Cântecul Acadiei • 1

JANETTE OKE & T. DAVIS BUNN

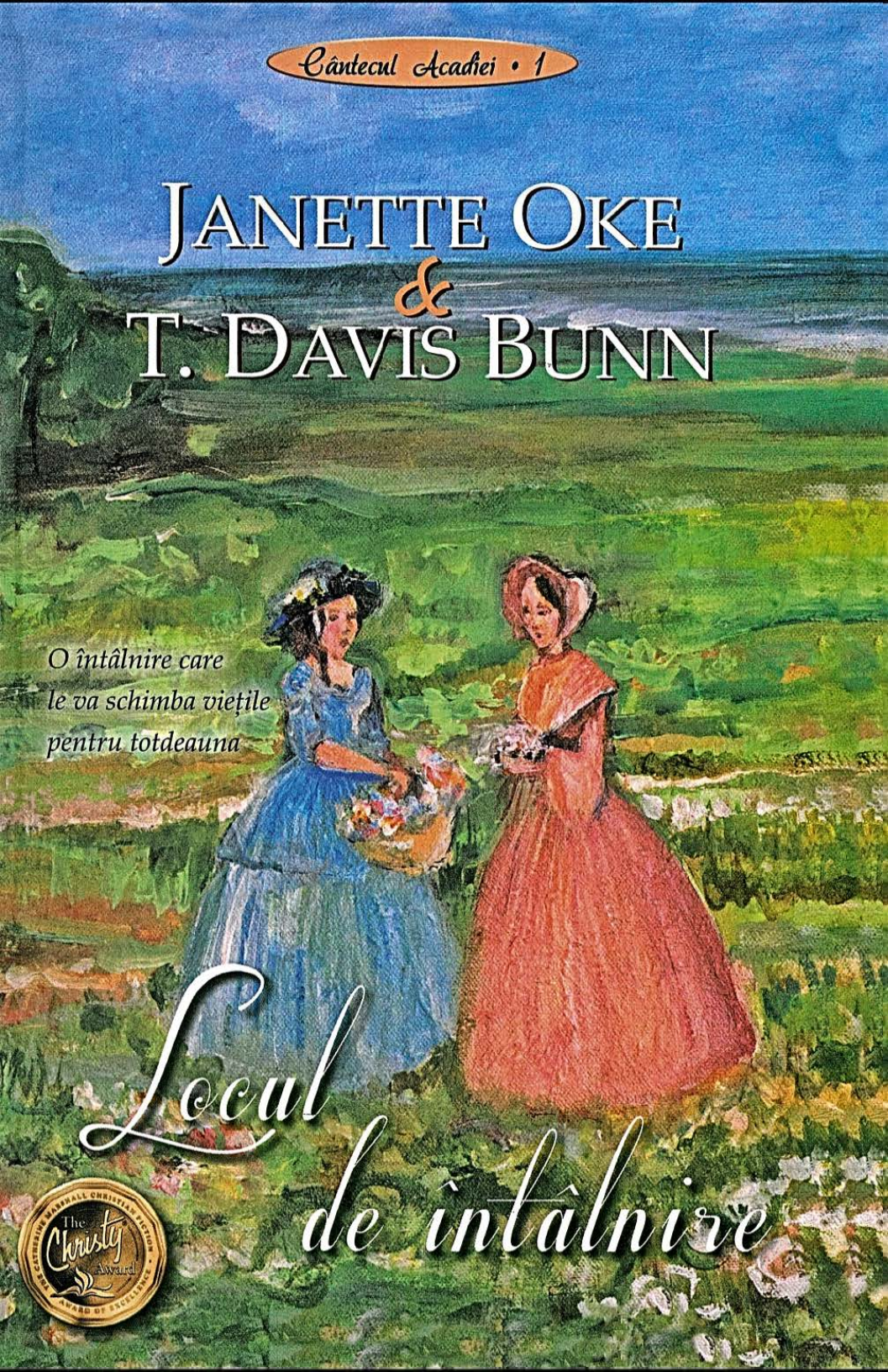

O întâlnire care le va schimba viețile pentru totdeauna

Locul de întâlnire

The Christy Award

Locul de întâlnire

Janette Oke
&
T. Davis Bunn

Locul de întâlnire

Traducere de Mihaela Tocuț

Casa Cărții, Oradea
2012

Copyright © 1999 by Janette Oke and T. Davis Bunn
Originally published in English under the title
The Meeting Place
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Locul de întâlnire
de Janette Oke și T. Davis Bunn
Copyright © 2012 Editura Casa Cărții
O. P. 2, C. P. 30,
410670, Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Oke, Janette
Locul de întâlnire / Janette Oke și T. Davis Bunn ; trad.: Mihaela Tocuț. - Oradea : Casa Cărții, 2012
ISBN 978-606-8282-36-7
I. Bunn, Davis
II. Tocuț, Mihaela (trad.)
821.111-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț
Editarea: Rodica Bogdan
Tehnoredactarea: Timeia Viman
Coperta: Adrian Mihocaș
Desenul de pe copertă: Andrada Plesa

Ferice de cei împăciuitori,
căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!

MATEI 5:9

JANETTE OKE, născută în localitatea Champion din provincia canadiană Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din prerie, a crescut înconjurată de dragoste și voie bună. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a cunoscut pe Edward, actualul său soț, cu care s-a măritat în mai 1957. După ce au slujit ca pastori în mai multe biserici din Indiana și Canada, soții Oke au petrecut câțiva ani în Calgary, unde Edward a fost cadru universitar, iar Janette a continuat să scrie. Janette Oke a scris peste cincizeci de cărți, atât pentru copii, cât și pentru adulți, cărți ce s-au vândut în peste douăzeci și două de milioane de exemplare.

Soții Oke au trei fii și o fiică, toți căsătoriți, iar acum se bucură de cei doisprezece nepoți ai lor. În prezent, Edward și Janette trăiesc în apropiere de Didsbury, Alberta, și sunt membri activi în biserica locală.

T. DAVIS BUNN, născut în statul Carolina de Nord, este un fost om de afaceri. Pe parcursul carierei sale internaționale, a vizitat peste patruzeci de țări din Europa, Asia și Orientul Mijlociu. Scrierile sale, din care nu lipsesc niciodată romantismul, istoria și intrigile, îi captivează în continuare pe cititorii de toate vârstele și nivelurile de exigență. În prezent, trăiește în Anglia, în apropiere de Oxford, împreună cu soția sa, Isabella.

Prolog

Locotenentul Andrew Harrow își struni calul și coborî de-a lungul potecii, spre luminiș. În zare, se vedea fumul despre care știa că se înalță din fortul Edward, destinația sa și locul pe care îl considera adevăratul său cămin. Inima îi bătea nebunește, mai, mai să-i sară din piept, dar Andrew nu era sigur dacă aceasta se datora bucuriei de a revedea acest ținut drag sau dacă era un semn al groazei resimțite la gândul veștilor pe care le aducea.

După patru zile lungi și istovitoare de marș prin pădurea virgină, la prima vedere a satului său, sângele începu să-i pulseze năvalnic în vene. Totuși, pericolul plutea în aer, iar veștile pe care le aducea erau la fel de amenințătoare. Războiul era pe cale să izbucnească în patriile-mamă și, deși un ocean vast despărțea Anglia și Franța de aceste meleaguri pașnice, nu era exclus ca el și compatrioții săi să fie din nou amestecați, fără voia lor, în acest „sport al regilor". Nu era un moment potrivit pentru a face planuri de însurătoare, dar, după cum obișnuiau să spună coloniștii, ne place ori ba, timpul nu stă în loc, iar ziua nunții lui Andrew se apropia cu pași repezi.

Calul își scutură capul, ca și cum ar fi simțit nerăbdarea stăpânului său. Andrew își trecu mâna peste greabănul animalului și îi bătu ușor grumazul asudat.

„Nu mai e mult", murmură el.

Apoi se întoarse spre cei douăzeci și patru de soldați, care, transportând echipamentul complet, înaintau zgomotos prin cotitura din spatele lui.

— Domnule sergent-major! strigă el.

— La ordinele dumneavoastră!

— Facem un popas pentru apă preț de zece minute. Încredințează-te că oamenii își țin armele la îndemână!

— Am înțeles, să trăiți!

Bărbatul, drept ca bradul și cu fața împodobită de o mustață lungă și țepoasă, se întoarse semeț pe călcâie și răcni „Apă!".

Căruțele încărcate apărură huruind. Andrew apăsă cu genunchii pe coastele calului și se îndepărtă de soldați și de zarva creată de aceștia. Noii sosiți puteau fi lesne deosebiți de soldații cu o experiență mai îndelungată în colonii după zgomotul făcut. Aceștia din urmă învățaseră de la băștinași și de la păduri să se miște fără a face vreun zgomot, astfel încât un întreg batalion putea să treacă pe lângă un stol de păsări fără a le deranja.

De această dată, Andrew conducea niște soldați proaspăt debarcați de pe corăbiile engleze, care își mascau încordarea făcând zgomot. Pădurile și imensa pustietate își lăsaseră deja amprenta asupra lor. Trecuseră patru zile de la debarcare și începutul călătoriei pe uscat, iar ei nu întâlniseră țipenie de om. În țara lor de baștină, o asemenea pustietate era de neconceput, însă aici, în provinciile Acadiei, între ocean și păduri, exista doar o fâșie îngustă de pământ cultivat; restul era sălbăticie. Pătrunzând mai adânc în interiorul ținutului, totul era mister și totul reprezenta un pericol. Nu se făcuse niciodată un recensământ al indienilor Micmac, care populau aceste locuri. Nu se cunoștea nici măcar numărul satelor acestora.

Acum Andrew înainta călare pe linia de creastă a unor dealuri atât de abrupte, încât în Somerset, ținutul său natal, ele ar fi fost considerate masivi muntoși. Totuși, aici ele nu constituiau decât niște biete umbre ale crestei muntoase ce se înălța semeață în inima acestui ținut straniu. Și mai straniu era faptul că el, Andrew Harrow,

fiul mezin al celui de-al şaptelea conte de Sutton, ajunsese să considere locul acesta drept căminul său.

Andrew îşi ridică pălăria şi îşi trecu mâneca murdară peste fruntea fierbinte, cuprinzând cu privirea întreaga panoramă ce se deschidea înaintea lui. Scăldat în razele soarelui de dimineaţă, terenul cobora, descriind trepte uriaşe, fiecare dintre ele depănându-şi propria poveste. Sub coasta împădurită a dealului, se întindea o terasă lată de teren cultivat. Pajiştile erau presărate cu zeci de case de fermieri. Fuioare de fum se ridicau din nenumărate hornuri, şi vântul blând de iulie purta pe aripile sale ecourile nedesluşite ale zarvei stârnite de agitaţia animalelor şi ţipetele copiilor.

Era un sat zidit din piatră şi lemn, aflat chiar dedesubt, un sat pe care se vor strădui să îl ocolească. Cercetă cu privirea ulicele şi zona scuarului, dar nu văzu niciun semn de pericol.

Deşi îşi dorea cu ardoare să ajungă la capătul călătoriei, la ceea ce îl aştepta acasă, nu îşi putea neglija îndatoririle de ofiţer. Ca de fiecare dată, studie terenul.

Satul, numit Minas, era un sat francez. În zilele acelea se zvonea că francezii s-ar fi aliat cu indienii Micmac şi că împreună ar fi constituit o posibilă ameninţare. Sau, cel puţin, asta susţineau generalii din armata lui. Personal, Andrew nu era atât de sigur. Trecuseră deja doi ani de când fusese repartizat în garnizoana din acest ţinut neîmblânzit, şi în tot acest răstimp nu avusese conflicte nici cu francezii, nici cu indienii. Pe teritoriul aflat sub supravegherea lui, nu avusese loc niciun conflict. Andrew descoperise că, dacă tratează cele două tabere cu respect, ele răspund cu aceeaşi monedă. Totuşi, întrucât superiorii săi vedeau în asta o atitudine de trădător, cu timpul, Andrew învăţase că era mai înţelept să îşi păstreze părerile pentru sine.

— Permiteţi, domnule. Doriţi puţină apă?

Andrew se întoarse cu faţa spre cel care vorbise.

— Mulţumesc, domnule sergent-major.

Duse la buze polonicul metalic şi bău cu nesaţ, apoi aruncă apa rămasă înspre copaci şi înapoie lingura greoaie, mulţumind

încă o dată. Un pedestraș ridică la botul calului său însetat o găleată plină-ochi cu apă.

Sergentul-major, nou-sosit în garnizoană, dar cu o experiență militară de zece ani în coloniile Noii Anglii, arată cu bărbia sa ascuțită spre așezarea de dedesubt:

— Ăsta-i sat locuit de franțuji, domnule?

— Da. Este satul Minas, răspunse Andrew și apoi făcu semn cu capul spre cătunele răsfirate în jurul golfului Cobequid. Din satele pe care le vezi aici, aproape jumătate sunt locuite de francezi.

— Pare destul de liniștit, spuse ofițerul pe un ton posac, cu privirea ațintită asupra coastei abrupte. Dar cu franțujii ăștia, nu știi niciodată la ce să te aștepți. Mi s-a spus că-s din cale-afară de vicleni. Cu nimic mai buni decât pieile roșii.

Andrew își înghiți replica tăioasă care îi stătea pe buze. Nu se cuvenea și nu avea niciun rost să îl dojenească aspru de față cu ceilalți pentru exprimarea unei păreri împărtășite de aproape toți membrii corpului de ofițeri.

— Pregătește oamenii, domnule sergent-major!

— 'Nțeles, să trăiți! răspunse bărbatul, după care se îndepărtă cu pas apăsat, strigând: „Soldați, în picioare!".

Andrew trase hățurile calului și se întoarse cu fața spre cele șapte căruțe cu roți înalte, singurele în stare să străbată poteca noroioasă.

Epuizați și abia putând să se țină drepți din cauza durerilor de picioare, oamenii se adunară în formație în ambele părți, cu un alt contingent în față și în spate.

Andrew se întoarse cu fața spre direcția de mers, ridică mâna, apoi o lăsă să cadă.

— Î-na-inte, ma-a-a-arș! răcni sergentul-major.

Roțile scârțâiau; vasele de tinichea zdrăngăneau în căruța cu provizii; soldații mărșăluiau târșâindu-și picioarele, bolborosind, tușind. De acum, Andrew îi știa pe toți, nu doar după nume, ci și după zgomotul făcut și particularitățile fiecăruia. Îi plăcea să-i aducă personal pe noii ostași la garnizoană. Această călătorie îi oferea posibilitatea de a le pune la încercare curajul și caracterul pe teren.

Cărarea coti brusc, și locul de destinație le apăru în sfârșit în fața ochilor. Inima lui Andrew începu din nou să bată cu putere. Acolo, în depărtare, dincolo de râu și de câteva câmpuri și case de fermieri, se ridica netulburat, auster și sigur fortul Edward, iar dincolo de el, satul cu același nume. Razele dimineții erau orbitoare, și Andrew trebui să-și mijească ochii, încercând să distingă casa de piatră de la intrarea în sat. Casa în care trăia iubirea vieții lui, așteptându-l acum să se întoarcă. Nu, încă nu putea dibui bine casele, erau prea departe, dar încercarea în sine fu suficientă pentru a-i aduce zâmbetul pe buze. Catherine era acolo și îl aștepta. Era atât de sigur de asta, cât de sigur era cum îl cheamă.

Brusc se auzi o bubuitură. Speriat, calul se dădu înapoi, iar catârii care trăgeau căruțele începură să ragă de mama focului. Andrew își domoli calul. Scrutând orizontul, zări un nor de fum înălțându-se din tunul fortului.

Într-o clipă, sergentul-major apăru lângă el.

— Probleme, domnule?

— Ba deloc, răspunse Andrew, arătând cu degetul dincolo de ultima porțiune de uscat, spre niște pătrate albe care se iteau printre talazuri, indicând un vas care naviga în golful Cobequid. Nu vă faceți griji, a fost doar un semnal de întâmpinare pentru corabia ce tocmai intră în port! le strigă el soldaților din spatele său.

Ca pentru a-i confirma spusele, de pe vas se răspunse în aceeași manieră, printr-o detunătură. Andrew zări steagul de semnalizare arborat sub pavilionul britanic.

— Zorește oamenii! îi ordonă el sergentului-major. Trebuie să ajungem la timp pentru a-l întâmpina pe trimisul guvernatorului. Pe vas se află generalul Whetlock în persoană.

Andrew dădu pinteni calului și porni la trap în fruntea soldaților. Era nerăbdător să ajungă acasă, să o revadă pe Catherine.

Se făcea aproape o lună de când era plecat, o lună de vești tulburătoare, cu o înlănțuire de evenimente nu tocmai plăcută. Vigilent, mai aruncă o ultimă privire asupra satului francez de mai jos, ca și cum acolo s-ar fi putut ascunde dușmani nevăzuți.

La nord de coloniile din Noua Anglie, se aflau disputatele ținuturi ale Noii Franțe, colonizate în urmă cu un secol și jumătate de o populație ce și-a denumit regiunea Acadia, „patrie mult iubită". Britanicii au sosit la scurtă vreme după aceea și, bazându-se pe puterea coloniilor din sud, s-au războit și aici cu francezii, dușmanii lor dintotdeauna, așa cum o făcuseră în Europa timp de peste șase sute de ani.

Acum, în anul 1753, frontierele erau clar trasate. Coloniștii erau fie francezi, fie englezi. Chiar dacă satele lor erau la doar o aruncătură de băț unele de altele, majoritatea sătenilor dintr-o tabără își petreceau întreaga viață fără a schimba o vorbă cu locuitorii satului învecinat. De bună seamă că drumurile li se mai încrucișau câteodată prin târguri, dar cei ce nu călătoreau – cu alte cuvinte, majoritatea – trăiau într-o permanentă stare de neîncredere și teamă, evitând să aibă orice fel de contact cu cei din tabăra potrivnică, oameni pe care îi socoteau dușmani doar pentru că erau de altă nație. În spatele ușilor ferecate, se discutau în șoaptă zvonuri și previziuni sumbre. De ambele părți, o frică înnăscută le bântuia sătenilor zilele și le tulbura somnul cu coșmaruri înfiorătoare, cum că ei ar putea fi cei înfrânți și expulzați.

Două națiii de agricultori cu palmele bătătorite și negustori de țară trăiau una lângă cealaltă fără să se cunoască, într-o întrecere continuă pentru stăpânirea teritoriilor, fiecare sperând că armata proprie o va apăra cumva de tabăra adversă. Fiecare rugându-se la același Dumnezeu, implorându-L să îi ajute să iasă victorioși – proprietari incontestabili ai teritoriului.

Andrew clătină din cap dezaprobator și își întoarse fața. Îl încercau sentimente contradictorii. Era extrem de bucuros, dar și extrem de îngrijorat, era foarte fericit, dar și foarte neliniștit, avea inima plină de iubire, dar mintea îi era trează și gata de luptă.

Avea inima îndoită.

Capitolul 1

Catherine Price privea peisajul care se desfășura dincolo de fereastra trăsurii, cu chipul strălucind de fericire. Faptul că în viața ei urmau să aibă loc atât de multe evenimente importante era de ajuns pentru ca ea, o fată de la țară, crescută în asprul ținut de frontieră, să se simtă strămutată într-o lume de basm.

În fortul Edward exista o singură trăsură, rezervată de obicei reprezentantului regelui, și anume, guvernatorului provinciei. Faptul că tânăra se afla acum în această trăsură se datora invitației primite din partea generalului. Era pentru prima dată când Catherine primea o invitație oficială adresată ei, personal, prima dată când nu lua parte la asemenea dineuri doar în calitate de fiică a tatălui său. Conform invitației scrise, generalul Whetlock, comandantul regimentului britanic recent sosit din Anglia, nădăjduia să aibă plăcerea de a se bucura de compania ei la bordul vasului *Excalibur*, cu ocazia unui banchet organizat pentru a sărbători cucerirea fortului Louisburg.

Tatăl ei ședea semeț lângă ea și, în ciuda strădaniilor sale de a părea nepăsător, pe fața lui se citea mândria. John Price făcuse parte din Garda Regală de Flintași timp de unsprezece ani, până când a fost rănit de un foc de artilerie deschis de francezi, fapt ce a pus capăt carierei sale militare. Deși în prezent ocupa postul de notar al provinciei, având-u-i ca superiori doar pe comandantul corpului de

ofițeri din fortul Edward și pe guvernatorul din Halifax, îi lipseau nespus de mult pompa și protocolul, onorurile și gloria din timpul carierei sale militare. Considerându-i vinovați de curmarea ascensiunii sale în cadrul armatei, John Price nu îi iertase niciodată pe francezi și îi detesta pe toți, fără excepție.

Căruța coborî pe cărare și trecu apoi printr-un alt vad, legănându-se ca o barcă pe valuri.

— Nu înțeleg nici în ruptul capului rostul acestui ocol chinuitor! pufni cu dispreț femeia așezată față în față cu Catherine. Corabia este aici, la o aruncătură de băț.

— Se prea poate, doamnă, răspunse John Price, a cărui voce era la fel de rigidă ca ținuta sa, dar între fortul Edward și Chelmsford nu există decât un singur doc și doar de acolo putem să luăm barca trimisă de cei de pe vas.

— Chiar și o așezare de provincie ca a dumneavoastră s-ar cuveni să își permită construirea unui doc de bun-simț, pufni doamna Priscilla Stevenage și mai zgomotos de această dată. Iată, de pildă, Halifax, noua noastră capitală. Cu toate că au trecut doar câțiva ani de la întemeierea orașului, noi avem deja un port pietruit de toată frumusețea.

— De bună seamă că aveți, din moment ce, în afară de Annapolis Royal, Halifax este singurul port în care poate să petreacă iarna flota britanică, ripostă John Price, începând să se înroșească de mânie.

— Atunci de ce oare nu poate un fort atât de vechi ca al dumneavoastră ...

— Din cauza noroiului, doamnă. Din cauza acestui pământ noroios, bun, bogat și fertil – îi tăie el vorba, fluturându-și furios mâna prin fereastra deschisă a trăsurii. Același pământ noroios care face cu putință ca această așezare de *provincie* să hrănească, pe lângă locuitorii săi, toată populația din Halifax și Annapolis Royal la un loc.

Deși nu era defel dornică să-i adreseze vreun cuvânt femeii așezate în fața ei, Catherine își dădu seama că nu are încotro. Dacă rămânea tăcută în acel moment, seara s-ar fi stricat încă înainte de

a începe propriu-zis. Îi mângâie tatălui său mâna, după care i se adresă cu dezinvoltură Priscillei Stevenage:

— Mareea din bazinul Cobequid are cea mai mare amplitudine din lume. De două ori pe zi, apele se ridică la o înălțime de douăzeci de picioare* și apoi coboară la loc.

Era clar că doamna Stevenage nu era interesată să primească lecții de la Catherine. Își strânse buzele subțiri în semn de dezaprobare.

— Nu văd care este legătura între asta și faptul că suntem nevoiți să facem acest ocol înfiorător pentru a putea ajunge la vasul domnului general.

— Legătura constă în faptul că la reflux, cum este cazul acum, bazinul mareic este plin de bălți nu foarte adânci și de mâl, iar mâlul este atât de gros, încât un om s-ar putea afunda în el, dispărând pe de-a-ntregul, răspunse Catherine, încercând din răsputeri să își păstreze calmul. Iubitul său Andrew îi făcuse cândva curte acestei femei.

„Înainte de a mă cunoaște pe mine", își spuse Catherine în sinea ei, încurajându-se. Nici acum, când era măritată cu un ofițer mai în vârstă de la garnizoana principală, Priscilla Stevenage nu părea să fi dat uitării gustul amar și ranchiuna simțite la pierderea lui Andrew. Deși se presupunea că Priscilla venise să-și însoțească bărbatul cu ocazia acestui dineu prestigios, Catherine era sigură că adevăratul motiv pentru care femeia făcuse drumul până la fortul Edward era, de fapt, acela de a vedea cine câștigase inima bărbatului la care râvnise ea cândva. La scurtă vreme după ce, la îndemnul superiorului său, începuse să o curteze pe Priscilla, Andrew realiză că nu își dorea să continue relația cu aceasta. Circulau zvonuri conform cărora Priscilla ar fi fost încă furioasă din cauza acestei respingeri.

— Francezii au găsit o cale de a ridica diguri și de a deseca o mare parte din țărm, continuă Catherine pe un ton calm. Acesta este cel mai fertil pământ din lume, atât de mănos, încât aici se poate cultiva orice. Totuși, pentru a ajunge la un vas ancorat în ape adânci, trebuie

* Peste șase metri (n. tr.).

să ridicăm un dig care să traverseze porțiunea de țărm ce nu a fost încă desecată.

— Construirea digurilor. Singurul lucru pe care francezii l-au făcut bine în toată istoria lor, mormăi tatăl ei.

Priscilla pufni încă o dată cu o afectare față de care Catherine avea să dezvolte în scurt timp o repulsie puternică, dar înainte ca femeia să apuce să-și deschidă gura pentru a face o altă aluzie malițioasă, Catherine zări o siluetă cunoscută care se apropia călare de ei și strigă:

— Iată-l pe Andrew! Ah, știam că nu ar fi ratat seara aceasta!

În mod normal, aghiotantul unui regiment neînsemnat precum cel din fortul Edward nu ar fi fost invitat să ia masa cu un ofițer superior aflat în vizită, însă în primăvara aceea, colonelul care conducea fortul se îmbolnăvise grav de febră și fusese transportat la Halifax, iar de atunci Andrew ocupa temporar postul de comandant al garnizoanei. Din acest motiv și pentru că generalul fusese prieten bun cu tatăl său, Andrew primise invitația pentru această seară.

Tânărul locotenent își struni calul, se apropie de trăsură și își scoase pălăria.

— O prea plăcută seară îți doresc, domnișoară Catherine, spuse el, aplecându-se ușor în dreptul ferestrei prin care îl privea tânăra.

— Bine ai venit acasă, domnule Harrow, îi ură Catherine, dorindu-și cu ardoare să existe o cale de a se ascunde de ceilalți pentru a-l putea întâmpina așa cum o fată își întâmpină iubitul după o despărțire de mai multe săptămâni; însă, în această situație, nu putea să îi arate tot ceea ce simte decât prin căldura din glas și din privire, căldură ce o revărsa acum asupra lui fără a ține cont de privirile tăioase pe care i le arunca femeia așezată în fața ei. De bună seamă că o cunoști pe doamna Stevenage, continuă ea, arătând cu amabilitate spre cealaltă femeie din trăsură.

— Sluga dumitale, doamnă! zise Andrew, înclinându-se ușor, după care se întoarse spre tatăl lui Catherine. Domnule Price, vă aduc salutări din partea garnizoanei din Annapolis.

— Excelent, tinere, excelent. Cum a fost călătoria?

— Nu am avut parte de nicio neplăcere, în afară de starea jalnică a drumurilor. Era cât pe ce să pierdem o căruță din cauza unei scurgeri de noroi și o alta din cauza unui catâr speriat.

Pentru a-l putea vedea mai bine pe John Price, locotenentul Andrew Harrow trebui să se aplece mai mult în dreptul ferestrei, apropiindu-și fața de obrazul lui Catherine. Tânăra își înfrână cu greu pornirea de a scoate capul pe fereastră și de a-i da o sărutare acolo, în văzul tuturor.

Chiar și tatăl ei, care împărțea laude cu aceeași zgârcenie cu care împărțea zâmbete, îl socotea pe Andrew Harrow o pasăre rară. Tânărul era suplu și nu din cale-afară de înalt, dar avea o ținută atât de semeață, încât părea că domină prin statură bărbați cu o jumătate de cap mai înalți decât el. Acum părul său lung, bogat și negru ca pana corbului era prins la spate cu o panglică de culoare roșu-închis, în ton cu uniforma de gală. Înăbușitoarele peruci pudrate nu erau pentru Andrew Harrow, nici măcar cu ocazia unui dineu în compania generalului. Tânărul avea tăria și încrederea în sine specifice unui conducător înnăscut, căruia se părea că îi vine ușor să păstreze loialitatea oamenilor săi.

Cu toate acestea, Catherine nu ajunsese să-l iubească pe Andrew pentru forța lui sau pentru familia din care provenea – deși, în adâncul sufletului, nu avea cum să nu admită cât de dragi îi erau și una, și cealaltă. Andrew avea și o latură mai sensibilă, o lumină în ochii săi albaștri precum cerul, care părea să crească în intensitate de fiecare dată când erau împreună. Ea adora acea lumină blândă și voia să-și petreacă întreaga viață făcând-o să strălucească tot mai puternic.

În acel moment, Andrew privi spre ea, dându-i de înțeles cât de mult și-ar fi dorit să o poată lua în brațe.

Deși avea și ea aceeași dorință, Catherine se înfioră de spaimă la gândul că iubitul ei ar putea face un gest necuviincios. Spre ușurarea ei, acesta îi zâmbi strengărește și apoi se îndreptă în șa.

— O iau înainte, să mă încredințez de-i pregătită barca.

Catherine îl urmări dând pinteni calului și apoi își coborî privirea. Nu trebuia să privească înainte pentru a ști că Priscilla Stevenage o fixa cu ochii plini de venin. Inima ei caldă zâmbea, și zâmbetul acesta amenința să i se întindă acum pe întreaga față. Nici chiar Priscilla Stevenage nu putea umbri bucuria acestei zile.

În ciuda acrelii care îl caracteriza, generalul își dădea silința să le facă seara cât mai plăcută invitaților săi. Pentru Catherine, care se afla pentru prima dată la bordul unei corăbii, totul era nou și fascinant. Priscilla Stevenage era, la rândul său, atât de impresionată, încât nici măcar atitudinea ei afectată nu putea masca acest lucru. Corabia îi fusese pusă la dispoziție generalului Whetlock, comandantul tuturor forțelor britanice din provincia Acadia, de către însuși guvernatorul Lawrence.

Punțile proaspăt bricuite ale vaporului aveau un lustru desăvârșit, de culoarea dulce a mierii. Fiecare parâmă era perfect împletită, fiecare parapet, proaspăt vopsit, iar armăturile din bronz pur și simplu sclipeau. Până și tunurile de un arămiu sumbru păreau să strălucească în lumina amurgului. Toți membrii echipajului de pe iola trimisă de general purtau pantaloni albi scrobiți și pălării de paie împodobite cu panglici ce fluturau în briza serii.

Doamnele au fost ridicate pe punte cu ajutorul vinciului – ceea ce Andrew numea „scaun de boțman" –, primite la bord în sunet de goarnă și apoi întâmpinate personal de către general, după care au fost conduse în sala de oaspeți de la pupa, unde fiecare a ocupat unul dintre locurile atent aranjate în jurul unei mese fastuoase. Sala și mâncările servite au depășit în grandoare așteptările lui Catherine în privința condițiilor existente la bordul unei nave. Tânăra a rămas, de asemenea, plăcut surprinsă de faptul că totul era curat ca în palmă. Andrew îi spusese că generalul, prieten cu tatăl său, îi va face să se simtă mândri, dar ea nu se așteptase nici pe departe la o asemenea primire, într-un mediu atât de distins.

Catherine se simțea atât de copleșită, încât, de emoție, îi pierise graiul și nu își revenise nici acum, când cina era aproape pe sfârșite; însă, cum majoritatea conversațiilor purtate la masă se învârteau în jurul războiului, nimeni nu părea să fi observat tăcerea ei.

— Jos pălăria în fața dumneavoastră, domnule! i se adresă generalul tatălui ei. Să supraveghezi îndeaproape proviziile garnizoanei, izolat într-o colonie portuară, poartă-n poartă cu inamicul, iată o sarcină de care eu aș fugi mâncând pământul. Fără doar și poate, nu e o treabă deloc ușoară.

— Domnul maior Price a făcut parte din trupele Majestății Sale timp de mai bine de un deceniu, interveni Andrew.

— Știu prea bine asta. Atât în Halifax, cât și în Annapolis Royal se vorbește cu mare considerațiune despre notarul din fortul Edward. Guvernatorul este cât se poate de norocos să vă aibă în slujba sa, domnule. Cât se poate de norocos.

Pe fața lui John Price nu se mișcă niciun mușchi, dar Catherine, văzându-l cum se înroșește, știu că părintele său era încântat de cele auzite.

— Să vă spun drept, domnule, mi-aș da și piciorul cel sănătos doar să pot îmbrăca iar haina militară.

— Ei, să nu exagerăm. Zece ani de serviciu militar și o rană cu care ați reușit să supraviețuiți reprezintă un sacrificiu îndeajuns de mare pentru orișice bărbat.

Generalul purta perciuni lungi, aproape la fel de albi ca peruca sa pudrată. Cu trupul său masiv și vocea tunătoare, el conducea discuțiile purtate în jurul mesei cu abilitatea unui bărbat născut să comande.

— Ba mai mult, aș adăuga faptul că activitatea pe care o desfășurați acum în slujba Coroanei se bucură de mare prețuire.

— Sunteți prea amabil, domnule general.

— Ba deloc! ripostă generalul. Cu norii de furtună ce se adună acum deasupra noastră, toți vor avea ocazia de a-și dovedi onoarea, civili și oșteni deopotrivă.

— S-au primit veşti noi? întrebă soţul Priscillei Stevenage, un locotenent cu faţa lată şi ochii verzi, strălucitori.

— Nu, nimic în afară de cele la care se aşteaptă orice bărbat cu scaun la cap. Războiul se apropie cu paşi repezi, ascultaţi ce vă spun! rosti generalul pe un ton sumbru. Regele Franţei se aliază cu oricine e dispus să-l urmeze.

Cu prinţi din Spania, duci din Sicilia şi Sardinia, până şi cu împăratul Imperiului Otoman, dacă e să dăm crezare zvonurilor.

Catherine încercă din răsputeri să nu dea atenţie conversaţiei. Discuţiile despre război o tulburau îngrozitor, mai ales atunci când era vorba despre francezi. Ea se născuse şi crescuse în provincia Acadia. Acesta era numele dat iniţial ţinutului de către coloniştii francezi, sosiţi aici cu o sută de ani înaintea englezilor. De când se ştia, existau discuţii despre războaie, toate purtate undeva departe şi toate împotriva francezilor; dar ea trăise toată viaţa la umbra fortului Edward – care era atât de aproape de satul francez Minas, încât, din turnurile fortului, putea să vadă acoperişurile caselor de acolo – şi, în tot acest răstimp, vecinii ei nevăzuţi nu iscaseră niciun conflict. Niciunul. Deşi întâlnise francezi doar arareori, la târgurile din Cobequid Town, nu putea să îi considere duşmani. Misterioşi, da. Ameninţători, sub niciun chip.

Îşi plimbă privirea în jurul sălii, zăbovind asupra bârnelor înnegrite şi a candelabrelor din argint. Lumina licărea şi dănţuia peste vesela din aur şi argint. Masa generalului, construită din lemn masiv de stejar bătrân, era atât de bine lustruită cu ceară, încât Catherine se putea oglindi în ea. Când nu era folosită, masa se ridica şi se fixa pe plafon cu ajutorul unor cârlige mari din fier, aşezate în fiecare colţ al mesei.

Catherine îşi vedea faţa reflectată într-o sumedenie de suprafeţe. Centrul mesei era împodobit cu intarsii din aur şi pietre preţioase, fiecare dintre ele strălucind ca o oglindă.

În sinea ei, Catherine se întreba dacă restul invitaţilor o văd la fel cum se vede ea: o fată simplă de la ţară. Îşi cususe singură rochia,

folosind schițe dintr-o gazetă englezească și o bucată din stofa de cea mai bună calitate adusă din Anglia anul trecut. O purta acum căzută pe umeri, așa cum era indicat în revistă, dar, deși noaptea călduroasă de vară o permitea, această expunere o făcea să se simtă ușor stingherită. Cu greu se abținea să nu își ridice mai sus volănașele decolteului. Neputând face acest lucru, își duse mâna la păr, acoperindu-și umerii cu strălucitoarele bucle castanii.

Considera că părul este cea mai frumoasă podoabă a ei. Părul și ochii, ambele de culoarea chihlimbarului.

Conversația continua pe tema bătăliilor din trecut și a celor care vor urma. Priscilla Stevenage, cealaltă femeie de la masă, era așezată față în față cu soțul său și îl susținea prin comentariile ei ori de câte ori acesta intervenea în discuție – ceea ce se întâmpla destul de des. Catherine găsea vocea stridentă a locotenentului Randolf Stevenage deosebit de supărătoare. Bărbia neaccentuată și caracterul flasc al trăsăturilor sale contrastau in mod ironic cu comportamentul lui gălăgios și agresiv. Când acesta făcu un comentariu cu un vădit caracter beligerant, Catherine și Andrew schimbară o privire. Tânăra cunoștea sentimentele lui Andrew cu privire la francezi.

Celorlalți comeseni părea să le facă o deosebită plăcere să pună la cale comploturi și acte de cruzime împotriva francezilor. Dintr-odată aurul și argintul care înfrumusețau masa își pierdură strălucirea și. Catherine văzu pentru prima oară ce era, de fapt, acea bucată de lemn: o pradă de război. Trofee pentru care s-a plătit cu sânge, suferință, spaimă și vieți omenești. Fu străfulgerată de un presentiment înfiorător cu privire la propriul său viitor.

Andrew se aplecă în direcția ei și o întrebă în șoaptă:

— Îți este frig, domnișoară Catherine?

— Nu, sunt bine, răspunse ea reușind cu greu să zâmbească.

Totuși, atenția lui îi dădu putere. Era un om atât de bun. Se prea poate ca alte femei să-l fi dorit pentru titlul său, pentru frumusețea lui, pentru părul lui negru ca pana corbului sau pentru ochii săi de culoarea cerului de iarnă, dar Catherine vedea adunate în atenția

și înțelegerea lui față de ea toate celelalte calități pe care le îndrăgea și pe care jurase să le ocrotească toată viața. Firea lui blândă, pe care Andrew se străduia să o ascundă de ceilalți, inteligența și spiritul său de căutare a adevărului și dreptății constituiau pentru ea o răsplată care prețuia mult mai mult decât tot aurul de pe toate corăbiile din lume. Zâmbetul i se întinse acum pe toată fața, iar căldura din privirea ei îi spunea lui Andrew tot ceea ce nu putea să pună ea în cuvinte. Nu acolo, în orice caz.

— Domnișoară Price, mă tem că v-am plictisit cu discuția noastră despre război, tună glasul generalului din capătul mesei.

— Ba deloc, domnule! răspunse ea, sperând ca lumina lumânărilor să îi ascundă roșeața care îi coloră numaidecât obrazul. Mă simt onorată să mă număr azi printre distinșii dumneavoastră oaspeți.

Generalul zâmbi pentru prima dată în acea seară.

— O adevărată doamnă, cu maniere de aristocrată. Îl voi înștiința negreșit pe lordul Harrow despre aceasta. L-ați întâlnit vreodată pe conte?

— Din nefericire, domnule, nu am fost niciodată în Anglia.

— Asta e pierderea Angliei, draga mea. Situația aceasta va fi remediată în curând, trag nădejde.

Spre ușurarea lui Catherine, servirea desertului reuși să distragă atenția comesenilor. Cei doi servitori ai generalului – ambii cu păr lung, împletit în cozi unse cu catran, și cu cercei de aur în urechi – aduseră farfurii aburinde cu budincă de pâine și unt, aromată cu scorțișoară și alte mirodenii provenite din ținuturi îndepărtate. Bărbatul care o servi pe Catherine avea un desen ieșit din comun pe partea interioară a brațului drept. Un șarpe imprimat direct pe piele se încolăcea în sus, în jurul încheieturii mâinii, dispărând apoi sub mâneca scrobită a uniformei. Când bărbatul așeză farfuria în fața lui Catherine, șarpele păru că se răsucește și sâsâie înspre ea. Un alt fior rece o străbătu.

După ce servitorii se retraseră cu capetele aplecate, atenția generalului reveni asupra lui Catherine.

— Cu ce fel de activități vă ocupați timpul, domnișoară Price?

Deși acum toate privirile erau ațintite asupra ei, Catherine izbuti să își ascundă tremurul din voce.

— Conduc gospodăria tatălui meu, domnule. Mi-am pierdut mama la o vârstă foarte fragedă.

— Mă ajută și la scrisul documentelor – interveni John Price cu mândrie. Nici că se mai găsește cineva care să mânuiască penița cu mai multă măiestrie.

— O tânără doamnă talentată și cu o judecată sănătoasă – spuse generalul, dând apreciativ din cap. Înțeleg că trebuie să te felicit, tinere domn, adăugă el întorcându-se spre Andrew.

— Este încă devreme pentru felicitări, domnule general, dar vă mulțumesc oricum, răspunse tânărul, întinzând brațul pe deasupra mesei și luând mâna lui Catherine într-a sa. Am cerut într-adevăr mâna lui Catherine și sunt fericit să vă anunț că ea a acceptat, iar tatăl ei ne-a dat binecuvântarea sa.

În jurul mesei se iscă un murmur. Generalul lovi zgomotos cu cuțitul în masă, apoi se ridică în picioare și rosti următoarele cuvinte:

— Suntem onorați de prezența domniilor voastre aici și de împărtășirea acestei vești minunate.

Sunt sigur că ofițerii noștri mi se vor alătura în a vă ura amândurora să aveți parte de o viață lungă și fericită împreună!

Se auziră scrâșnind scaune, bănci și cizme atunci când bărbații se ridicară în picioare pentru a închina paharul în cinstea tinerei perechi. Doar Priscilla Stevenage, aflată de partea opusă a mesei, rămase așezată pe scaun, privirea și atitudinea ei pline de aroganță neavând nimic în comun cu urările de bine.

Catherine, rușinată de toată atenția primită, coborî privirea. Din această poziție, își văzu din nou fața reflectată pe suprafața mesei și, dintr-un anumit motiv, aceasta o tulbură chiar mai mult decât privirea rece a celeilalte femei.

Capitolul 2

Stând în picioare în fața micuței oglinzi de pe peretele dormitorului său, Louise Belleveau își pieptăna podoaba capilară cu mișcări viguroase. Parcă preluându-i teama și neliniștea interioară, părul negru pârâia și scotea scântei sub acțiunea periei. Se făcea aproape o lună de când Henri Robichaud tot amâna lucrurile, spunând că trebuie să aștepte momentul potrivit. Un pas de o asemenea însemnătate, care le va schimba cursul vieții pentru totdeauna, trebuie făcut la momentul potrivit, spunea el. Dar judecând după felul în care stăteau lucrurile, acel moment s-ar putea să nu vină niciodată, se gândea ea. Aceasta era o zi la fel de bună ca oricare alta. Va stărui ca Henri să le vorbească părinților ei. Chiar astăzi.

Puse jos peria, dar aerul uscat făcea ca vârfurile părului să-i stea în continuare ridicate. Firele rebele scoteau și mai mult în evidență neliniștea ce și-o citea pe chip uitându-se în oglindă. Înfrigurată, Louise își adună părul lung și îl strânse în pumn. Deși Henri prefera ca ea să își lase părul liber, strălucind și fluturând la fiecare mișcare a capului, azi Louise alese o coafură simplă și modestă. Își va prinde părul la spate cu o panglică. Cu toate grijile pe care le avea, puțin îi păsa de păr.

Luă în mână o panglică albastră, dar aceasta părea prea banală, așa că hotărî să o combine cu o panglică galbenă și cu una albă.

Împleti cele trei panglici cu repeziciune – făcuse asta de atâtea ori, încât acum le-ar fi putut împleti și cu ochii închiși – și apoi își prinse părul la spate, unind capetele panglicilor la baza gâtului. Rochia ei, ca mai toate veșmintele purtate de locuitorii satului Minas, bărbați și femei deopotrivă, fusese țesută în casă.

De trei ani buni, blocada engleză suprimase aproape întregul negoț cu corăbiile franceze și, deși în târgurile din Cobequid și Annapolis Royal mai erau acceptate unele alimente și articole artizanale comercializate de francezi, aceștia aveau arginți prea puțini și nevoi mult mai grabnice decât stofa englezească – nu că ar fi existat cineva în întregul sat care să dorească, în condițiile actualului asediu, să poarte vreun articol englezesc.

Louise își aranjă bluza albă, frumos scrobită, care i se ițea în zona gâtului și de sub bretelele rochiei, îndreptându-și astfel frumosul șorț cu motive florale albastre și aurii. Acesta era cel mai frumos veșmânt pe care îl făcuse vreodată. Ea și mama ei aleseseră firele cum au putut ele mai bine, așa încât să fie apropiate ca mărime și greutate, le vopsiseră într-o minunată nuanță de albastru-deschis, și apoi le țesuseră strâns. Nasturii din față fuseseră ciopliți de fratele ei din corn de elan, iar broșa de argint de pe rever fusese adusă din patria-mamă de stră-străbunica ei. Respiră adânc și își ridică fruntea, hotărâtă să țină piept nesiguranței zilei și a zilelor următoare. Arăta aproape la fel de bine ca oricare dintre englezoaicele pe care le văzuse la târg, dar, la un asemenea gând, o trecea de fiecare dată un fior de spaimă.

Rămase un timp urmărindu-și fața în oglindă, cu precădere, ochii. Astăzi ar trebui să fie fericită. În scurt timp, visul ei de o viață, un vis care știa că va fi pe placul părinților săi, avea să se împlinească. Cu toate acestea, pe fața ei nu se citea fericire. Doar îngrijorare, doar o neliniște apăsătoare la gândul celor ce aveau să urmeze.

Poate că era ceva normal. Poate că, într-un asemenea moment, fiecare femeie are astfel de gânduri chinuitoare. Poate că grijile pe care și le făcea în privința lui Henri, a zilei de azi și a celei de mâine nu sunt decât parte a procesului de maturizare. Dintotdeauna,

Louise își închipuise această zi ca fiind una de sărbătoare, cu voie bună, muzică – da, de ce nu, cu un scripcar – și joc.

Totuși, în ciuda șovăielilor lui Henri și a propriilor sale neliniști, știa că lucrurile nu mai suportau amânare. Așteptaseră deja prea mult. Louise se întoarse cu spatele la cufărul cu haine, își îndreptă umerii și porni spre ușă. Astăzi avea să se întâmple, fie ce-o fi.

Casa lor era construită în stilul fermelor franceze din Bretagne, provincia de unde proveneau strămoșii ei, care veniseră pe aceste meleaguri cu mai bine de un secol în urmă.

Clădirea principală era protejată de intemperii de un acoperiș înalt și abrupt, ce se prelungea mult în jos. Ferestrele erau mici, prevăzute cu obloane de lemn ce lăsau să pătrundă lumina soarelui și îi fereau totodată pe locuitorii casei de vânturile din timpul iernii. Această casă solidă și spațioasă, mai bătrână decât tatăl ei, era atât de mare, încât Louise avea propria sa cameră sus, sub cornișă. Tânăra descuie ușa și coborî încet scările, întrebându-se cum de i-a putut trece prin cap să trăiască altundeva decât în casa ei.

— În sfârșit! exclamă ascuțit mama ei în limba franceză, continuând să trebăluiască și să forfotească prin bucătărie. Așadar, ai binevoit să ne onorezi cu prezența acum, după ce toată lumea a făcut bășici la degete de atâta muncă. Halal fiică!

Louise își mută privirea de la fața rumenită a maică-sii spre mătușa și cele două verișoare ale sale, care stăteau chiar în spatele stăpânei casei. Pe fețele lor, nu se citea nimic.

— M-am trezit cu noaptea-n cap să pregătesc bucatele pentru masă, răspunse Louise.

Vorbise atât de încet, încât mama ei nu o auzise. Cuvintele erau pentru urechile verișoarelor.

— Am terminat treaba atât de târziu, încât abia am avut timp să mă îmbăiez, adăugă ea.

Expresia de pe fața mătușii se îndulci, lăsând loc unui zâmbet.

— Ești o fată bună, draga mea. Toți sătenii spun asta, iar mama ta o știe foarte bine, îi șopti aceasta atunci când trecu prin dreptul ei.

Cuvintele mătușii se dovediră o adevărată binecuvântare și reușiră să risipească din negura în care se afundase Louise. Fata intră în bucătărie și ridică ultimele două castroane de pe masa lungă din mijlocul încăperii. Tocmai se îndrepta spre ușă, când îi apăru în față o figură cunoscută.

— Dă să duc și eu un castron.

— Mă descurc și singură, răspunse ea pe un ton mai ridicat decât ar fi dorit și, pentru o clipă, i se păru că vocea ei sunase ca a maică-sii.

Îl privi pe bărbatul pe care îl iubea încă din copilărie și, din fericire, văzu că acesta nu se supărase, ci dimpotrivă, îi răspundea printr-un zâmbet. Un zâmbet pe care ea îl cunoștea atât de bine.

— Of, Henri! Sunt atât de îngrijorată.

— Știu că ești, îi răspunse el în șoaptă, apoi luă un castron din mâna ei și o sărută repede pe obraz. Dar aveai dreptate azi-noapte. Astăzi trebuie să găsesc cuvintele potrivite.

Totuși, faptul că el se învoise, în sfârșit, să vorbească nu îi adusese Louisei bucuria la care sperase, ci dimpotrivă, îi adânci și mai mult celelalte neliniști.

— Ce bine ar fi fost ca lucrurile să fi stat altfel! Toată nesiguranța asta ...

El nici nu o contrazise și nici nu îi dădu dreptate, dar în ochii lui, în loc de voioșia cu care era obișnuită, Louise văzu oglindite propriile ei frământări. Totul dură o clipă, și apoi, zâmbetul acela mult iubit, pe care Louise îl vedea și noaptea în vis, reapăru pe fața lui.

— Îți ofer tăria iubirii mele.

Erau exact cuvintele de care avea nevoie, singurele în stare să îi alunge temerile și să-i redea încrederea. Henri se pricepea la asta. Întregul sat știa că, în cei doar douăzeci și unu de ani ai săi, Henri suferise cât nu suferă alții într-o viață de om și că răzbise în ciuda tuturor greutăților. Chiar și cel mai ursuz dintre săteni recunoștea că, dintre toți locuitorii satului, Henri Robichaud era cel mai demn de fericire și noroc. *Demn.* Louise își ridică fruntea și își îndreptă umerii, hotărâtă să-i facă cinste acestui om extraordinar. Începând

chiar de azi. Bărbatul robust și puternic o luă înainte prin ușa din față și ea îl urmă până la masa din grădină.

Sosirea lor se bucură de o întâmpinare zgomotoasă din partea membrilor familiei adunați deja la masă, care schimbară între ei priviri cu subînțeles.

— Iat-o pe Louise! Ia priviți cu toții, cea mai frumoasă fată din sat s-a hotărât să ni se alăture! strigă un unchi venit în vizită din cealaltă parte a golfului.

— Vezi că ești mai chior ca mine? Care fată, că e femeie în toată regula! răcni un alt unchi, fratele mai mare al tatălui Louisei, cu un rânjet larg, care lăsă la vedere o gură complet știrbă.

Tatăl Louisei, un bărbat masiv, își umflă pieptul cu mândrie.

— Adevăr grăiși, frate! Chiar că avem o prințesă în mijlocul nostru.

Louise simți că-i iau foc obrajii și, stânjenită de toată atenția care i se acorda, își coborî privirea și îi duse mamei sale castronul. Aceasta se întoarse spre ea să ia vasul, ținând buzele atât de strânse, încât gura îi arăta aidoma unei linii subțiri și încordate, expresie pe care o adopta de fiecare dată când avea musafiri la masă. Femeia deschise gura și Louise știa că aceasta era pe cale să spună ceva despre cât de greu este să trăiești sub același acoperiș cu o așa-zisă prințesă; dar azi, când mama sa o privi în ochi, se întâmplă ceva ciudat. Privirile li se încrucișară, creând o punte între ele, o punte peste diferența de vârstă și timp.

Mama Louisei tăcu, iar privirea ei deveni blândă ca razele soarelui ce se strecurau printre coroanele pomilor sub care ședeau mesenii.

Louise îi lăsă castronul și apoi se duse de cealaltă parte a mesei pentru a lua loc între tatăl său și mezinul familiei. Maică-sa nu mai privi înspre ea în timp ce le servea mesenilor supa aburindă de pește. Nu era nevoie să o facă. Louise rămăsese absorbită de tot ceea ce văzuse în privirea mamei sale.

Brusc, fata își aminti un moment din trecutul îndepărtat. În copilărie, obișnuia să se legene de craca unui măr, aflată chiar și acum deasupra capetelor lor. Merii care îi asigurau un adăpost răcoros

mesei din grădină fuseseră plantați de părintele tatălui ei, iar peste ramurile acestora trecuseră peste șaizeci de ierni acadiene grele, lăsându-le răsucite și noduroase, ceea ce constituise terenul de joacă ideal pentru o fetiță îndrăzneață. Într-o zi, legănându-se de cracă, Louise alunecă și căzu, julindu-și brațul de colțul mesei. Într-o clipă se umplu de sânge pe rochie, pe mâini și pe față. Până și pământul din jur era pătat cu sânge. Era sânge peste tot. Îngrozită de durere și de vederea sângelui, fugi în casă țipând. Mama veni într-un suflet și o luă în brațe. Câtă putere și câtă liniște găsise acolo, în acele brațe! Cât timp dură spălatul rănii, mama îi fredonă un cântecel despre o pisică, o fetiță și o lună care coborâse de pe cer să bea un ceai. Și, dintr-odată, tăietura nu mai duru atât de tare și spaima fusese alungată. Mama îi cercetă locul în care se tăiase, apoi îi scoase o așchie din rană și o pansă, și Louise stătu cuminte în tot acest timp. Apoi mama sărută pansamentul alb și curat și îi spuse, zâmbind:

— Uite, ți-am luat toată durerea!

— Dar încă mă mai doare, răspunse micuța Louise.

Atunci mama îi luă mânuța și i-o duse în dreptul inimii ei.

— Atunci trebuie să-ți pui toată durerea aici, înăuntru, și să mă lași să o duc eu în locul tău, îi spuse.

Tatăl își îndreptă privirea spre ea.

— Ce te nemulțumește, fiica mea? Oare nu e supa pe gustul tău?

— O, ba da, e foarte gustoasă, răspunse Louise, înghițindu-și amintirea dulce-amară și apucând lingura.

Nu înțelegea de ce se gândea la astfel de lucruri tocmai într-o zi ca aceasta, când tot ceea ce se petrecea în jurul său o îmboldea să se gândească la prezent.

Tatăl îi zâmbi, apoi își ridică privirea și scrută zarea, încordându-și fața până când i se formară linii adânci în colțurile ochilor și ale buzelor.

— Azi ați traversat golful înaintea corabiei britanice? își întrebă acesta fratele, arătând cu lingura într-acolo.

— Ba bine că nu.

Unchiul avea o față puternică, la fel ca tatăl Louisei, dar, spre deosebire de acesta, era slab de-i numărai coastele. Numai mușchi și vână, era un om care nu mânca mult și vorbea și mai puțin.

— Patrușopt de arme de foc și un steag de general.

— Cincizeci, *papa*, interveni în discuție tânărul văr al Louisei. Ai uitat cele două tunuri de la pupa.

— Am vâslit chiar pe lângă prora. Niscaiva mateloți s-au aplecat peste parapet și au strigat ceva în limba lor. Îs bucuros că n-am înțeles ce-or spus.

Louise urmări chipul fratelui său mai mic. Philippe mergea de două ori pe an la Annapolis Royal să facă negoț cu produsele de la fermă și învățase destul de bine limba engleză. Din moment ce el adusese familia unchiului cu barca de pescuit, probabil că auzise vorbele acelea. Amintindu-și-le, Philippe se înroși la față de mânie.

— Lucruri urâte, mormăi el.

— Ce treabă are corabia unui general în golful Cobequid? gândi cu voce tare tatăl Louisei. Este ca și cum am privi cum se apropie viscolul, plutind alene pe apele golfului.

Toți mesenii se întoarseră cu spatele la bucate pentru a privi peste peisajul cu terase naturale, în jos, unde se întindeau sub cerul senin apele cu scânteieri argintii și albastre ale golfului Cobequid. Casa lor se afla la marginea satului, pe primul lot de pământ cultivat. În spatele lor, se înălțau rânduri-rânduri munții împăduriți, care le asigurau atât vânatul, cât și lemnul necesar. Înaintea acestora se întindea cel mai grozav pământ cultivabil dintre toate pământurile de care aveau cunoștință cei de față, atât de fertil, încât aici creștea aproape orice, chiar dacă în Acadia sezonul cald nu dura foarte mult.

Cu un nivel mai jos se întindea țărmul mâlos. Ridicând nenumărate diguri de-a lungul ultimilor o sută cincizeci de ani, destoinicii fermieri acadieni reușiseră să desece aproape jumătate din aceste terenuri mlăștinoase. Digurile, bariere de pământ aidoma unor metereze, cu o înălțime mai mare decât cea a unui om și lungi de

aproape doi kilometri fiecare, erau adevărate fortărețe, ținându-i piept cu vigoare și hotărâre celui mai puternic curent mareic din lume.

La reflux, așa cum era cazul în momentul de față, apele cele mai adânci din golful Cobequid păreau atât de înguste, încât mai că puteau fi trecute cu piciorul. Cu toate acestea, în fiecare an, timp de câteva luni bune, singura cale de a ajunge pe celălalt mal era prin Cobequid Town, așezare situată tocmai în capătul extrem al golfului. În această perioadă, bălțile mâloase, pline cu gheață și abisuri nevăzute, deveneau înșelătoare și de nestrăbătut, iar curenții centrali erau atât de puternici, încât împiedicau formarea gheții chiar și în zilele cele mai geroase; ceea ce însemna că, pe întregul parcurs al îndelungatului anotimp rece, satul Minas rămânea în mare parte izolat de restul satelor franceze, situate de-a lungul părții opuse a golfului.

În mod obișnuit, această zi de vară, când familia se întrunea pentru prima oară în acest an, ar fi trebuit să constituie un prilej de sărbătoare, un moment pentru degustarea cidrului presat toamna trecută și pus la păstrare în ulcioare de lut. Un moment pentru împărtășirea veștilor legate de familie și urmași. O ocazie de a auzi tot ce s-a întâmplat în timpul iernii lungi și grele și de a discuta despre recolte și despre noul sezon de cultivare.

Ei, dar anul acesta, veștile de dincolo de golf erau prea îngrijorătoare pentru a lăsa loc de așa ceva.

În calitate de conducător al clanului, tatăl Louisei era purtătorul de cuvânt al comunității în fața autorităților din Cobequid Town.

— Jacques, ai mai aflat ceva? îl întrebă fratele său.

— Nimic ce nu știm deja cu toții. Englezii au pus stăpânire pe fortul Louisburg. A intrat în vigoare noul edict. Toți francezii din Acadia trebuie să depună un jurământ de credință și de supunere față de regele Angliei, altminteri, își vor pierde toate pământurile.

Se așteptau de multă vreme să piardă micul fort izolat. Chiar și așa, această veste, auzită în repetate rânduri, nu făcu decât să îi întristeze și mai mult pe cei adunați la masă. Distanța până la fortul

Louisbourg putea fi străbătută pe jos în cincisprezece zile, dar asta nu însemna nimic. Chiar dacă fortul ar fi fost la o aruncătură de băţ, situaţia rămânea aceeaşi. Vasul britanic echipat cu artilerie grea ce staţiona în liniştitul golf Cobequid făcea zadarnică orice tentativă de contraatac.

— Voi nu aveţi cum să vă aduceţi aminte, dar lucrurile s-au petrecut întocmai şi înainte. Demult, înainte să vă naşteţi voi, englezii au pus stăpânire pe unul dintre avanposturile noastre, şi mai apoi ne-au ameninţat cu acelaşi jurământ de supunere.

Soldaţii de aici fac asemenea ameninţări deşarte ori de câte ori este război în Europa, rosti bunicul Louisei cu vocea tremurândă.

— Se prea poate – răspunse tatăl fetei –, dar niciodată până acum o navă de general nu a pătruns atât de aproape de Cobequid, ori mă înşel?

— Mă tem că Jacques are dreptate, interveni pentru prima dată în discuţie un bărbat înalt, îmbrăcat în straie preoţeşti, ce şedea la capătul opus al mesei.

Toate privirile se întoarseră spre cel ce vorbise. Era Jean Ricard, pastorul bisericii hughenoţilor din sat, un om bun, învăţat şi iubit de toată lumea. Faptul că nu se amesteca decât arareori în discuţiile pe teme politice era unul dintre lucrurile care îl deosebeau de preoţii catolici din satele apropiate.

— Am fost, la rându-mi, în Cobequid Town pentru a discuta cu preotul de acolo. La cererea sa, de altfel.

Aceasta era o noutate. În mod normal, pastorul lor protestant şi preotul catolic din Cobequid Town nu se întâlneau cu anii.

— Şi ce v-a spus?

— Mi-a zis că, de astă dată, este posibil ca războiul să treacă şi de această parte a oceanului. Că englezii aduc regimente din coloniile din Massachusetts şi New York, care se îndreaptă spre fortăreţele interioare din jurul Québecului.

În pofida luminii calde a soarelui, atmosfera de la masă se mohorî în mod simţitor. Louise îşi dorea să fi putut fugi departe de acolo.

De fiecare dată când firul discuțiilor o lua pe făgașul politicii și al amenințărilor venite de departe, ea obișnuia să iasă din casă. Totuși, acum nu putea să se ridice și să plece. Rămase țintuită locului, așteptând anunțul pe care trebuia să îl facă Henri. Își ridică ochii, privind florile rămase pe crengile de măr ce se întindeau deasupra. Dintr-odată, reuși să distingă o minusculă siluetă aurie, un colibri miniatural care se opri preț de o clipă pentru a sorbi din licoarea unei flori și apoi se făcu nevăzut cât ai clipi din ochi. O frumusețe fragilă și trecătoare. Pe fată, o trecu un fior la gândul că ea însăși se lupta să nu renunțe la o fericire la fel de delicată precum acele aripi nevăzute.

Întorcându-și atenția spre meseni, își surprinse mama fixând-o cu privirea. La fel ca fiica sa, Marie Belleveau avea ochii negri și trăsăturile puternice. Doar fața, brăzdată de urmele experienței vieții de familie și a trecerii anilor, îi era diferită. Louise simți că privirea mamei sale îi pătrunde până în adâncul sufletului și lacrimile, pe care încercase să și le înfrâneze întreaga zi, începură să-i curgă pe obraji.

Mama sa își întoarse privirea și se ridică în picioare.

— Destul! Vocea ascuțită lovi masa ca o sabie. Destul, am spus!

Până și Jacques, care trăia cu ea de douăzeci și opt de ani și îi cunoștea firea năvalnică, rămase cu gura căscată.

— Ce te apucă, nevastă?

— Îi invităm cumva pe soldații englezi în odăile noastre de primire? De ne întâlnim pe uliță cu niscaiva englezi, ne oprim cumva să ne dăm binețe?

De obicei, Marie Belleveau își purta părul lung și negru împletit în cozi lăsate pe spate, dar fiind zi de sărbătoare și de întrunire a familei, azi îl strânsese în coc sub boneta festivă albă. De sub boneta scrobită, ochii îi scăpărau scântei de mânie.

— Atunci de ce trebuie, oare, să le facem loc aici, la masa noastră? De ce trebuie să ne țină companie într-o zi în care s-ar cuveni să sărbătorim vara?

Se făcu liniște. Jacques își drese glasul.

— Marie, draga mea, e agitație mare ..., începu el.

— Ba că astăzi nu e nicio agitație, îi tăie femeia vorba, desfăcând brațele larg, într-un gest care cuprindea masa încărcată cu bucate, alaiul de neamuri și prieteni, păsărelele care ciripeau prin preajmă și pomii înfloriți. Arată-mi unde e toată agitația asta! Unde altundeva decât în discuțiile voastre e toată agitația în această zi binecuvântată?

De astă dată, pastorul fu cel care își drese glasul.

— Doamnă Belleveau, adevăr grăiești. Îți cer iertare că am adus asemenea vești la petrecerea domniilor voastre.

Faptul că însuși reverendul recunoștea că s-a comis o greșeală îi făcu pe toți să șovăiască, astfel încât supa fu mâncată în cea mai deplină tăcere și la fel ar fi stat lucrurile și cu gâsca friptă, care urma după ea, dacă Jacques nu ar fi luat cuvântul.

— Marie, poți să fii mândră și de astă dată! Bucatele acestea sunt demne de o masă regală.

Toți mesenii zâmbiră ușurați, încuviințându-i spusele. În mod evident, toți erau bucuroși că se reinstaurase pacea în jurul mesei.

Mama și fiica se priviră îndelung una pe cealaltă, apoi Marie spuse:

— N-aș fi reușit fără ajutorul Louisei.

Copleșită din nou de atenția și complimentele mesenilor, Louise își căută salvarea privind spre capătul mesei, acolo unde ședea Henri, alături de verișorii ei mai mici.

Dar el era atent la altcineva. În ciuda obârșiei sale umile, Henri era unul dintre cei mai îndrăgiți oameni din sat. Asta pentru că în ochii lui se citea tărie, seninătate, încredere în propriile puteri și încă ceva. Nu vorbea decât arareori, dar privirea sa era o invitație la zâmbet și la voie bună. Simțindu-i parcă privirea ațintită asupra sa, Henri se uită la ea și, în ochii lui, Louise putu distinge un licăr de încordare atât de subtil, încât și ea l-ar fi trecut cu vederea, dacă nu l-ar fi urmărit îndeaproape în tot acest timp. Știa că nu îi este ușor să spună ce avea de spus. Cu toate acestea, doar el putea să o facă.

Ca răspuns la rugămintea din privirea ei, Henri se ridică încet în picioare. Stătea acolo, singur și vădit încordat, cu atenția tuturor mesenilor întoarsă asupra lui.

Atunci se uită către locul unde ședea ea și ochii i se luminară. În ochii lui negri și adânci se ascundeau toate tainele viitorului lor comun. O privi cu acel zâmbet blând și iubitor care îi era rezervat numai ei și zâmbetul îi dădu Louisei puterea de a respira.

Henri se întoarse apoi spre tatăl ei.

— *Papa* Jacques, Louise și cu mine voim să ne luăm, rosti el pe nerăsuflate.

Lumea amuți din nou. Louise strânse în pumni marginile laterale ale rochiei sale brodate, începând să le mototolească. *Nu așa se face*, ar fi vrut ea să strige. Ar fi vrut să existe vreun mod de a culege cuvintele abia rostite de Henri și de a i le sădi înapoi pe cerul gurii.

Henri privi din nou spre ea, dar de data aceasta ea îi aruncă o privire pe care o moștenise de la mamă-sa. O privire încruntată și fermă, care îl îndemna să își vină în fire și să mai încerce o dată.

Henri își îndreptă umerii lați și se opinti să rostească discursul tradițional de petit, originar din patria-mamă și transmis din generație în generație printre colonișți.

— Tată Belleveau, trag nădejde ..., trag nădejde că mă cunoașteți pe mine și știți valoarea mea.

— Într-adevăr, îi răspunse Jacques Belleveau, umflându-și pieptul de încântare la auzul cererii rostite cu cuvintele cuvenite. Nici c-am întâlnit un bărbat mai destoinic, continuă el, încuviințând din cap spre mesenii zâmbitori.

— Iubesc a voastră fiică și cerutu-i-am să ne unim destinele și să devenim o singură ființă până la ... până la sfârșitul timpului.

Când se încurcă în mijlocul frazei, se auziră cuvinte de încurajare de la toții mesenii. Henri trase aer în piept.

— Cer binecuvântare tatălui Louisei, căpetenia noastră, și întregului clan! încheie el.

Jacques Belleveau se ridică în picioare, îşi invită fiica să se ridice alături de el şi o înconjură cu braţul. Simţind acea forţă atât de cunoscută şi de liniştitoare, ochii Louisei se umplură din nou cu lacrimi.

— Fiica mea, îl iubeşti pe acest bărbat? bubui vocea lui Jacques.

Ea ar fi preferat să încuviinţeze din cap şi să-şi ţină privirea plecată pentru a-şi ascunde lacrimile de văzul întregii lumi. Totuşi, dacă Henri avusese tăria să îndure spectacolul public, va fi şi ea tare. Când îşi ridică ochii, îşi văzu mama privind-o cu atenţie şi îşi reaminti momentele dificile de adineaori şi proaspăta ofertă de pace. Respiră adânc şi rosti cuvintele pe care le auzise de când se ştia, rostite de femeile din clanul său.

— Acesta-i bărbatul pentru mine şi pentru viaţa mea.

— Atunci aveţi amândoi binecuvântarea mea.

Spunând acestea, Jacques Belleveau îşi întinse braţul liber spre Henri şi îl invită să li se alăture, combinând binecuvântările părinteşti cu cele de căpetenie de clan.

Călcând peste bancă, tânărul îşi pierdu echilibrul şi fu ajutat să se redreseze de un unchi ce zâmbea cu gura până la urechi. Când Henri li se alătură, Jacques rosti pe un ton solemn următoarele cuvinte:

— Uniţi-vă şi deveniţi o singură fiinţă. Fie să creşteţi rădăcini adânci în acest pământ mănos şi mlădiţele voastre să se întindă peste ani şi peste câmpuri, acum şi pururea.

Louise îl privi pe uriaşul Jacques îmbrăţişându-l pe Henri cu o vădită mândrie. Fata ştia că tânărul avusese dintotdeauna un loc special în inima tatălui ei.

— Fie ca Domnul să vă lumineze calea cu lumina Sa şi să fiţi binecuvântaţi cu mulţi urmaşi! răsună din nou vocea lui Jacques, încărcată cu o bucurie la fel de puternică precum lumina soarelui din acea zi extraordinară.

Cuvintele lui fură urmate de râsete şi urale, care se stinseră treptat când Marie Belleveau se ridică în picioare. Nici Louise, care îşi cunoştea mama mai bine decât oricine, nu ştia la ce să se aştepte.

Marie își împreună mâinile peste frumosul său șorț de sărbătoare și, când își ridică fruntea, toată lumea îi văzu lumina din privire.

Femeia nu se uită la Louise, ci la Henri.

— Henri Robichaud, începu ea, adresându-se de fapt întregii adunări, te cunosc de când te-ai născut și te-am văzut crescând și răzbind printr-o tragedie ce ar fi schilodit sufletul orișicui. Te-am văzut devenind bărbatul care ești azi și care i-ar fi făcut pe răposații tăi părinți mândri.

Aici se opri și se întoarse spre fiica sa. Ochii negri îi străluceau liniștiți. Deși privea spre Louise, cuvintele ei se adresau tot lui Henri și comesenilor.

— Cu mare plăcere te invit în clanul și în căminul nostru. Când ai să mă auzi numindu-te „fiul meu", să știi că sunt cuvinte rostite cu mândrie.

La auzul unor asemenea vorbe de laudă din gura acestei femei recunoscute mai degrabă pentru remarcile sale usturătoare, în jurul mesei izbucniră chiote de bucurie. Henri își luă logodnica de mână și o trase de cealaltă parte a mesei, unde Marie Belleveau îi cuprinse pe amândoi într-o îmbrățișare. Louise fu izbită și înghiontită de câteva ori în forfota creată pentru a li se face loc să stea unul lângă celălalt la masă, apoi auzi cum cineva strigă să se pornească muzica și cum alții cereau să se țină un discurs în cinstea tinerilor, și în curând se auziră fluiere, o scripcă și un acordeon intonând primele acorduri ale unei melodii săltărețe.

În tot acest timp, Louise se întreba cu mirare cum de știuse mama ei de această turnură a zilei.

Mâna puternică a lui Henri îi strânse mâna și își ridică privirea spre el.

— A fost bine? o întrebă el în șoaptă.

— A fost perfect, îi răspunse ea, bucuroasă că muzica le acoperea cuvintele. Sunt grozav de mândră de tine!

— Știi că nu îmi vine ușor să cuvântez în fața unei adunări.

— Asta face ca gestul tău să fie și mai măreț.

O privi cu zâmbetul său special, zâmbetul care îi umplea privirea cu iubire pentru viață și pentru ea, zâmbetul care atingea până în străfunduri sufletul Louisei. Henri începu să spună altceva, dar fu în curând luat pe sus de mulțime și purtat peste tot pentru a fi felicitat.

Louise răspundea cu câte un surâs urărilor de bine pe care abia le auzea. La un moment dat, atenția îi fu atrasă de scena ce avea loc jos, sub livada în care se dădea petrecerea lor. Corabia generalului trona în mijlocul golfului Cobequid, ca o amenințare tăcută ce părea să încremenească apele.

În ciuda muzicii vesele și a faptului că era o zi superbă, petrecută în compania prietenilor dragi adunați acolo, Louise se simți străfulgerată de un fior rece. Oricât de mult ar fi vrut să și-o scoată din minte, corabia făcea și ea parte din această zi, ca o piază rea.

Capitolul 3

Prin fereastra deschisă, se auzeau acordurile stridente ale muzicii ce răsuna în depărtare. Catherine pregătea cina pentru tatăl său. Aceasta era una dintre numeroasele ei îndeletniciri de peste zi. Acum, la gândul că în doar trei săptămâni nu va mai fi ea cea care să facă ordine şi să aducă tihnă în lumea părintelui său, aceste activităţi de rutină o umpleau de amărăciune.

Deşi era mijlocul lunii iunie, briza care sufla prin fereastra deschisă era uşor răcoroasă. Totuşi, în loc de a închide obloanele, Catherine preferă să îşi strângă şalul în jurul umerilor. Adierea aducea cu sine mireasma pomilor în floare şi cântecul păsărilor. Soarele cobora spre dealurile dinspre apus, acoperind apele golfului Cobequid de o strălucire aurie. Corabia generalului se contura vag în depărtare, ca o umbră ce se desprindea, întunecată, din ape şi din lumină. Chiar şi din siguranţa propriului cămin, Catherine era conştientă de ameninţarea întruchipată de acest vas care plutea ancorat acolo, în apele liniştite ale ţinutului ei natal. Clătină din cap şi se duse să mai pună nişte lemne în sobă. Tatăl său trebuia să sosească dintr-un moment într-altul.

Se auziră scârţâind balamalele de piele ale uşii, şi acesta se ivi în prag.

— Fetiţa mea?

— Bună seara, *papa*! răspunse Catherine, ştergându-şi făina de pe mâini cu un şervet. Cum ţi-a fost ziua?

— Bună. Cum se cuvine şi bună, zise John Price, oprindu-se la intrare şi scoţându-şi cizmele pline de noroi cu descălţătorul metalic. Tânăra luă papucii de casă de lângă cămin şi i-i duse.

— Ţi-am întâlnit logodnicul pe doc. Se ducea pe corabia generalului.

Auzindu-şi tatăl vorbind despre Andrew, Catherine se îmbujoră la faţă, dar reuşi totuşi să îşi ascundă emoţia.

— Poftim! spuse ea, întinzându-i papucii.

În timp ce el încălţa papucii căptuşiţi cu blană, ea îşi ridică ochii şi privi afară prin uşa deschisă. Corabia umplea apele şi seara cu o ameninţare sumbră.

— Abia aştept să văd odată plecat vasul ăsta, îngână ea ca pentru sine.

— Despre ce vorbeşti? întrebă John Price, ridicându-se drept în picioare şi urmărindu-i privirea. Mă mir să aud asemenea vorbe din gura ta, fetiţo. Nu uita că generalul s-a oferit ca, la întoarcerea domniei sale în Anglia, să vorbească în termeni elogioşi despre căsătoria voastră familiei lui Andrew.

— N-am cum să pun opreliştе simţămintelor mele, spuse ea oftând şi ştergându-şi mâinile curate de şorţ. Ţi-a spus cumva Andrew cât timp va petrece acolo? adăugă ea în timp ce se întorcea spre bucătărie.

— Flăcăul are să stea acolo atât timp cât domnul general are trebuinţă de prezenţa lui.

John Price se deplasă şchiopătând pe pardoseala de scânduri, călcând apăsat pe piciorul sănătos.

— Generalul Whetlock se află în subordinea directă a guvernatorului Lawrence. Faptul că a trimis după Andrew este cât se poate de îmbucurător pentru cariera flăcăului.

— Îmi doresc ca domnul general să plece, cu corabia dumnealui cu tot.

Catherine regretă numaidecât că rostise asemenea cuvinte. Era de-ajuns un singur comentariu pe care tatăl său să-l găsească nelalocul lui pentru ca să se facă foc și pară. Era un tată bun, dar sever și lesne de scos din fire. În garnizoană, se spunea că John Price excelează în muncă tocmai datorită acestor calități. Se știa că era în stare să-i pună la respect pe căruțașii cei mai îndărătnici și să scoată adevărul și din piatră seacă.

Totuși, astăzi bărbatul nu reacționă în felul lui specific, ci se apropie șontâc-șontâc de cămin și se opri în fața lui, privind în jos, spre foc. Vechea rană de război îl lăsase cu un picior mai scurt decât celălalt, făcându-l să se legene înainte și înapoi atunci când mergea.

— Nici maică-tii nu-i plăceau corăbiile, zise el, urmărind flăcările din vatră.

Catherine se opri din lucru, încremenită. Trecuse atât de mult timp de când nu mai adusese vorba de mama ei.

— Le spunea „vestitorii damnațiunii", continuă John Price.

Lumina roșiatică a scânteilor din fundul căminului se reflecta pe fața lui, făcându-l să pară îmbătrânit și trist.

— Spunea că de fiecare dată când apar, aduc cu ele steagul de război.

Reușind cu greu să se clintească din loc, Catherine desprinse un ulcior din cârligul de pe perete și turnă în el niște cidru fierbinte, din care încă mai ieșeau aburi.

— Poftim, tată! Probabil că ai gura arsă de sete, spuse ea cu blândețe, îndreptându-se spre el.

— Îți mulțumesc, fata mea, zise părintele, ducând vasul cositorit la gură, fără să-și ia ochii de la focul din vatră. Casa va fi goală fără tine, continuă el după ce sorbi din licoarea fierbinte.

— Ei, doar nu plec la capătul lumii, îi răspunse ea cu o voioșie forțată. Știi bine că Andrew a cumpărat vechea casă Elton, aici aproape.

Râsul ei sună fals până și în propriile-i urechi.

— Tâmplarii parohiei probabil că or avea ce munci la ea ani buni de acum încolo.

— Da, răspunse el golind ulciorul, pe care apoi i-l întinse, pironindu-şi ochii pe chipul ei. De-ai şti cât de tare ai ajuns să semeni cu răposata ta mamă.

— Cât de mult aş fi voit s-o cunosc!

— Nu mai mult decât mine, copila mea, nu mai mult decât mine. A fost cea mai grozavă femeie creată vreodată de Dumnezeu.

Privirea îi căzu din nou în pământ, ca şi cum ar fi fost trasă în jos de greutatea amintirilor.

— Când s-a prăpădit de febră, la doi ani după ce te-a născut pe tine, am fost sigur că n-am să răzbesc de unul singur. Tu erai atât de mititică, iar eu, neştiutor în atâtea privinţe.

— Tată, te-ai descurcat bine. Vrednic de admiraţie. Te-ai descurcat mai bine decât ar fi făcut-o oricine.

— Slavă Domnului că am avut vecini de omenie, continuă John Price ca şi cum nici n-ar fi auzit cuvintele fiicei sale. Femeile măritate din sat au stat cu rândul cu tine în acea primă iarnă. Părea că nimeni nu voia să ne lase singuri. Apoi văduva Simmons s-a oferit să ne dea o mână de ajutor. Ţi-o aminteşti, nu-i aşa?

— Cred că da.

Îşi amintea vag de o bătrână cu faţa brăzdată de riduri, cu nişte ochi luminoşi, de culoare deschisă, şi cu braţele mereu deschise pentru a o primi într-o îmbrăţişare.

— Doamna Simmons a locuit în odaia din spate, odaia care fusese a mea şi a ma ...

John Price îşi întoarse privirea şi se îndreptă şchiopătând spre scaunul său.

Ajuns acolo, se lăsă încet pe scaun, apoi începu din nou să contemple flăcările din cămin.

— A stat la noi până când s-a îmbolnăvit de plămâni. Tu să tot fi avut cinci anişori când s-a mutat la fecioru-său, unde a stat până la mijlocul iernii ce a urmat, când şi-a dat obştescul sfârşit.

Catherine îşi dădu seama că părintele nu-i vorbea ei, ci focului, lăsându-şi amintirile să se înalţe şi să se mistuie în flăcările care trosneau în şemineu.

— Apoi nevasta pastorului a hotărât să deschidă mica noastră şcoală. O adevărată binecuvântare, şcoala aceea! Erai atât de încântată să mergi la şcoală, atât de nerăbdătoare să porneşti dimineaţa, că abia te puteam ţine să-ţi leg cordonul la rochiţă.

Catherine îşi şterse ochii înlăcrimaţi cu o mişcare rapidă. Nu voia să tulbure cu nimic depănarea acestor amintiri. În mod normal, John Price se comporta ca şi cum trecutul n-ar fi existat. Chiar şi la cele mai simple întrebări pe care i le punea pe vremea când era copilă, el îi răspundea tăios că nu are nimic de câştigat dacă îşi ocupă mintea cu treburi ce fac parte din trecut. Aşa că acum stătea în picioare, cu răsuflarea tăiată, ştergându-şi ochii în tăcere, atât cât să îşi poată vedea bine părintele.

— Dădeai cu mătura încă înainte de a putea cuprinde cu mânuţele coada măturii. O urmăreai prin toată casa pe femeia care făcea curat, imitându-i fiecare mişcare. Ai învăţat să găteşti de la vecini. Până şi bucătăreasa de la popota garnizoanei mi-a povestit cum o zăpăceai cu întrebări până nu mai ştia de ea.

Pe chipul arămiu al lui John Price apăru un surâs trist.

— Nevestei pastorului îi plăcea să îmi spună cu câtă hotărâre te dedicai lecţiilor. Aşa ai ajuns să înveţi cot la cot cu elevi ce aveau de două ori vârsta ta. Adevărul e că erai deşteaptă foc. Deşteaptă, şi ageră, şi săritoare atunci când era vorba să-l ajuţi pe bătrânul tău tată la treburile casei. Mi-a părut rău că a trebuit să te maturizezi atât de repede, dar nu aveam încotro. Mama ta ne lăsase singuri şi vedeam cum încercai din răsputeri să îi ţii locul, chiar înainte de a şti exact ce faci.

O privi din nou, dar Catherine nu era nici acum sigură dacă o vede pe ea sau propriile amintiri.

— Trag nădejde ca Andrew să îşi dea seama cât este de norocos să te aibă în casa lui.

— Cred că îşi dă seama, răspunse Catherine cu vocea sugrumată.

Tatăl său îşi întoarse din nou privirea spre foc şi spre trecut.

— Păcat că mama ta n-are să fie prezentă în ziua nunţii tale.

— Mulțumesc, tată.

Cuvintele sunară din cale-afară de nepotrivit, dar nimic din clipele de tăcere trăite împreună nu o pregătise pentru acest prilej de a-i spune tot ce avea pe suflet și în minte. Că asprimea lui o determinase să muncească din greu, tânjind mereu după o vorbă bună, ce nu venea niciodată. Cât de mult i-a lipsit mama pe care nu a cunoscut-o niciodată și cât de tare a râvnit după o atingere maternă. Cum până și vederea unei țărănci cu un copil în brațe sau aplecate deasupra unui pătuț îi umplea ochii de lacrimi.

Dar, nefiind cu putință să găsească cuvintele potrivite pentru toate astea, își căută scăparea în muncă, aspect care le definise viața petrecută împreună. Întinse mâna în fundul raftului din colț și scoase ultimul dintre compoturile pregătite vara trecută.

— Diseară la desert vom avea budincă de prune, preferata dumitale, tată, anunță ea, slăbind cu un cuțit capacul borcanului.

În spatele ei, camera se cufundă în tăcere pentru un răstimp suficient de lung pentru ca ecourile petrecerii din îndepărtatul sat francez să răzbată până la ei.

— Mama ta ar fi tare mândră de tine, Catherine. Tare mândră.

Fata nici măcar nu observă lacrima ce îi picură de pe bărbie, scurgându-se în budincă.

Andrew stătea în picioare, rezemat pe balustrada vasului, și asculta muzica ce se înălța din satul francez. Nu era un împătimit al corăbiilor și al mării. Faptul că patru sute cincizeci de oameni erau nevoiți să conviețuiască înghesuiți pe un vas ce nu măsura nici șase sute de picioare*în lungime nu era defel pe placul unui bărbat ca el, obișnuit cu spațiile deschise. Pe o corabie a Coroanei, cu tunuri fumegânde și miros de praf de pușcă pretutindeni, era cu neputință să scapi de duhoarea războiului. Andrew se gândi la zdrahonii cu cozi lungi împletite și plini de tatuaje. Or fi fost ei bravi mateloți

* Aproximativ două sute de metri (n. tr.).

și stâlpul Imperiului Britanic, dar el se simțea mai în siguranță pe uscat. Acest tip de corăbii îi aminteau de plecarea sa din Anglia și de tot ceea ce a trebuit să lase în urmă pentru totdeauna.

— Oho, Harrow. Vasăzică ai fost convocat din nou?

Andrew își ascunse un oftat și întoarse o față lipsită de expresie către ofițerul care venea spre el. De multă vreme, locotenentul Randolf Stevenage vedea în el un rival, și asta nu doar din cauza femeii cu care se însurase de curând. Tatăl său fiind un fost comandant de regiment, Stevenage primise rangul de ofițer grație dreptului ancestral de transmitere a rangului din tată în fiu și îi purta o ranchiună soră cu ura tânărului mai înzestrat, care avansase în rang pe bază de merite.

— Da, într-adevăr, am primit vorbă de la domnul general, răspunse Andrew calm.

Randolf Stevenage își sprijini corpul masiv de parapet. Un an petrecut la masa guvernatorului din Halifax în calitate de oaspete adăugase încă un strat de grăsime pântecelui său deja generos.

— Începând de mâine ai să mi te adresezi cu nițel mai mult respect. Am fost avansat la rangul de căpitan.

Andrew nu fu nici pe departe surprins de veste. Ambiții ca Stevenage nu mai avea decât Priscilla, proaspăta soție a lui. Deși între fortul Edward și Halifax era cale lungă – drumul dura patru zile, și aceasta doar dacă se mergea călare – și nu se făcuse măcar anul de la nunta celor doi, ajunseseră deja și aici zvonuri despre setea de putere a cuplului.

— Felicitările mele!

— Ești prea amabil, răspunse Stevenage cu un zâmbet superior, uitându-se în apă. Într-adevăr, domnul guvernator a găsit de cuviință ca noul său aghiotant să se bucure de o mai mare autoritate.

— Veți rămâne, așadar, în Halifax?

— Întocmai. Se pune ceva la cale, și domnul guvernator a voit să aleagă cel mai bun om cu putință pentru a se ocupa de daraveră, spuse Randolf Stevenage, cătând, cu ochii mijiți, în direcția de unde se auzea muzica. La naiba, ce mai e și tărăboiul ăsta?

— Sună a petrecere. Muzica pare să vină din satul Minas.

— O, desigur. Franțujii ăștia se pun pe dănțuit din te miri ce, pufni el, întorcându-se cu spatele la muzică și la scena pașnică din depărtare. Că veni vorba de prilejuri de sărbătorit, lasă-mă să-ți spun că ți-ai găsit o fătucă tare chipeșă.

Andrew simți că i se urcă sângele la cap.

— Mulțumesc, domnule! Doar atât putu să spună.

— Te rog, te rog! E uimitor cum de a fost cu putință ca un asemenea trandafir să crească aici, în noroiul acestor ținuturi coloniale. Ei, dar asta e. Nu mă îndoiesc că vei izbuti să o șlefuiești cu timpul.

Stevenage se uită o clipă atent la chipul lui Andrew.

— Deși uneori coloniștii ăștia de la țară se pot dovedi cât se poate de îndărătnici. Dar dumneata ai făcut educație prostimii ani de zile, nu-i așa? Fără îndoială că ești pregătit.

Deși Stevenage avea un rang superior, mai era puțin și Andrew ar fi ridicat mâna asupra lui, dacă nu ar fi fost salvat în ultima clipă de vocea răsunătoare a generalului.

— De ajuns, Stevenage.

— Iertare, domnule. Nu am auzit când v-ați apropiat, îngăimă ofițerul grăsan, opintindu-se să își desprindă burdihanul de pe balustradă.

— Am observat, zise generalul, fixându-l cu o privire de gheață. Dacă voiești să știi, consider că logodnica domnului Harrow este o tânără cât se poate de remarcabilă. Este îmbucurător faptul că noul locțiitor de comandant din fortul Edward a dat dovadă de o judecată atât de inspirată în alegerea tovarășei de viață.

— Așa este ... adică ... mă iertați, ați spus cumva ...?

— Da, am spus „comandant". A, se pare că guvernatorul a omis să îți spună asta, pesemne deoarece dumneata nu ai luat parte la acea discuție. Sau ai fost cumva prezent? Nu, n-ai fost.

Generalul își întoarse ochii cenușii spre Andrew.

— S-a dus vorba până în Halifax despre treaba bună pe care o faci în calitate de locțiitor de comandant. De aceea, sunt încântat să

te anunț că guvernatorul este de părere, iar eu sunt în asentimentul domniei sale, că s-ar cuveni să îți prelungim numirea cu încă șase luni, pentru a ne putea dovedi de ce ești în stare. Pentru a-ți putea îndeplini cu succes noile îndatoriri, și nu am nici cea mai mică îndoială că o vei face, vei fi avansat, desigur, la rangul de căpitan.

Privirea rece a generalului Whetlock reveni asupra lui Randolf Stevenage.

— De bună seamă că dorești să fii primul care îl felicită pentru avansarea la un rang egal cu al dumitale.

— Felicitările mele! spuse Stevenage cu vocea sugrumată.

— Mulțumesc, răspunse Andrew, fără a-și putea ascunde pe de-a-ntregul încântarea care îl cuprinsese la auzul veștii.

— Și acum, domnule Stevenage, fii așa bun și lasă-ne singuri. Doresc să am o vorbă între patru ochi cu domnul Harrow, aici de față, zise generalul, apucând brațul lui Andrew și îndreptându-se cu acesta spre dunetă, domeniul privat al fiecărui comandant de vas.

Odată ajunși lângă parapetul de pe puntea superioară, bărbatul mai în vârstă renunță la tonul oficial al discuției.

— Am impresia că aceasta este o zonă în care bat adesea vânturi reci de furtună. Uite, de pildă, deși suntem în luna iunie, parcă simt deja mirosul zăpezii, dacă înțelegi ce vreau să zic. Ia spune-mi, tinere Harrow, cum e pe-aici la sfârșitul iernii?

— Frig, domnule, îi răspunse Andrew, recunoscător pentru faptul că generalul îi dăruise o clipă de răgaz. Din cale-afară de frig.

— Îmi pot închipui, răspunse generalul, fixându-l cu o privire obișnuită să citească oamenii. Și totuși, ai ales nu doar să îți servești țara aici, ci chiar să faci din aceste meleaguri patria dumitale.

Andrew scrută apele golfului preț de o clipă. Între timp îi mai revenise inima la loc și, odată cu ea, și graiul. Generalul îi cunoștea familia, astfel încât nu era nevoie să aducă vorba de fratele său mai mare, noul conte de Sutton. Îndrăgitul său tată fusese cel ce prevăzuse viitorul conflict dintre frați și, din acest motiv, atunci când a căzut pentru ultima oară la pat, i-a ordonat fiului său mezin să plece

în colonii. Împărțirea domeniilor nobiliare era strict interzisă, ordinul regelui era clar în acest sens. Astfel, terenul, casa și mare parte din averea familiei urmau să-i revină fiului mai mare. Cu toate acestea, fratele lui continuase să vadă în el o amenințare.

Tatăl său luase cea mai bună hotărâre cu putință în condițiile acestei legi îngrăditoare. Andrew a îmbrățișat cariera militară și a fost recrutat în Regimentul Regelui, fapt care îi asigura o soldă lunară. Dar a fost totodată exilat (nu există alt cuvânt pentru asta) în colonii și i s-a spus să nu se mai întoarcă niciodată. A acceptat hotărârea doar pentru că a fost ultima rugăminte a părintelui său.

— Andrew, sper că înțelegi, îi spusese bătrânul cu ultima suflare, că fac asta pentru binele tău.

— Aceasta este, într-adevăr, patria mea, zise simplu tânărul, întorcându-se spre general.

— Deh, asta e. Să trecem atunci la ale noastre, răspunse generalul, întorcându-se și începând să se plimbe pe puntea bricuită. După cum știi, fortul Edward este singurul bastion britanic înainte de Annapolis Royal, aflat la cale de patru zile de mers călare spre sud-vest.

În apropiere aștepta un marinar cu o torță în mână. Generalul îi făcu semn să intre pe dunetă și să aprindă cele două felinare. Lumina lor împreună cu razele lunii ce tocmai răsărea împrăștiară întunericul amurgului.

— Guvernatorul mi-a cerut să fac această călătorie în golful Cobequid pentru a mă încredința dacă drumurile sunt patrulate așa cum se cuvine. Oamenii pe care tocmai i-ai adus, noii tăi oșteni, ce părere ți-ai făcut în privința lor?

— Sunt recruți noi, abia sosiți din patria-mamă, domnule. Băieți englezi de la țară, dintre care prea puțini sunt cei care să fi mânuit o muschetă până acum.

— Ei bine, este sarcina ta să îi pui la treabă și să faci din ei oșteni destoinici în cel mai scurt timp cu putință.

Andrew încuviință scurt din cap, dar se folosi de acest prilej pentru a da glas îndoielilor care îl măcinaseră de-a lungul întregii călătorii de întoarcere din Annapolis.

— Domnule, Anglia se află la o distanță de patru mii de leghe*. Cu siguranță că acest conflict nu are cum să ne înghită și pe noi.

— Ba are și o va face, Harrow. Are și o va face.

Generalul se îndreptă cu pași apăsați spre parapetul dinspre port și rămase acolo, privind spre luminițele care scânteiau, calde și îmbietoare, în Minas. Vântul purta sunetul vesel al muzicii peste ape. Totuși, vocea generalului își păstră răceala cazonă.

— Conflictul s-ar putea să nu ajungă la noi anul acesta. Poate nici chiar la anul. Dar se apropie, ascultă bine ce-ți zic. Se apropie și în curând va fi aici.

* Peste douăzeci și două de mii de kilometri (n. tr.).

Capitolul 4

Catherine trase ușor de șnururile bonetei. Ar fi vrut să își poată lăsa boneta căzută pe umeri, ca să simtă briza ușoară fluturându-i părul și răcorindu-i fața nădușită. Totuși, chiar dacă se afla pe o potecă izolată, fără țipenie de om prin preajmă, îi era teamă să nu o vadă cineva. Soldații din patrulele britanice ar fi fost scandalizați să vadă o tânără plimbându-se cu capul neacoperit cum se cuvine.

Sângele îi pulsa năvalnic prin vene, și obrajii îi erau îmbujorați nu doar de la căldură, ci mai ales pentru că mâine era ziua cea mare. Ziua nunții ei. Mai era atât de puțin, și aceasta avea să sosească, în sfârșit, punând capăt lungii sale așteptări. Urma să devină cu adevărat soața locotenentului Andrew Harrow. Chiar în momentul acela, prețiosul ei cufăr din lemn de cedru, încărcat cu albituri de pat și ustensile de bucătărie, era transportat în noua lor casă, luată de curând. Lucrurile personale vor ajunge în noul cămin abia după ceremonia de mâine.

Încordarea și nerăbdarea nu fuseseră singurele motive pentru care plecase astăzi din casa părintelui său. De curând, însoțindu-și tatăl la piață, zărise la sud-vest de oraș, cu două trepte peste nivelul pieței, o pajiște retrasă. Aflată la mare distanță de potecă, pajiștea era ascunsă aproape în întregime de pădurea care o înconjura. Prin perdeaua verde a ramurilor, Catherine reușise să distingă câteva porțiuni

acoperite cu flori viu colorate. Tatăl său era prea prins de condusul șaretei pe panta bolovănoasă a dealului pentru a o observa. Fără a-i pomeni despre descoperirea făcută, fata își promisese în sinea ei că, în curând, avea să se întoarcă pentru a cerceta zona de una singură.

Complet vrăjită de acest loc secret, Catherine ajunsese să viseze la el zi și noapte. Deși nu reuși să revină aici decât azi, când mai rămânea o singură zi până la nunta ei, nădăjduia să mai găsească flori pentru decorarea capelei sau măcar a voalului de mireasă.

Pe măsură ce urca, tânăra încercă să vadă cu ochii minții schimbările care aveau loc zi de zi pe pajiștea secretă, odată cu trecerea orelor. Își imagină cum răsare soarele deasupra arborilor; cum le străpunge, la ora amiezii coroanele, împodobind cu o strălucire aurie întreaga lume adăpostită sub cupola înverzită; pentru ca apoi, la lăsarea serii, lumina lui să se stingă treptat, învelind natura în nuanțe delicate de albastru închis; iar noaptea să facă loc pe cer gingașei luni și stelelor scânteietoare care scaldă pajiștea în lumina lor blândă, transformând-o într-o lume misterioasă și fermecată. Catherine voia să creadă că nimeni în afară de ea nu mai știa de existența acestui loc, care părea unul ideal, diafan. Își dorea cu ardoare ca acesta să poată fi numai al ei, un loc în care să poată evada, chiar și după ce se va mărita. Tânjea după o oază, un mic paradis terestru, departe de zvonuri și de veștile rele care îi tulburau fericirea.

Pe măsură ce iuțea pasul, inima îi bătea din ce în ce mai puternic. Oare pajiștea avea într-adevăr acel aer magic pe care și-l închipuise ea? Dar mai era oare acolo? Și dacă era cumva proprietatea altcuiva? Spera din tot sufletul să poată fi numai și numai a ei.

Nu suflase niciun cuvânt despre destinația ei nici tatălui, și nici măcar lui Andrew. Când îi spusese că se duce să culeagă flori pentru buchetul de mireasă, tatăl încuviințase din cap, fără să acorde multă atenție vorbelor ei. Nu îi mărturisise că pajiștea pe care o căuta se afla la mare distanță de sătucul lor. Știa că el nu se va învoi ca ea să meargă atât de departe neînsoțită. Nu că ar fi existat vreun motiv real de îngrijorare. Arareori se întâmpla ca indienii Micmac să se

apropie atât de tare de aşezare. În toată viaţa ei, aceştia intraseră în sat de trei sau de cel mult patru ori. Din când în când, se întâmpla să îi vadă pescuind în bălţile de pe ţărm, dar, de regulă, ei preferau să vâneze şi să pescuiască mai departe de aşezările albilor. În ceea ce-i privea pe francezi, Catherine nu le căutase niciodată compania, dar nici nu avea vreun motiv personal să se teamă de ei. Totuşi, ştia că tatăl său, cu precădere acum, când zvonurile despre izbucnirea războiului se reînnoiră, ar putea să aibă o cu totul altă părere în această privinţă.

Ardea de nerăbdare să îşi umple braţele cu florile multicolore de pe pajişte. Ele nu îi vor împodobi doar buchetul de mireasă, ci şi inima, înălţând-o la o stare de beatitudine şi conferindu-i acea forţă interioară de care ştia că va avea nevoie pentru a deveni o soţie – şi poate, într-o bună zi, mamă – bună.

Gândurile ei se îndreptară, aşa cum era de aşteptat, către Andrew, şi obrajii i se îmbujorară şi mai puternic. Cât de tare îl iubea şi cât de mult îl admira. Îşi dorea să devină tot ceea ce vedea el în ea. Voia să fie o parte din universul lui. Să îi înţeleagă gândurile. Să-i împărtăşească simţămintele cele mai profunde. El deja îi împărtăşise atât de multe despre el. Asta o făcea să îl iubească şi mai mult. Însă când venea vorba de chemarea lui, de datoria sa de oştean al regelui, Andrew se închidea în sine. Când încerca să îl atragă într-o conversaţie, el părea că nu doreşte să vorbească. Femeile nu trebuie să se preocupe de treburi militare, îi spusese el cu blândeţe într-una dintre aceste ocazii. Dar acestea nu erau doar treburi militare, obiectase ea, ci chestiuni care îi vor afecta pe toţi locuitorii micuţei lor aşezări, ba mai mult, ele vor afecta în mod hotărâtor viaţa şi siguranţa viitorului ei soţ. Şi, în calitate de soaţă, ea nu dorea să rămână străină de niciun aspect al vieţii lui.

El îi strânsese cu putere mâna într-a lui şi zâmbise.

— Şi nu ai să rămâi nicidecum străină de nimic, draga mea. Tu ai să-mi pregăteşti sacul cu merinde, ai să mă săruţi la despărţire şi ai să aştepţi întoarcerea mea cu o lumină la fereastră.

Atât fusese dispus să îi divulge despre cariera sa, dar ochii i se umpluseră de căldură văzând grija ei pentru el. Părea a fi mândru de faptul că nevasta îi era cu adevărat interesată nu doar de afacerile Statului, ci și de modul în care ele afectează atât viața comunității din care face parte, cât și pe cea a viitorului ei soț.

Prin urmare, Catherine se mulțumise cu lucrurile pe care Andrew era pregătit să i le împărtășească. Poate cu timpul îi va putea câștiga încrederea deplină și el va fi mai deschis cu ea în anumite privințe.

Tânăra încetini pasul și, brusc, se trezi șovăind. Avea să poată cerceta, în sfârșit, pajiștea. Pajiștea ei. Nu mai avea de făcut decât un pas pentru a ieși din adăpostul pădurii umbroase și a pune piciorul pe pajiște.

Respiră adânc. Va fi oare așa cum și-a imaginat?

Se strecură pe sub o salcie, dând la o parte ramurile joase ale arborelui. Fustele lungi din bumbac se frecară de tufele verzi. *Da.* Pajiștea era exact cum și-o amintea: minunată. Și nu era nimeni în jur care să îi tulbure singurătatea.

Înconjurată din toate părțile de copaci semeți ca niște turnuri, vâlceaua se întindea în fața ei ca o măreață catedrală în aer liber, cu cerul albastru în loc de cupolă. Păsările țâșneau în zbor pe bolta de azur, ciripindu-și una alteia. O veveriță mare cu blana cenușie o salută printr-un chițăit.

Făcu un pas înainte, lăsând din mână ramura, care reveni la locul său, asemeni unei uși ce se închidea în urma ei. Fața îi era toată zâmbet. Era singură printre flori, și triluri de păsărele, și nori ce pluteau alene sus pe cer. Locul acesta o umplea de beatitudine. Îi tăia respirația. Se lăsă în genunchi și își îngropă fața în cel mai apropiat strat de flori, inspirându-le cu nesaț parfumul. Apoi își ridică ochii spre ceruri.

— Îți mulțumesc, rosti ea din toată inima.

Cuvintele o surprinseră chiar și pe ea. Nu avea obiceiul să se roage în mod spontan, din inimă. Rugăciunile pe care le știa ea erau învățate de la alții. Aveau o formă strictă. Erau repetate în cor la biserică, sub

formă de litanie. Dar acum, tot așa cum nu putu să le poruncească mâinilor să nu se întindă după cele mai apropiate flori, nu putu să-i poruncească nici inimii să nu își strige recunoștința față de Dumnezeu.

— Voi avea cel mai frumos buchet purtat vreodată de o mireasă în drum spre altar, șopti ea pentru sine.

Dar nu se grăbi să culeagă gingașele flori. Avea nevoie de timp. Avea nevoie de timp pentru a savura farmecul acestei lumi aparte. Pentru a simți căldura, forța, speranța pe care i le imprima în suflet acest loc nou găsit, al păcii interioare. Era exact ceea ce îi trebuia sufletului ei pentru a căpăta puteri noi.

— Măicuță, de ai fi aici, de ai fi putut să-mi fii alături în această zi, sufletul îmi spune că m-ai fi adus chiar în locul acesta. În locul acesta plin de seninătate, de liniște și de frumusețe. Cât mă bucur că l-am găsit!

Catherine își schimbă poziția, așezându-se acum pe iarba pajiștii, cu fusta lungă înfășurată strâns în jurul picioarelor, răsfirând ușor cu mâinile florile din ambele părți. Încet-încet, în timp ce făcea acest lucru, un zâmbet îi cuprinse fața. Deși se afla aici pentru prima oară, se simțea minunat. Se simțea acasă.

Cu coșul gol în mână, Louise Belleveau traversă podețul peste cel mai îngust punct al râului și începu să urce dealul. Cărarea principală care ducea de-a lungul crestei era mult prea periculoasă zilele astea. Soldații britanici păreau să fie prezenți pretutindeni. Li se auzeau peste tot caii tropăind și fornăind, șeile scârțâind și muschetele zăngănind. Deși fata nu înțelegea ce spuneau, glasurile lor sunau mereu mânioase și aspre. Louise nu era îngrijorată din cauza indienilor Micmac. Încă din copilărie fusese învățată să îi considere pe indieni prietenii ei. Ei bine, nu chiar prieteni. Mai degrabă aliați. Gândul că în pădure ar putea da nas în nas cu o ceată de piei-roșii aflați la vânătoare nu o înfricoșa deloc. Cu oștenii britanici însă, era altă poveste. Tatăl său le atrăsese deseori atenția în mod solemn atât ei, cât și celorlalți săteni să nu intre în contact cu englezii decât dacă era absolut necesar.

Avertizarea pe care i-o făcuse Henri, pe de altă parte, avea un caracter mult mai personal. Când adusese vorba despre cât de drag îi era să facă asemenea plimbări prin pădure, el se întunecă la față, și aerul jovial pe care îl aveau de obicei cuvintele sale dispăru cu desăvârșire.

— Ai mare grijă, *ma chérie!* o atenționase el. Aceia nu-s oameni în care să poți avea încredere. Nici chiar ochii unui mojic de britanic nu au cum să nu vadă că ești o femeie frumoasă.

În sinea ei, Louise era încântată de faptul că el era atât de protector față de ea. Asta o făcea să se simtă mult mai încrezătoare în siguranța ei și mult mai sigură de locul pe care îl ocupa în inima lui. Chiar și așa, nici prin cap nu îi trecea să renunțe la plimbări. Totuși, de data aceasta dădu dovadă de mult mai multă băgare de seamă. De dragul lui Henri.

Acum pășea cu grijă printre copaci, atentă la orice mișcare sau zgomot din jur. Odată Henri chiar făcuse o glumă, spunând că se mișcă prin păduri ca un indian Micmac. Ca o umbră tăcută, acestea fuseseră cuvintele lui, își aminti Louise zâmbind.

Deși era scump la vorbă, Henri îi spusese atâtea lucruri care îi făceau inima să i se înfioare de drag. Louise abia aștepta ziua de mâine, când destinele lor aveau să fie unite pentru toată viața.

Așteptarea acestei zile i se păru că durează o veșnicie.

— Am să îmbătrânesc până să ajung mireasă, i se plânsese ea odată lui Henri, pe vremea când el părea că vrea să mai tărăgăneze lucrurile.

Acum, din fericire, nu mai avea de așteptat decât o zi. Mâine, în zori, la cântatul păsărilor, ea și cu Henri aveau să rostească sfintele jurăminte de cununie. Pentru a spori și mai mult strălucirea acestei zile festive, Louise dorea ca bisericuța și casa părintească să fie pline cu flori. Știa exact locul unde avea să găsească florile de care avea nevoie: pe pajiștea de pe deal, de pe povârnișul de deasupra satului.

Din ziua în care o descoperise, îndrăgostindu-se de solitudinea și pacea pe care le găsea aici, Louise vizitase pajiștea ori de câte ori

putuse să se strecoare în afara satului. Vâlceaua era un refugiu minunat, în care putea să închidă ochii și să își imagineze că nimic din nesiguranța și problemele care pluteau în aer, deasupra întregului sat, ca niște rotocoale albăstrii de fum, nu există de fapt. Când era pe pajiște, putea să își scoată din minte toate acestea, să își liniștească gândurile și să se gândească doar la lucruri frumoase. La cum va fi viața ei alături de Henri. La copiii pe care spera să îi aibă într-o bună zi. Dorea ca primul-născut să fie băiat și să semene cu tatăl său. Ar fi atât de mândră să legene în brațe pruncul lui Henri.

Îmbujorându-se la gândul de a deveni soție și mamă, Louise lungi pasul, traversând cu mare iuțeală un alt crâng umbros. Dându-și seama că, în graba mare, aproape că uitase de prudență, fata păși cu grijă pe pajiște, privind cu atenție marea de verdeață ce i se așternea în fața ochilor, înainte de a merge mai departe.

Da, era singură. Ca de obicei.

Maică-sa avea să o certe cu asprime dacă ar fi stat prea mult. Louise își imagină vorbele mânioase cu care ar fi întâmpinat-o la întoarcere. *„Ai habar cât de multe mai sunt de pregătit pentru primirea nuntașilor? Au crezi că bucatele se fac singure? Poate curcanii sălbatici or sălta în cuptoare de bună voie și nesiliți de nimenea."* Fata zâmbi din nou. Într-adevăr, mai erau multe de făcut. Deși se trezise înainte de ivirea zorilor și muncise din greu toată ziua, mamă-sa trudise și mai mult. Oricât de tare ar fi încercat, Louise nu reușea să și-o imagineze pe mama ei lăsând treburile deoparte în timpul zilei, pentru a se bucura de o clipă de răgaz undeva, în afara gospodăriei.

Mânată de conștiință, fata nu mai pierdu timpul și se apucă numaidecât să culeagă brațe de flori.

Deși își dorea cu ardoare să mai rămână acolo o vreme, pentru a-și liniști inima și pentru a-și pregăti mintea pentru cele ce urmau să se întâmple, știa că trebuie să se întoarcă degrabă acasă, pentru a ajuta la pregătirile pentru nuntă. Mâine, când un nou soare se va înălța pe cer, neamurile și prietenii vor da năvală în casa lor simplă, dar spațioasă, răsfirându-se pe sub pomii din curte, zgomotoși, voioși și pregătiți

să-i sărbătorească bucuria de a deveni *Madame* Henri Robichaud. Trebuie să culeagă florile și să se întoarcă acasă fără de zăbavă.

Auzind o mișcare ușoară dinspre partea stângă, Catherine ridică iute capul. La început, crezu că o fi încălcat, fără voia ei, teritoriul unui urs. La gândul că zgomotul putea să vină nu de la un urs, ci de la un om ce se apropia tiptil, inima începu să îi bată și mai repede. De fapt, nu auzise nimic și nici nu văzuse pe cineva; dar putea fi doar din cauză că se cufundase în visare, fără să fie atentă la ce se petrecea în jur. Pregătită să o ia la fugă, se ridică încet în picioare, privind în toate direcțiile, când ochii îngroziți îi căzură pe o femeie tânără care traversa pajiștea, culegând flori. Judecând după straiele acesteia, Catherine își dădu seama, chiar și de la această distanță, că tânăra era o acadiană. Împărțea pajiștea cu o franțuzoaică. Întâi simți dezamăgire, apoi indignare. Cu ce drept se afla ea acolo? Pajiștea aceasta era a englezilor.

Preț de o clipă, Catherine își lăsă privirea să coboare de-a lungul povârnișului dealului, peste câmpia care se întindea mai jos, de-a lungul liniei de coastă. Spre surprinderea ei, descoperi că ambele sate se aflau acolo: așezarea britanică Edward, cu fortul care se ițea la un capăt, într-o parte, și satul francez Minas, în cealaltă parte.

Se întoarse cu fața spre tânăra franțuzoaică. Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, ceea ce însemna că erau cam de aceeași vârstă. Era frumușică. Fața ei, încadrată de plete mătăsoase, lungi și negre, avea un aer poznaș, aducând cu cea a unui spiriduș pus pe șotii. Culegea floare după floare, fără să-și ridice o clipă ochii negri și strălucitori.

Purta o rochie simplă cu mâneci lungi, din pânză țesută în casă, un șorț brodat și o bonetă albă, scrobită, care îi atârna pe spate. Printre englezoaice, asemenea veșminte ar fi indicat o obârșie umilă, dar, în cazul ei, ținuta părea atrăgătoare și plină de naturalețe. Fata venea tot mai aproape, cântând încetișor – probabil un cântecel francez de petrecere.

La un moment dat, Catherine vorbea și citea atât de bine în limba franceză, încât profesoara ei hotărâse că nu mai era nevoie să îi dea lecții, spunându-i că va fi de-ajuns să continue studiul pe cont propriu. Totuși, întrucât trecuseră ani buni de când nu mai deschisese o carte de franceză, acum nu reușea să înțeleagă decât câteva cuvinte din cântecul vesel al fetei. Ceva despre o fecioară franceză, iubită de un cavaler neînfricat.

Franțuzoaica se apropia tot mai mult de centrul pajiștii ovale. Catherine își dădu seama că aceasta urma să îi descopere prezența din clipă în clipă. Ce să facă? Să facă un pas înainte și să o salute? Nu dorea să o sperie. Ea s-ar fi speriat, dacă ar fi fost în locul celeilalte. Totuși, un lucru era sigur: trebuia cumva să își facă simțită prezența.

Încet și hotărât, Catherine făcu un pas în față, fără să-și ia ochii de la tânăra care se apropia cântând. După cum se aștepta, la auzul mișcării, fata cu plete negre ridică iute capul. Cântecul i se stinse pe buze și aruncă o privire încordată în direcția ei. Zărind-o, se opri pe loc. Cele două stăteau nemișcate, la câțiva metri una de cealaltă, privindu-se fix, fiecare cu brațele încărcate de flori, fiecare cu un aer speriat și întrebător întipărit pe chip.

Franțuzoaica fu cea care sparse gheața. Cu un singur cuvânt.

— *Bonjour*, spuse ea, înclinându-și ușor capul.

Avea o voce caldă și melodioasă. Catherine spera în sinea ei ca fata să mai spună ceva. Totuși, acest lucru nu se întâmplă.

— *Good morning**, răspunse ea încet, încercând să schițeze un zâmbet, urmat de un *bonjour* rostit cu accent englezesc, dar și cu emoție, și de o înclinare timidă a capului.

Apoi cele două fete porniră în direcții opuse, cufundându-se fiecare în culesul florilor.

Când plecă de pe partea ei de pajiște, Catherine privi în urmă și văzu pletele negre și fusta celeilalte tinere dispărând în desișul verde al pădurii.

---

* Bună dimineața!

Capitolul 5

Prima zi a lunii iulie aduse cu ea un cer de un albastru nesfârșit, punctat doar ici și colo de câțiva norișori răzleți. Câmpurile cu iarbă înaltă și înmiresmată se întindeau la poalele munților cu păduri înverzite, ce tronau sub strălucirea soarelui aidoma unor santinele. În depărtare, apele golfului Cobequid aveau un luciu de oglindă. Era ora prânzului și toți locuitorii satului Minas se strânseseră pentru nunta Louisei Belleveau și a lui Henri Robichaud. Era o poveste menită să fie transmisă din generație în generație și depănată iarna, pe lângă foc. O poveste care să încălzească inima fiecărei fete care visează la ziua în care va avea loc nunta ei, sub soarele romantismului și al iubirii. O poveste despre o fată a cărei frumusețe ar fi putut să cucerească inima oricărui nobil francez, care-și dăruise inima, în schimb, unuia de-al lor.

Pe vremea când cei de vârsta lui încă se mai desfătau cu jocurile copilăriei, Henri Robichaud fusese forțat de împrejurări să se maturizeze înainte de timp. Primul se stinsese din viață tatăl său, doborât de febra care secerase în vara aceea aproape o treime din locuitorii satului. Mama lui Henri își urmase bărbatul după doar două zile. Fiind un răstimp atât de scurt între morțile lor, cei doi au fost înmormântați în aceeași după-amiază. Ca și cum această tragedie nu ar fi fost de ajuns pentru sărmanul Henri, care pe atunci

avea doar doisprezece ani, culturile familiei erau la un pas de a putrezi pe câmpuri.

Scuturând uşor capul, Louise reveni cu gândurile în prezent. Maică-sa îi îndreptă rochia şi îi legă încă o dată funda lungă de satin – singura bucăţică de satin din tot satul – a bonetei de cununie. Mireasa purta o rochie brodată, cu croială tradiţională, veche de mai multe generaţii, ce cădea în falduri largi de sub piept.

Louise prinse cu o mână poalele lungi ale rochiei şi începu să coboare scările. Scările casei, singurul cămin pe care îl cunoştea. Simţi o uşoară strângere de inimă în timp ce cobora treaptă după treaptă, ştiind că se îndreaptă spre viitorul ei. Viitor în care o aşteptau cel după care îi tânjea inima, dar şi atât de multe lucruri încă necunoscute.

La ieşirea din casa părintească, fu întâmpinată de zâmbetele şi uralele sătenilor. Oameni pe care îi cunoştea de când se născuse. În spatele celor din satul ei se afla o ceată şi mai mare, formată din locuitorii satelor şi cătunelor vecine. Un văl de ceaţă i se aşeză peste ochi şi nu le mai putu distinge chipurile. În inima şi mintea ei avea loc o cavalcadă de sentimente şi de amintiri dulci-amare ce îi împăienjeneau vederea.

Louise ştiuse că se va căsători cu Henri Robichaud încă de la vârsta de unsprezece ani. Şi iată-l acum aici – tocmai atunci mulţimea se despărţi în două, formând un culoar la capătul căruia îl văzu clar pe el, Henri Robichaud, în costum de culoare închisă şi cămaşă albă. Fericirea pe care o simţi tânăra în momentul acela este greu de descris în cuvinte. Henri răspunse privirii încărcate de iubire cu scumpul său zâmbet, zâmbetul acela mare şi bun, care nu se stinsese niciodată, nici măcar în acei primi ani de chin prin care răzbise, în cea mai mare parte, de unul singur.

În timp ce înainta încet spre el, Louise avea impresia că unii săteni arătau cu degetul spre Henri, depănând vestita lui poveste. Spunând cum s-a spetit muncind în acea primă vară după moartea părinţilor săi. În acea vară, aproape fiecare familie din Minas pierduse, din cauza febrei, pe cineva drag. Louise îşi amintea şi acum tristeţea din

casa lor la moartea prunculuí în fașă, și pătuțul de lângă vatră, rămas pustiu, ca și privirea părinților ei. Cei mai mulți dintre locuitorii satului erau orbiți de durere și se zbăteau să își salveze propriile culturi, astfel încât puțini avuseseră puterea sau timpul necesar pentru a-i oferi bietului Henri Robichaud mai mult decât simple condoleanțe.

Nu că Henri ar fi cerut ajutorul cuiva. Nu a făcut-o nici măcar în septembrie, când au început să bată vânturile reci ale toamnei, înainte ca jumătate din culturile familiei să fie recoltate. Cei care știau lucrul acesta admirau străduința băiatului, dar bănuiau că, în cele din urmă, va fi nevoit să-și lase casa și câmpurile și să se mute la rude sau să muncească pentru un alt fermier.

Louise fusese cea care, trecând pe lângă ferma Robichaud în acea zi aproape fatidică, îl găsise pe Henri prăbușit pe câmp. Fata alergase acasă într-un suflet să-și anunțe tatăl. Când se întoarse pe câmp împreună cu el, cei doi descoperiră că băiatul se căznise să se ridice din nou în picioare și continua culesul. Chiar și acum, când înainta prin mijlocul alaiului vesel de nuntă, Louise își amintea momentul acela ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Tatăl ei luase din mâinile lui Henri sapa, uitându-se lung la urmele de sânge de pe mânerul uneltei. Când întorsese în sus palmele băiatului, văzuse că-i erau tăiate și sfâșiate. Băiatul încercase să se elibereze din strânsoare, dar abia mai avea putere să se țină pe picioare. Se holbase la bărbatul uluit din fața lui și spusese simplu: „Acesta este pământul familiei Robichaud." După care leșinase din nou.

Aceeași febră care îl lăsase pe Henri orfan de ambii părinți, îi adusese lui Jacques învestitura de mai-mare al clanului. Printre primele sale decrete, el solicită sprijinul clanului pentru salvarea fermei Robichaud și culesul recoltei. Pastorul, proaspăt sosit în locul fostului paroh, care nu supraviețuise epidemiei, li se alăturase. Deși eforturile lui erau pline de stângăcie, dorința lui tăcută, dar arzătoare, de a-l ajuta pe băiat și de a-i aduce alinare constituise o pildă vie pentru toți ceilalți.

Cumva, participarea întregii comunități la depășirea acestei tragedii personale ajută la îndepărtarea vălului de tristețe și durere care se așternuse asupra satului. Iarna veni și trecu, iar odată cu primăvara le veni și oamenilor inima la loc. Erau din nou pregătiți să înfrunte viitorul. În următorul sezon de semănat și recoltat, Henri primi ajutor din toate părțile. Pe parcursul anilor ce-au urmat, Henri Robichaud îi răsplăti însutit pe cei care-l ajutaseră atunci. Crescând puternic și plin de voie bună, Henri era mereu gata să ajute pe oricine avea nevoie de ajutor, punându-le la dispoziție vânat, pește, fructe și, nu în ultimul rând, puterea brațelor sale. Toți sătenii puteau conta pe prietenia lui.

Inima Louisei începu să bată nebunește și gândurile fetei reveniră în prezent. Pastorul aștepta chiar în spatele lui Henri, cu Biblia în mână. Purta pălăria cu boruri largi și cea mai bună sutană din câte avea, a cărei culoare mohorâtă contrasta puternic cu zâmbetul cald și aprobator din ochii săi.

După acele vremuri grele de la sosirea lui în sat, pastorul Jean Ricard, un adevărat om al lui Dumnezeu, a cărui inimă bătea pentru Acadia, devenise un membru îndrăgit al comunității.

De o parte a lui, fetele care țineau tradiționalul steag al cununiei chicoteau, nerăbdătoare să înceapă ceremonia. Florile culese de Louise de pe pajiște formau coroana din vârful steagului. Panglicile lungi care fluturau în briza răcoritoare urmau să fie adunate în cadrul jocului fecioarelor.

Fără a rosti un cuvânt, Henri o privi într-un fel anume, numai de ea știut și făcu un pas înainte, alăturându-i-se. Întorcându-se cu spatele la ei, pastorul conduse alaiul de nuntă până la capela albă de pe deal. Biserica din Minas, aflată în mijlocul unui câmp de clopoței și gălbenele, era cea mai veche construcție din sat, datând de pe vremea întemeierii satului. În spatele bisericii, se înălța un zid de piatră, nu foarte înalt, ce mărginea cimitirul sătesc. Unele pietre funerare erau atât de vechi, încât numele celor care se odihneau acolo fuseseră șterse de timp și de vânt. Louise inspiră adânc aerul

văratic și se gândi că tot ce își dorea în această minunată zi era să-și trăiască viața alături de familie și de prieteni, să fie soața lui Henri Robichaud, să-și crească pruncii și apoi să moară și să fie îngropată aici, în inima Acadiei.

În timp ce pășea pe binecunoscuta cărare spre intrarea în biserică, ea observă un grup de bărbați ce stăteau în picioare lângă zidurile cimitirului, privind spre miazănoapte, dincolo de râul Minas, la fumul care se ridica dintr-o așezare locuită de englezi. Cum de le putea trece prin cap să tulbure această zi perfectă cu discuții despre năpaste și belele? se întrebă ea îmbufnată.

Simțindu-i parcă încordarea, Henri se așeză înaintea ei, împiedicând-o să-i vadă. Ochii lui negri străluceau de bucurie. Privind adânc în ei, Louise găsi acolo o promisiune care îi umplu ființa de fericire. Urma să se mărite cu Henri, singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată. Urma să devină Louise Robichaud. Își întoarse privirea spre capelă și spre zidurile acesteia, zugrăvite simplu cu var alb. „Aici suntem în siguranță ... Aici suntem acasă" părea să spună zâmbetul cu care își privi bărbatul iubit.

Capitolul 6

Nici măcar ciripitul păsărilor, care răsuna vesel dincolo de fereastră, nu îi putea atrage atenția. Vârtejul trăirilor pe care le încerca o ținuia locului. Catherine nu se simțea în stare nici măcar să se ridice și să se îmbrace. Astăzi, niciuna dintre trăirile de sub soare nu îi era străină, dar i-ar fi fost cu neputință să descrie în cuvinte tot ce simțea în acest moment.

Rochia ei de mireasă, aninată pe ușa dulapului, era scăldată de razele strălucitoare ce băteau prin fereastra deschisă. Tatăl său cumpărase o bucată de satin de un albastru pal, cum nu mai văzuse până atunci, ce semăna cu culoarea cerului după ploaie, la un ceas înainte de răsăritul zorilor. Croitoreasa satului lucrase zile și nopți întregi pentru a coase dantela pe guler și pe mâneci și pentru a modela lunga trenă dantelată. Mânecile erau bufante la umeri, așa cum pretindeau cele mai recente gazete englezești că ar fi fost ultima modă în cercurile londoneze.

Emoționată și totodată înspăimântată, Catherine se cuprinse cu brațele, sperând că Andrew o va găsi *răpitoare*. Acesta fusese cuvântul folosit de către un ofițer pentru a descrie o englezoaică venită să viziteze coloniile. Catherine dorea ca Andrew să o găsească *răpitoare*, astăzi mai mult decât oricând. Voia să dovedească faptul că, deși a crescut în colonii, era o tovarășă potrivită pentru un ofițer englez. Și nu pentru unul oarecare, ci pentru unul de viță nobilă.

Andrew vorbea arareori despre trecutul său. Din puținul pe care i-l împărtășise, Catherine era sigură că, atunci când venise în colonii, rupsese orice legătură cu trecutul și că nu se va întoarce niciodată în Anglia. Au vorbit puțin despre moartea scumpului său tată și despre un frate mai mare, căruia îi reveneau de drept averea și moșia familiei.

Nu, Andrew nu mai era bine-venit în Anglia. Deși i-ar fi plăcut să vadă castelul familiei Harrow, Catherine nu era tristă. Patria ei era Acadia, iar Edward, satul în care spera să trăiască pentru tot restul vieții. Alături de Andrew.

Totuși, o trecu un ușor fior. Nu înțelegea de ce se simțea atât de înfricoșată și de nesigură. Aerul era cald și înmiresmat, păsările cântau, iar sub fereastra ei, satul răsuna a sărbătoare.

Probabil că nu îi era deloc teamă de ziua de astăzi, ci de zilele ce aveau să vie. De traiul într-o casă nouă, alta decât cea pe care o știa și o iubea. Avea să fie traiul alături de bărbatul pe care îl iubea, e adevărat, dar erau atât de multe lucruri pe care nu le știa.

O trecu un nou fior. Da, asta era. Era înspăimântată de tot ceea ce nu știa despre zilele și anii ce aveau să vină. Ca și cum până și această zi superbă ar fi fost umbrită de nesiguranța unui viitor necunoscut.

Își întoarse privirea spre Biblia așezată pe masa din colț. Chiar și numai coperta cărții sfinte o ducea cu gândul la tatăl său. John Price era un om evlavios, care își manifesta simțământul religios într-un mod rece și oarecum rigid. Îi poruncise încă de când era mic copil să citească Biblia și să învețe pe dinafară pasaje din carte. „Cunoaște legea Domnului", o îndemnase el adesea. „Cunoaște legea."

Totuși, în această zi, care marca începutul unui nou capitol în viața ei, Catherine își vedea părintele cu alți ochi. Poate pentru că urma să plece cu adevărat și pentru că, în noaptea asta și în toate nopțile de acum încolo, avea să pună capul pe pernă sub un alt acoperiș, reușea să-și vadă tatăl într-o lumină cu totul nouă. Își dădea seama abia acum că mare parte din copilăria ei fusese caracterizată

de ordine de acest tip. Tatăl său era un om distant, preocupat doar de propria persoană. Deşi ţinea la ea cu adevărat, nu fusese niciodată în stare să-şi arate iubirea. Încercă să îşi amintească dacă acesta îi vorbise vreodată de iubire. Nu, nu o făcuse niciodată.

De la moartea soţiei sale, probabil că lui John Price nici nu-i trecuse prin cap că ar trebui să îi spună Catherinei că o iubeşte.

Făcând această descoperire, inima îi fu cuprinsă de o uşoară întristare, dar nu pentru mult timp. Tocmai dobândise o uriaşă forţă de înţelegere şi, odată cu ea, o putere crescândă de a ierta. Catherine privi îndelung Cartea. Tatăl său insistase mereu ca ea să dea dovadă de integritate morală, să fie o fiică bună şi un bun membru al bisericii lor. Totuşi, din cauza rigidităţii lui, ea nu putuse să simtă nicio legătură sufletească reală faţă de religia lui strictă.

Luă Biblia în mână şi o aşeză în poală. Deschise coperta îmbrăcată în piele, întrebându-se dacă nu cumva se ţinuse, în tot acest timp, la distanţă de ceva ce putea fi cu adevărat preţios. Noua ei descoperire cu privire la tatăl său şi la ea însăşi părea să o îndemne nu doar să privească lucrurile altfel, ci şi să iasă din sfera călduţă a lucrurilor cu care era obişnuită.

Îşi dădu seama că până acum Îl percepuse pe Dumnezeu doar din perspectiva rece a tatălui ei. De aceea privise Biblia doar ca pe o sursă de reguli şi avertizări.

Însă acum avea nevoie de mai mult. Avea nevoie de înţelepciune eternă, de călăuzire şi, de ce nu, de mângâiere. Urma să se căsătorească, iar mama ei nu era acolo să îi dea sfaturi. Tatăl său era ocupat, ca de obicei, cu ale lui, iar ea simţea nevoia să spună cuiva tot ce avea pe suflet, toate temerile şi toate îndoielile. Îi răsunau în minte frânturi din fraze biblice, pe care le auzise toată viaţa, fără să le dea însemnătate. Acum acestea păreau să capete viaţă. „Cere şi ţi se va da ...", „Veniţi la Mine ...". Catherine simţi că încep să îi ardă ochii. Mama îi lipsea mai mult ca niciodată.

Totuşi, o simplă privire aruncată asupra paginilor o linişti. Găsi acolo o promisiune rostită în şoaptă de o voce pe care nu o mai auzise

până atunci. O voce care o îndemna să își depășească limitele și să vadă Cartea într-o lumină nouă. Poate că aici, în aceste pagini, avea să găsească ceea ce căuta cu atâta ardoare: călăuzire care să o ajute să treacă prin toate misterele și lucrurile neștiute ce aveau să vină.

Clopotul bisericii începu să bată. Așezată pe scaun, Catherine își îndreptă spatele, ca și cum abia atunci s-ar fi trezit. Clopotele băteau pentru ea, iar ea nici măcar nu se îmbrăcase! Se ridică în picioare și puse Biblia în sacoșa tapisată pe care urma să o ia cu ea la noapte.

Întinzând mâna după rochie, se simți cuprinsă de un sentiment cald de liniște. Era ca și cum ar fi făcut un lucru foarte corect și foarte bun prin simpla recunoaștere a faptului că Biblia avea să facă parte din viitorul ei.

Andrew o avertizase, explicându-i cu răbdarea lui caracteristică faptul că era a tradiție a ofițerilor britanici, care va trebui să facă parte din ceremonial. Chiar și așa, când Catherine păși în curtea capelei anglicane și îi zări pentru prima oară, rămase țintuită locului.

Soldații din compania lui Andrew stăteau aliniați în două formații lungi, de o parte și de alta a aleii. Uniformele de gală, cu jachete roșii și pălării de paradă, îi făceau să pară aproape la fel de înalți precum copacii ce îi adăposteau la umbra lor. Muschetele, ținute în sus, cu baionetele fixate în vârf, străluceau amenințătoare în soarele amiezii – o pădure neînsufletită de cioturi, printre care trebuia să treacă mireasa pentru a ajunge în fața bisericii.

Andrew îi explicase cu o nemăsurată blândețe ritualul care exista încă de la formarea regimentului. Înainte de slujba religioasă, soldații întâmpinau viitoarea soție a unui ofițer, dându-i onorul. Deși știa cât de mult îi displace ideea, erau obligați să respecte acest obicei vechi de când lumea. După ce îl ascultase resemnată, Catherine avusese de spus un singur lucru:

— E ca și cum aș fi nevoită să mă mărit cu întregul regiment, nu doar cu tine.

Spre disperarea ei, Andrew nu o contrazisese.

Dar iată-l acum pe el, iubirea vieții ei, așteptând-o acolo, cu pălăria sub braț, înalt, suplu și atât de chipeș în uniforma împodobită cu fireturi aurii. Ochii li se întâlniră și, deși acum, de față cu întregul regiment, nu se cuvenea să îi adreseze mai mult de un surâs, Catherine putu citi căldura din privirea lui plină de bucurie și nerăbdare.

Cu colțul ochiului îi zări pe căpitanul Randolf Stevenage împreună cu consoarta sa, Priscilla. Încă o imagine neplăcută în ziua nunții ei.

Andrew îi spusese că guvernatorul din Halifax le făcea amândurora o uriașă onoare trimițându-și propriul aghiotant ca să-și prezinte binecuvântarea oficială cu acest prilej. Totuși, părea că nu crede nici măcar el cuvintele spuse. Priscilla stătea țeapănă în lumina soarelui, privind-o pe Catherine cu o față lipsită de orice expresie.

Catherine își luă privirea de la cei doi, își îndreptă umerii, trase aer în piept și înaintă spre culoarul flancat de oșteni. I se înmuiară picioarele. Totuși merse înainte, concentrându-și întreaga atenție asupra bărbatului pe care îl iubea din toată inima.

În fața ei pășeau două fetițe, împrăștiind petale de flori sălbatice, culese de Catherine pe pajiștea de pe deal. Când începură să înainteze printre rândurile de soldați, un bărbat cu o mustață lungă și țepoasă și pieptul zornăind de medalii își scoase fulgerător spada din teacă și o ridică la fel de năvalnic la un fir de păr de vârful nasului, răcnind „Pentru onor, înainte, prezentați *arm*'!".

Soldații se întoarseră toți la unison, ridicând, cu o mișcare năprasnică, muschetele. Stegarii coborâră puțin drapelul regimentului și pe cel al coroanei britanice, formând astfel o boltă viu colorată pe sub care trebuia să pășească tânăra mireasă.

Una dintre fetițele care împrăștiau petale scânci la auzul zgomotului iscat și la vederea bărbaților înalți ca niște turnuri. Catherine o liniști cu un zâmbet. *De dragul lui Andrew. Am să reușesc s-o fac de dragul lui.*

Lângă Andrew stătea preotul anglican, iar lângă acesta, tatăl ei. Când privirile li se încrucișară pentru o clipă, fata văzu că ochii îi erau mult mai blânzi decât de obicei.

Era o zi de iulie minunată. Razele soarelui băteau printre soldați, muschete, baionete și drapele ca printre crengile unor copaci. Catherine strânse mâinile pe buchetul de flori și, făcându-și curaj, păși înainte cu zâmbetul pe buze. Fiecare pas o aducea mai aproape de iubirea ei.

Când ajunse în dreptul lui Andrew, acesta îi atinse brațul, dându-i puterea de a merge mai departe. Apoi Catherine îl luă de braț pe tatăl său și cei doi așteptară până când Andrew, preotul și sătenii intrară în biserică. Aproape că nici nu băgă de seamă ordinele răstite ale sergentului-major și ieșirea soldaților în pas de defilare, răpăindu-și cizmele și armele.

Își concentră în schimb atenția asupra drăgălașelor chipuri ale fetițelor ce împrăștiau flori, văzând în ele speranța și emoția de care dorise dintotdeauna să aibă parte în această zi.

Apoi tatăl său spuse ceva, dar Catherine nu era atentă. Dintr-odată știu că sosise momentul. Își întoarse fața spre soare și primi lumina, căldura și frumusețea oferite de el. Astăzi visul ei avea să devină realitate.

Când păși în biserică la brațul tatălui său, răsunară trâmbițele. Andrew o avertizase și în această privință. Două trompete de argint flancau intrarea în biserică de asemenea manieră, încât capetele li se încrucișau deasupra, iar ciucurii lor lungi și viu colorați atârnau, încadrând intrarea fetei. Trâmbițele răsunară în capelă, iar ecoul le răspunse, întregul lăcaș vibrând cu claritate, bucurie și putere.

În biserică era prezentă aproape întreaga comunitate din fortul Edward. Toți stăteau ridicați în picioare, în cinstea locotenentului Harrow și a miresei sale. De această dată, de o parte și de alta a drumului către altar, Catherine vedea prieteni și oameni pe care îi cunoștea de o viață. Acum inima îi cânta de bucurie și nu îi mai

venea deloc greu să zâmbească. Iar acolo, lângă altar, o aştepta bărbatul iubit, răspunzându-i cu zâmbet.

Zile şi nopţi la rând se întrebase cum este să stai în faţa preotului şi să-ţi laşi destinul cu al altuia pentru totdeauna. Zile şi nopţi de speranţe şi de dor cu gândul la omul iubit, care stătea acum alături de ea. Toate se contopiră acum într-o singură clipă. Totul se petrecu atât de repede, încât Catherine aproape că nu avu timp să se dezmeticească.

Preotul le zâmbi celor doi şi rosti cuvintele la care tânara visase de atâta timp: „Vă declar soţ şi soţie."

Capitolul 7

Cu coşul în mână şi încălzită de amintirea discuţiei avute cu Andrew la micul dejun, Catherine urca poteca abruptă ce ducea sus pe deal, deasupra satului. Era începutul lunii septembrie, iar cerul era înnorat şi cenuşiu, aidoma golfului ce se întindea mai jos. Vântul rece nu mirosea a ploaie, ci a iarnă. Singurul rost al zilelor plumburii de toamnă părea să fie cel de a vesti lungile luni reci ce aveau să vină în curând.

Totuşi, astăzi acest lucru nu conta. Astăzi era doamna Catherine Harrow, şi asta îi dădea putere. Deşi trecuseră doar două luni şi două zile de când se măritase, deja îi venea greu să îşi amintească un alt fel de trai. Trecutul ei părea să aparţină în întregime unei alte persoane.

Andrew plecase într-o nouă misiune de recunoaştere. Din pragul uşii, ea îşi fluturase batista, urmărindu-l cum se îndepărtează călare în fruntea patrulei, coborând pe drumul şerpuit şi ieşind apoi din sat. Se simţise mândră. Nu doar de cât de falnic arăta călare pe armăsarul său negru, cu teaca strălucind, urmat de oameni aliniaţi în formaţie şi drapele ce fluturau în vânt, ci inima îi era încălzită şi de amintirea discuţiei pe care o avuseseră la masa din bucătărie, şi de darul special pe care i-l făcuse Andrew înainte de plecare.

Cărarea se deschidea într-un platou, şi Catherine se opri să-şi tragă sufletul. Se întoarse şi privi înapoi mulţumită de cât urcase

deja. În dreapta ei, turla bisericii se înălța ca un deget uriaș ce arăta spre cer. Drumurile așezării Edward șerpuiau în jurul bisericii, urcând și coborând pe suprafața neregulată a terenului.

Acolo jos se afla și căsuța lor. Zărind-o, Catherine fu cuprinsă de un sentiment cald de mândrie și de apartenență. Căminul lor.

La ieșirea din cătun și pe măsură ce se apropia de fort, drumul se lățea tot mai mult. Deși nu era decât un avanpost al garnizoanei mai mari din Annapolis Royal, fortul Edward părea destul de impunător în ochii tinerei. Bastioanele exterioare erau formate din escarpe triunghiulare ridicate din piatra munților din zonă, cu o înălțime de trei ori mai mare decât un stat de om. Acestea fuseseră acoperite cu țărână, și apoi cu iarbă, astfel încât acum construcția dădea impresia unui deal ce se ridica în linii nefiresc de drepte. Zidurile exterioare adăposteau barăci lungi și înguste, construite din piatră și bârne. Catherine întârzie cu privirea asupra magaziei de provizii, locul în care lucra tatăl său. În acea dimineață – ca în mai toate zilele, de altfel – venise să ia micul dejun cu ei, fapt care a nemulțumit-o având în vedere că aceasta era ultima masă pe care o lua împreună cu Andrew pentru o perioadă îndelungată. Totuși, discuția lor specială începuse imediat după plecarea lui John Price, așa că acum Catherine se bucura de această întrerupere.

Ea nu îi dăduse de înțeles că vizita lui era inoportună, așa că John Price nu vedea niciun motiv pentru care să nu-și savureze îndelung cafeaua cu coniac. Era grozav de mândru de ginerele său.

— Judecând după foaia de ordine, înțeleg că azi pleci din nou.

— Da. Ne oprim întâi la fortul Chelmsford, la răsărit de Cobequid Town, apoi o luăm în sus și ocolim prin partea de nord a golfului. Am primit vorbă despre o bandă de tâlhari care bântuie drumul Tatamagouche.

— Fără îndoială că e o altă sminteală de-a indienilor. Care pun rămășag că sunt mână în mână cu niscaiva franțuji dezertori.

Involuntar, John Price își întinse piciorul și își masă locul vechii răni.

— Cât timp ai să fii plecat?

— Zece, douăsprezece zile.

În acel moment, Catherine se întoarse cu spatele spre ei, făcându-şi de lucru la ligheanul cu vase şi încercând să nu se gândească la singurătatea următoarelor zile.

— Domnule, trebuie să vă spun că nu avem nicio dovadă concretă a faptului că francezii ar lua parte la aceste acţiuni, adăugă Andrew.

— Asta pentru că toţi franţujii sunt alunecoşi ca nişte şerpi, răspunse Price, trântind ceaşca pe farfurioară. Francezii sunt duşmanii noştri din născare.

— Nu şi aici, răspunse încet Andrew.

— Ce mi-e aici, ce mi-e acolo. Englezii se războiesc cu francezii de aproape patru sute de ani. Dumneata ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine.

— O ştiu prea bine, domnule, îi dădu Andrew dreptate pe un ton oficial, ton pe care îl adopta adesea în preajma socrului său. Pun această chestiune sub semnul întrebării doar în cazul foarte special al Acadiei. Francezii trăiesc aici, pe malurile golfului Cobequid, de mai bine de un secol şi jumătate, şi în tot acest timp nu a existat niciun conflict între coloniştii lor şi ai noştri. Într-adevăr, le-am atacat fortăreţele, dar coloniştii au rămas ...

— Duşmani acum şi pe vecie! se oţărî Price. Parcă îi şi văd pe franţujii ăştia ferchezuiţi cum stau acum adunaţi pe undeva şi urzesc comploturi împotriva noastră.

— Domnule ... începu Andrew, după care se opri, înghiţindu-şi cuvintele. Fără îndoială că există un sâmbure de adevăr în vorbele dumneavoastră.

— Ba bine că nu!

John Price se ridică din scaun şi se îndreptă către uşă.

— Ei bine, te las să te pregăteşti de drum. O zi bună, fata mea! Mulţumesc pentru masă!

— Şi aproape toţi ofiţerii din regimentul meu cred acelaşi lucru, spuse Andrew încet, după ce uşa se închise în urma socrului său.

Catherine se întoarse cu fața spre el, îngrijorată nu de cuvintele sale, ci de tristețea pe care o sesizase în glasul lui.

— Are să se ajungă la ... război? întrebă ea, bâlbâindu-se la rostirea odiosului cuvânt.

— S-a ajuns deja. Nu aici, ci în patriile-mamă.

Discuțiile de acest fel păreau să îl obosească.

— Ultimele scrisori oficiale sunt pline de vești despre noi conflicte. Francezii își dau iar în petic. Încalcă teritorii engleze, trag cu tunurile în Gibraltar, aduc acuzații false la curțile aliaților noștri – în ochii lui Andrew se citea neputința. Am nădăjduit și m-am rugat ca nimic din toate astea să nu ne atingă. Încă mai nădăjduiesc. Nu pot să mă gândesc la nici măcar un francez de aici, din Acadia, care să ne fie dușman, adăugă el clătinând din cap.

Catherine nu știa ce să spună. Discuția despre război o tulbura din cale-afară, chiar dacă era vorba de un război de care îi separa un ocean străbătut de furtuni, a cărui traversare dura patru luni de zile.

Traversă odaia, se așeză pe scaunul pe care stătuse tatăl său și, fără a spune un cuvânt, luă mâna lui Andrew într-a sa.

— Spune-mi ce ai să faci când am să plec, întrebă acesta cu blândețe.

— Am să îți simt lipsa, răspunse ea simțind cum i se mărește golul din suflet.

— Fii bună și spune-mi! o rugă el pe un ton mai blând. Vreau să știu unde ai să te afli și ce ai să faci, ca să mi te pot închipui întocmai. Asta face despărțirea mai ușoară.

Ea privi zâmbind chipul lui drag și clătină din cap.

— Am să spăl vasele, am să mătur podelele și pe urmă am să mă așez la fereastră și am să te privesc cum treci.

— A, bine. Păi, în cazul acesta, trebuie să mă încredințez că soldații din patrulă vor arăta ca scoși din cutie.

— Am să ies în tindă și am să-mi flutur batista, continuă ea. Chiar de mă va durea și mă va neliniști să te văd plecând, am să îți trimit un zâmbet pe care să îl iei cu tine.

— Am să îl port în inimă, spuse el și îi ridică mâna, sărutând-o ușor. Și mai departe?

— După care am să mă întorc, am să mă așez chiar aici și am să citesc Biblia.

Cuvintele curgeau ușor, făcând ca povara zilelor triste ce urmau să pară mai puțin grea.

— Cartea îmi aduce o liniște nemărginită. Îmi spune că Dumnezeu este aici, cu mine, atunci când tu nu poți să fii. Și am să mă rog pentru tine. Acesta este felul meu de a te ajuta să te întorci acasă teafăr și nevătămat.

Priviră amândoi Biblia de lângă fereastră. În lumina cenușie a dimineții noroase, coperta din piele avea o strălucire catifelată și caldă.

— În afara slujbelor de duminică, nu am dat mare însemnătate Cărții ..., dar văzându-te într-o seară cum citeai Biblia, șezând lângă foc, am simțit că ...

Bărbatul șovăi, căutând cuvântele potrivite.

— Am simțit că mi se încălzește sufletul.

— Asta simt și eu când o citesc.

Voise să-i spună mai demult despre toate aceste simțăminte noi care creșteau într-însa, dar apoi se înfrânase, totul fiind prea nou și prea proaspăt pentru a putea fi descris în cuvinte.

— Nu știu dacă am înțeles vreodată Biblia cu adevărat. Până acum nu am avut mintea și inima deschise pentru a o înțelege cum se cuvine, spuse ea. Acum am impresia că o citesc pentru noi. Pentru căsnicia noastră, se grăbi ea să adauge.

Contrar temerilor sale, Andrew nu luă peste picior spusele ei, ba dimpotrivă.

— Poate că la iarnă, când lucrurile s-or mai liniști, va fi cu putință să citim Biblia împreună, spuse el.

— Ar fi minunat, îi răspunse Catherine, cu inima plină de iubire.

El încuviință din cap, dar privirea îi rămase goală.

— Tot ce știu despre Biblie este ceea ce se încadra în tradiția familiei mele.

Catherine aşteptă un moment, în speranţa că el va continua să vorbească.

— Cum era traiul în sânul familiei tale, Andrew? întrebă ea în cele din urmă.

— Lipsit de căldură sufletească. Mai cu seamă după moartea mamei. Ţi-am mai vorbit despre asta.

Ea încuviinţă din cap, fără să spună nimic. Despre aceasta îi vorbise, într-adevăr. Ştia că Andrew avusese unsprezece ani când mama sa a murit dând naştere unei fetiţe, care s-a stins şi ea.

— După ce mama a părăsit lumea celor vii, tata s-a îndepărtat şi mai mult de mine. Trăia numai pentru caii şi pentru câinii lui de vânătoare. Eu am fost trimis la internat, unde am rămas până când am atins vârsta maturităţii. Frate-meu ura să mă aibă prin preajmă. Acest lucru constituia o parte definitorie a vieţii mele, la fel de constant şi de sigur cum e sigur că soarele răsare la răsărit. El mă ura, iar mie îmi era mai bine departe de el. Mai ales după moartea mamei.

Era pentru prima dată când Catherine simţea că poate să-i pună întrebări. Acum durerea din glasul şi din privirea lui nu mai părea atât de adâncă. Ca şi cum căsnicia lor ar fi creat o distanţă considerabilă între el şi trecutul său. La fel cum i se întâmplase ei.

— Totuşi, probabil că nu ţi-a fost uşor să renunţi la un castel şi la servitori şi la o viaţă atât de îmbelşugată, comentă ea.

— Nu-mi lipseşte nici cât negru sub unghie nimic din toate astea. Fără căldură sufletească şi iubire, un castel nu este decât un mormânt cu multe odăi.

— Tatăl tău trebuie să te fi iubit.

— O, sunt sigur de faptul că m-a iubit, în felul lui. Dar era prizonierul tradiţiei şi al trecutului, la fel cum tatăl tău este prizonierul atitudinii sale ostile faţă de francezi. Nădăjduiesc ca vorbele mele să nu te supere, draga mea.

— Nu mă supără. Ceea ce spui este trist, dar adevărat.

— De când m-am însurat cu tine, am început să înţeleg că şi eu am fost şi sunt, la rându-mi, încătuşat în lanţurile tradiţiei.

Acum Andrew vorbea mai rar, cu fruntea încreţită de efortul căutării unor cuvinte potrivite pentru a discuta acest subiect delicat.

— Sunt atât de multe lucruri din viaţa mea pe care nici nu m-am sinchisit să le înţeleg. Generaţii la rând, mezinii familiei Harrow au îmbrăţişat cariera militară. Portretele lor împodobesc pereţii scării principale din castelul Harrow. Îmi amintesc şi acum cu claritate nopţiile în care, copil fiind, urcam îngrozit scările acelea, urmărit de privirile cumplite ale acelor bărbaţi cu piepturile acoperite de medalii, călare pe caii lor cabraţi.

Atenţia lui Catherine fu captată de două cuvinte, pe care le repetă în şoaptă: „Castelul Harrow".

— De bună seamă că am studiat la Eton, după care am făcut o scurtă oprire la Oxford. Toţi fiii mezini din familia Harrow urmau acest făgaş al studiilor, după care ajungeau direct în Regimentul Regelui.

Privirea îi deveni se la fel de mohorâtă precum vocea.

— Abia acum, când stau lângă focul din vatra casei mele, alături de soţia mea, simt nevoia să pun la îndoială această cale. O cale pe care au ales-o alţii pentru mine, cu mult înainte ca eu să am puterea de a hotărî în dreptul meu.

Sinceritatea cuvintelor îi dădu lui Catherine prilejul de a spune ceea ce îi stătea de mult pe suflet.

— Când mă gândesc la familia ta şi la tot ceea ce ai avut cândva, mă simt atât de neînsemnată, spuse tânăra rotindu-şi, fără să vrea, privirea prin căsuţa lor modestă. Nu sunt decât o umilă fată din colonii. Am învăţat carte de la soţia preotului, nu am fost în Halifax decât de două ori în toată viaţa mea, nu am văzut niciodată Anglia, nu ...

— Catherine, îngerul meu drag, uită-te la mine! îi spuse el privind-o cu nişte ochi atât de limpezi, încât nu aveau cum să ascundă vreun neadevăr. Nu m-am simţit niciodată atât de împlinit ca acum şi nici nu am sperat vreodată să ajung să cunosc fericirea neasemuită pe care o simt aici, în casa pe care tu ai transformat-o într-un cămin.

Catherine purta cu ea căldura acestor cuvinte în timp ce continua să urce pe cărare. Ajunse într-un punct în care râul Minas forma o

serie de pâraie pe care le putu traversa cu uşurinţă. Apele bolborosind păreau că-i cântă dorul. Totuşi, deşi îi lipsea soţul ei, Catherine era fericită. Cele două sentimente – tristeţea pricinuită de absenţa lui şi binecuvântarea traiului lor în comun – sălăşluiau laolaltă în sufletul ei în modul cel mai firesc cu putinţă.

Poteca şerpuia printre copaci bătrâni şi noduroşi, ce păreau să fi fost acolo dintotdeauna. Rădăcinile ieşeau la suprafaţa solului pietros, apoi săpau printre pietre cu o hotărâre încăpăţânată. Dincolo de pâlcul de copaci bătrâni se auzea, ca o invitaţie, clipocitul vesel al unei cascade. Catherine se opri şi îşi ostoi setea, după care îşi continuă drumul. Urcă ultimul povârniş şi păşi pe pajişte. Tufele, încărcate cu afine, erau exact acolo unde îşi amintea că sunt, în capătul opus al pajiştii.

Spre surprinderea ei, în depărtare văzu silueta unei femei care culegea, la rându-i, fructele coapte. Era aceeaşi franţuzoaică pe care o întâlnise data trecută, cu o zi înainte de nunta sa. Amintindu-şi cuvintele lui Andrew despre francezii din Acadia, Catherine traversă pajiştea, făcându-i celeilalte femei cu mâna. Tânăra părea blândă şi încântătoare. Catherine se îndreptă spre ea, fără să considere gestul ei nefiresc sau nepotrivit. Abia mai târziu se miră de îndrăzneala ei.

— Bun găsit! spuse ea, zâmbind la vederea expresiei care apăruse pe chipul celeilalte tinere. Aceasta o privea cu ochii – negri şi strălucitori precum pletele sale – mari de uimire şi curiozitate. Mâna i se oprise în aer, înainte de a ajunge la tufa din faţa ei. Părea o mierlă ce stă şovăitoare pe o creangă, gata să îşi ia zborul la primul semn de pericol.

Dar Catherine nu reprezenta un pericol. Era doar o tânără care iubea natura şi fructele de pădure la fel ca de mult ca ea, bucuroasă să vadă şi pe altcineva acolo. Temându-se că discuţia se va opri aici, Catherine încercă să-şi amintească expresiile în limba franceză pe care le învăţase la şcoală.

În timp ce se apropia de cealaltă, fusta îi foşnea la atingerea ierbii înalte şi a celor câteva flori rămase pe câmp în această zi de toamnă.

Văzu că tânăra avea buzele pătate. Era clar că mâncase din afinele culese. Chipul ei plin de viață și de mister o făcu pe Catherine să zâmbească.

Urmă prima propoziție completă spusă de ea unei franțuzoaice:

— Ziua bună vă doresc! reuși Catherine să rostească în limba franceză. Nu-i așa că este o dimineață minunată? ciripi ea apoi încântată în limba engleză.

Ochii strălucitori ai celeilalte tinere se umplură de voioșie și râsul ei încântător se alătură, ca un clichet de clopoței, râsului lui Catherine.

Capitolul 8

Trecuseră câteva zile de la întâlnirea cu Catherine pe pajiște. După ce își termină treburile casnice, Louise se hotărî să mai facă o plimbare pe deal, nădăjduind ca înghețul să fi cruțat ultimele fructe de sezon. Se înfofoli cu două șaluri și se uită la cerul acoperit cu nori grei, cum nu mai văzuse de luni de zile. Norii se întindeau, plați și inexpresivi, chiar deasupra dealurilor, ca și cum ar fi purtat o povară prea mare, care îi trăgea în jos. Știa că data viitoare când își vor elibera încărcătura, va ninge. În ultimele trei nopți, temperatura scăzuse îndeajuns de mult pentru ca dimineața pământul să fie înghețat. Louise călca cu atenție peste pietrele devenite alunecoase din cauza ploii. În aerul rece, i se vedeau aburii respirației.

Deși erau semne ale apropiatei ierni la tot pasul, tânăra nu avea motive să se simtă dezamăgită. Avusese parte de o vară frumoasă. O vară cu adevărat frumoasă, în care se străduise să transforme casa de la ferma lui Henri într-un cămin primitor și să plece cât mai puțin urechea la discuțiile legate de conflictele de peste ocean și de constantele probleme politice. Totuși, era dificil să nu le ia deloc în considerare, în măsura în care era asaltată de vești îngrijorătoare de fiecare dată când avea drum prin sat. În prăvălia pielarului, auzise că în portul din Halifax sosiseră mai multe vase de război. În grădina bisericii, aflase că niște trupe engleze și-ar fi ridicat tabăra în preajma

unuia dintre puținele forturi rămase sub stăpânire franceză. La o întâlnire a căpeteniilor de clanuri, se discutase despre faptul că soldații englezi blocaseră accesul tuturor negustorilor francezi la târgul din Annapolis Royal.

Și, tot așa ...

Mamă-sa se făcea foc și pară la auzul unor astfel de discuții, dar asta nu rezolva mare lucru. Bărbații, pe drept îngrijorați pentru familiile, animalele și viețile lor, nu vorbeau despre război atunci când era ea de față, dar de îndată ce femeia se retrăgea, continuau pe aceeași temă. Așa că dezbăteau, analizau și disecau fiecare informație primită; și desigur că purtătorul fiecărei vești avea parte de momentul său de glorie. Louise îl văzuse pe bărbatul care adusese cea mai proaspătă știre. Parcă îl vedea și acum stând acolo, în centrul atenției, umflat în pene ca un păun, plin de importanța pe care i-o dădea faptul că avea ceva de spus.

Spre sfârșitul verii, Louisei îi fusese din ce în ce mai ușor să nu se gândească la aceste neliniști. Henri o ajutase enorm. Scumpul ei soț trăia ca să zâmbească și să râdă. Să o facă să se gândească la lucruri mai plăcute. Nu permitea ca aceste vești proaste să ocupe un loc însemnat în lumea lui. Și nici în a ei. *Soțul* ei. Louise se opri și își mută coșul pe celălalt braț. Ce cuvânt minunat! Deși îl auzise toată viața, doar acum începea să-i înțeleagă semnificația.

La fel se întâmplase în cazul multor alte cuvinte, care dobândiseră semnificații cu totul noi de când se căsătorise. Cum ar fi cuvântul „cămin", de pildă. Traiul în căsuța lui Henri era un izvor nesecat de bucurie, dar casa în sine, având în vedere că fusese locuința unui burlac, în care acesta petrecea doar timpul necesar pentru a mânca și pentru a dormi, avusese nevoie disperată de mâna unei femei, astfel încât Louise își petrecuse aproape întreaga vară dereticând.

Își aminti ziua în care Henri o condusese pentru prima dată prin încăperile casei. Era atât de îngrijorat, îi era atât de teamă de ceea ce avea să creadă ea ... Totul strălucea de curățenie. Henri frecase cu

peria, lustruise și măturase toate podelele, dar toată străduința lui nu făcuse decât să scoată și mai mult în evidență cât de goală era casa, și cât de învechite puținele lucruri din ea. Henri se scuzase întruna. Când intraseră în fiecare dintre cele trei încăperi ale casei. Când ea se uitase la patul din scânduri cu saltea din pănuși de porumb, sau la singurul ulcior din casă – și acela crăpat – sau la cele două tigăi înnegrite, singurele sale ustensile de bucătărie. Rămase uimit când Louise se întorsese spre el și se aruncă cu brațele de gâtul lui.

— Ce e, ce te-a apucat? strigase buimăcit.

— Ceea ce îmi oferi tu este un vis devenit realitate: un cămin căruia să îi dau eu formă de la un capăt la altul, îi răspunsese ea, râzându-i în ureche.

Mai era nevoie și de o grădină. Prima ei grădină. Semănatul și îngrijitul plantelor îi luaseră mult timp, ce-i drept. Acum Louise abia aștepta să vină iarna. Henri urma să termine culesul în câteva zile, după care îi promisese că o va ajuta. Împreună vor reuși să transforme căsuța într-un cămin. Căminul *lor*.

Când ajunse la cotitura cea mai abruptă a cărării, Louise își mută coșul în față. Din cauza mișcării bruște, borcanul de lut se rostogoli pe fundul coșului. Ideea de a aduce această mică atenție putea părea niței caraghioasă, dar Louisei i se păruse potrivită atunci când luase borcanul înainte de a porni la drum, și tot potrivită i se părea și acum. Cine știe, poate că o va întâlni și de această dată pe acea doamnă zâmbitoare. Așa și-o amintea pe frumoasa englezoaică. Cu zâmbetul pe buze. Amintirea îi umplu inima de căldură. Ajunse pe vârful primului povârniș.

De aici și până la pajiște, poteca se întindea pe un teren plat, de-a lungul liniei de creastă. Cunoștea bine porțiunea aceasta. Deși venea aici de mic copil, la început de mână cu tatăl său, imediat după ce învățase să meargă, nu simțise niciodată nevoia să spună cuiva despre locul acesta. Tocmai de aceea fusese atât de surprinsă să o găsească pe femeia aceea aici, nu o dată, ci de două ori. O străină, o englezoaică, pe pajiștea pe care Louise o considerase doar a ei.

Dar cât de curat fusese zâmbetul tinerei! „O inimă în floare", ar fi spus tatăl său. Veşmintele pe care le purtase englezoaica pentru acea plimbare prin pădure erau mai frumoase decât orice straie din satul Minas, chiar şi decât rochia ei de mireasă; iar mersul ei elegant, cu spatele drept şi mişcările studiate, îi amintea de ilustraţiile pe care le văzuse în gazetele învechite ale tatălui său. Pe vremea când era copil, înainte ca blocada engleză să oprească primirea veştilor, cărţilor, gazetelor şi stofelor din Franţa, Louisei îi plăcea la nebunie să se uite la imaginile ce înfăţişau locuri şi oameni din ţinuturi îndepărtate. Tatăl său o învăţase să citească răsfoind acele gazete. Acum, ilustraţiile, vechi de ani de zile, erau îngălbenite şi încreţite de uzură, foile, desprinse din cotor, iar cuvintele, deşi ştiute aproape pe dinafară, erau citite la nesfârşit, pentru simplul motiv că nu era nimic altceva de citit.

Când apăruse, englezoaica păşise spre ea cu acel aer de noblețe al personajelor din lecturile copilăriei sale.

Totuşi, zâmbetul ei avea o strălucire caldă şi limpede, ca şi cum niciun conflict n-ar fi existat vreodată între cele două popoare, şi ele ar fi fost prietene de o viaţă. La gândul acesta, Louise se opri din mers, chiar înainte de a ajunge pe pajişte. Ar putea fi vreodată prietena unei englezoaice? Ce-ar crede Henri? Ce-ar spune tatăl ei? Cum ar primi sătenii o asemenea veste?

Apoi păşi în afara desişului şi o văzu. Acolo, la marginea pajiştii, se afla englezoaica. Doar că, de astă dată, ea rămase cu mâna întinsă spre tufele de afine, cu ochi mari, speriată de brusca apariţie a Louisei. Şi ea era cea cu buzele pătate de afine.

După o pauză, râsetele vesele ale amândurora răsunară pe deasupra tufelor.

— Am văzut copilaşi care mănâncă mai frumos decât dumneata, reuşi să îngaime într-un sfârşit Louise printre hohote.

— Mai rar, rog frumos să vorbeşte mai rar. Franceza mea este grroaznic.

Zâmbetul îi era la fel de dulce cum îşi amintea Louise.

— Am mai multe afine în gură decât în coș.

— Și ai și mai multe pe față, *mad'moiselle*.

Cu un aer încrezător, Louise se îndreptă spre ea, ca și cum nu ar fi fost două străine, separate de un râu, de limbă, istorie și un munte de suferință, ci vechi cunoștințe care se întâlnesc pe ulițele satului Minas.

— Numele meu este Louise Robichaud, se prezentă ea, făcând o mică reverență.

— Iar al meu este Catherine. Catherine Harrow. *Madame*, nu *mademoiselle*, răspunse Catherine, rostind cuvintele cu grijă și făcând, la rândul său, o mică reverență.

Era limpede că-și găsea cu mare greutate cuvintele în limba franceză. Arătă spre tufe, cu mâna pătată de afine.

— Gerul le-a – cum se spune? – terminat.

— Da, gerul. Mă temeam că așa va fi.

— Dar sunt tot ... gustoase.

Louise încuviință din cap, culegând o afină pe care o bagă repede în gură.

— Să înțeleg că ești căsătorită?

Catherine făcu semn din cap că da și ochii i se luminară. Și iarăși zâmbetul acela și sentimentul că își împărtășesc mai multe lucruri decât ar trebui să își destăinuie vreodată două străine una alteia.

— Eu măritat vara trecut.

— Și eu la fel! exclamă Louise, zâmbind la amintirea propriei nunți. M-am cununat în cea mai frumoasă zi de peste an: prima zi de vineri din luna iulie.

Catherine făcu ochii mari.

— Iulie, luna care vine după iunie, da?

— Întocmai, *madame*. La fel cum se întâmplă în fiecare an.

Catherine se uită îndelung la ea, atingându-și bărbia cu două degete – pătate cu afine. Spuse înainte cuvintele în engleză, apoi se chinui să le rostească în franceză.

— În ziua ăla ... în ziua ăla cununat și eu!

La auzul acestor cuvinte, Louise rămase cu mâna suspendată în aer.

— Mă iei peste picior, de bună seamă.

— La trei ceasuri după prânz. În primul vineri din iulie. Cea mai frumoasă zi de peste an.

Louise își puse coșul pe pământ.

— Am auzit clopotele care băteau la nunta ta în timp ce stăteam la masă și o sărbătoream pe a noastră.

— Și eu auzit muzica tău! exclamă Catherine, lovindu-se cu palma peste obraz și spunând ceva în limba engleză.

— Îmi cer iertare, *madame*, dar eu nu știu în limba engleză decât o seamă de cuvinte pe care le-am învățat în cele câteva rânduri când am fost la târgul din Cobequid Town. *Non, non, zee eggs, zay are two shillings a douzing**, declamă ea ca o precupeață, cu mâna în șold și capul aplecat într-o parte, ceea ce le făcu pe amândouă să izbucnească din nou în râs.

Își lepădară coșurile, ducând fiecare mâna la gură să își înăbușe râsul, dar, nereușind nicicum, în cele din urmă renunțară să se mai ascundă, lăsând mâinile să cadă, odată cu ultimele lor rețineri. Au râs amândouă până le-au dat lacrimile.

Când se opriră să-și tragă sufletele, se așezară în picioare una lângă cealaltă, privind peste lumea lor, la terasele largi pe care le forma relieful în jos. Sub pătura cenușie a norilor, numeroasele ramificații ale râului se uneau, formând o panglică groasă de culoare argintie. De la această înălțime, apele nu păreau că despart, ci dimpotrivă, că unesc cele două sate.

Louise fu prima care își mută privirea.

— Cum se numește soțul dumitale?

— Andrew.

Louise observă atât bucurie, cât și îngrijorare în ochii englezoaicei când aceasta pronunță numele bărbatului său.

— Se întoarce acasă în ziua asta sau poate mâine. Este plecat la Cobequid.

---

* „Non, non, ouăli îs doi șilingi duzina" (n. tr.).

Louise se întrebă în sinea ei dacă englezul acesta ar fi bucuros să știe că soția lui vorbește cu o franțuzoaică. Ar fi de înțeles să nu fie. Nici ea nu avea habar ce reacție ar avea propria ei familie la o asemenea veste.

— Doresc să întâmpin pe el cu un ... un tort. Iartă, te rog, franceza meu. Este îngrozitor de prost, se scuză Catherine clătinând din cap nemulțumită.

— Stai liniștită, *madame*, franceza dumitale este mult mai bună decât engleza mea.

— Rog pe tine să îmi spune Catherine.

— Catherine, repetă Louise, după care reveni la culesul afinelor.

Voia să o întrebe atât de multe lucruri pe această femeie încântătoare. Ar fi fost atât de plăcut să știe mai multe lucruri despre ea. Dar avea ea oare curajul să o facă? Fusese de ajuns să o audă pe Catherine rostind numele soțului ei pentru a simți cum se ridică din nou între ele zidul secolelor de vrăjmășie. Poate că bărbatul avea legătură cu fortul. Dar era cu neputință să fie oștean. La acest gând, încremeni. *Nu, nu este cu putință să fie soția unui soldat britanic!*

— S-a întâmplat ceva?

— A, nimic, doar m-am înțepat la deget, răspunse ea atât de repede, încât fu sigură că englezoaica nu avusese cum să-i observe tulburarea.

Acum fiecare era concentrată să își umple coșul. Mâinile Louisei se mișcau cu repeziciune și, în scurt timp, coșul de la picioarele ei fu plin cu afine lucioase. Din cele moi, va face dulcețuri pentru mesele de iarnă.

Vru să își ia la revedere într-un mod politicos și rece, așa cum te despărți de o persoană străină, dar fu oprită de privirea caldă a Catherinei.

Nu trebui să întrebe ce a cauzat schimbarea de expresie pe chipul tovarășei ei. Când se întoarse, înțelese. Din cer cădeau primii fulgi, moi și delicați, ai iernii.

Catherine murmură ceva în limba engleză.

— Mă iertați, *madame* ... vreau să zic ... iartă-mă, Catherine, dar nu înțeleg ce spui, făcu Louise.

— A, nimica important. Eu spunea doar că este frumos, dar venit prea repede.

— O, da, în fiecare iarnă am și eu același gând. Vara este minunată aici ... De ce nu durează oare măcar nițel mai mult? întrebă Louise, simțind brusc dorința de a împărtăși cu ea taine și bucurii despre care nu i-a trecut vreodată prin cap să vorbească unei persoane străine.

Totuși, aici, stând umăr lângă umăr în timp ce iarna își scutura primii fulgi de zăpadă peste pajiște, simți că o discuție despre vreme era tot ceea ce puteau să-și îngăduie deocamdată.

Oftară amândouă în timp ce își ridicau coșurile.

— Trebuie să merge înainte ca potecă să devină ... acoperit de zăpadă.

Louise își aminti de cadou.

— O, Catherine, mai așteaptă o clipă, rogu-te! exclamă ea, după care ridică bucata de pânză de pe fundul coșului său și căută cu mâna într-o parte, scoțând borcanul de lut și întinzându-i-l Catherinei. Asta este pentru dumneata.

— Pentru mine? exclamă Catherine cu ochii măriți de uimire. Un dar pentru mine?

— E o nimica toată. Doar niște sirop de arțar preparat după rețeta specială a mamei.

În timp ce fierbe sucul de arțar, se adaugă un strop de cidru de mere și un pic de ghimbir fermentat, repetă Louise rețeta în gând, sigură de faptul că englezoaica nu ar înțelege aceste cuvinte.

Catherine întinse șovăind mâna și luă borcanul.

— Dar ... eu nu a adus nimic pentru tine.

— Nu-ți face griji, Catherine. Acesta este felul meu de a-ți mulțumi pentru zâmbetul minunat pe care mi l-ai dăruit când ne-am întâlnit prima oară, răspunse Louise, găsind în sfârșit o cale de a trece peste deruta din inima și din mintea ei și de a-și lua rămas-bun într-un mod demn de această primă zi de iarnă.

Capitolul 9

Femeile şedeau în cerc, lucrând la o cuvertură. Aflată aici pentru prima dată, Catherine se străduia să se concentreze asupra lucrului.

Era luna noiembrie şi, deşi în aşezarea Edward părerile erau împărţite, întreaga comunitate era de acord măcar într-o privinţă: era o iarnă grea, care sosise extrem de timpuriu. Din acea zi de septembrie când căzuseră primii fulgi, ninsese aproape fără încetare, cu pauze scurte, atât cât să se însenineze şi să îngheţe totul bocnă peste noapte. Când reveneau, norii nu aduceau topirea vremelnică a zăpezii, aşa cum era de aşteptat. Începuseră de mult să bată aşa-numitele „vânturi leneşe", vânturi aspre, venite direct dinspre miazănoapte, care, neînduplecate şi aprige, luau oamenii pe sus în loc să-i ocolească. Vânturi de ianuarie în luna noiembrie. Care persistau. La fel ca zăpada.

Ninsoarea se oprise de curând şi cerul începea să se însenineze, dar vântul continua să bată cu sălbăticie, făcând ca aşchiile de gheaţă să se izbească zgomotos de obloane în ritmul şuieratului ameninţător al vijeliei. Catherine privi afară prin fereastra de lângă scaunul ei. Începu să tremure de frig şi îşi strânse şalul în jurul umerilor.

— Andrew nu va păţi nimic, draga mea, îi spuse şoptit doamna Patrick, soţia preotului, ce şedea pe scaunul de lângă ea. De când participă la aceste misiuni de supraveghere?

— De cinci ani. Aceasta va fi a șasea iarnă.

Deși era măritată doar de patru luni și jumătate, celelalte femei din sat o tratau deja ca pe o egală.

— Așa, vasăzică. Și în tot acest răstimp nu a pierdut niciun om. Nici măcar un cal – făcu doamna Patrick, dând admirativ din cap, fără să își ia ochii de la acul cu care țesea. Andrew Harrow este un bărbat precaut și un ofițer destoinic.

— Și chipeș pe deasupra, adăugă chicotind văduva Riley din colțul său. Te-ai ales cu premiul cel mare, fetițo! Ehei, de-aș fi fost cu cincizeci de ani mai tânără, zău c-aș fi încercat să ți-l suflu de sub nas.

Bătrâna continuă să chicotească, iar Catherine zâmbi împreună cu celelalte femei care lucrau la cuvertură. Pentru femeile din sat, această activitate reprezenta un prilej de a se întâlni, de a discuta și de a se sprijini una pe alta în timpul acestor luni de iarnă, când frigul le forța să stea mai tot timpul în casă. Catherine nu era pe deplin sigură dacă aici, în cercul nevestelor, se simțea mai bine decât în colțul odăii, unde obișnuia să stea înainte, împreună cu fetele nemăritate, dar în adâncul inimii simțea o oarecare mândrie. Viața ei era acum unită pe vecie cu cea a lui Andrew. La acest gând, își îndreptă puțin spatele înainte de a trece acul prin țesătură. Totuși, ar fi dorit să existe măcar o femeie de vârsta ei în acest grup. Toate nevestele mai tinere deveniseră de curând mămici, iar timpul și atenția acestora erau acaparate de copilașii pe care îi aveau acasă. *Are să-mi vină și mie rândul în curând*, se consolă Catherine, îmbujorându-se.

Sala mare a comunității din Edward era o încăpere lunguiață, ce se întindea aproape de-a lungul întregului zid nordic al primăriei din sat. Pe peretele dinspre apus, se afla un cămin mare, la care se puteau încălzi bătrânii și toți cei înfrigurați. Pe podeaua din fața căminului, se jucau acum niște copilași, pe fața cărora se reflectau flăcările ce dănțuiau voios în vatră.

— Când trebuie să se întoarcă galantul ofițer, drăguță? întrebă o vecină care o știa de când se născuse.

— La noapte sau cel târziu mâine, răspunse Catherine fără să ridice capul, bucuroasă să se concentreze în schimb asupra complicatului pas de cusătură, pe care încă nu îl stăpânea. Cu ninsorile acestea puternice și atât de timpurii, nu a putut ști cu siguranță când are să ajungă înapoi.

— Pare că se potolește vântul, măcar pentru o vreme, spuse văduva Riley, prefăcându-se că adulmecă aerul, deși tot ce se simțea în încăperea închisă era mirosul de fum și de seu topit de lumânări. Dar nu pentru mult timp, ascultați la mine. Despre iarna asta au să povestească și urmașii urmașilor noștri.

Ca pentru a-i confirma vorbele, o rafală de vânt biciui obloanele cu o altă salvă de ace de gheață. Văduva Riley dădu din cap cu un aer înțelept, continuând să coasă în timp ce privea focul din cămin.

— Îmi amintesc de un alt an ca acesta. Era tot noiembrie, continuă bătrâna.

Vocea ei, devenită mai aspră odată cu vârsta, se îndulci.

— Să tot fi avut vreo șapte, opt ani. Gheața acoperise întregul golf, zău așa, și lupii coborau de pe dealuri aproape în fiecare noapte, mârâind și urlând pe uliță, ca și cum satul ar fi fost al lor, nu al nost'.

Copiii se opriră din joacă și își ridicară curioși capetele. O altă bătrână, o bunică ce supraveghea copiii, asculta, la rândul ei, încuviințând din cap vorbele văduvei Riley.

— Aveai șapte ani, cu trei ani mai puțin decât mine. Îmi amintesc bine, spuse ea.

Degetele femeilor se opriră din cusut. Având vederea șubredă, văduva Riley nu observă și își întoarse privirea spre ac.

— În iarna aceea, văzut-am un indian pentru prima oară în viața mea. Se întâmpla la trei zile după Crăciun, îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri, și nu acum șaptezeci de ani aproape bătuți pe muchie.

Aici făcu o pauză, ce nu fu tulburată de niciun zgomot în afară de mocnitul focului din cămin.

— În săptămâna aceea de dinaintea Crăciunului ninsese în fiecare zi, iar troienele de zăpadă erau atât de înalte, că puteai să te

pierzi la doar câțiva pași de prispa casei, continuă ea cu glasul tremurat. Fortul abia ce fusese ridicat în acea vară. Tăicuțul meu a fost unul dintre primii coloniști englezi ce au arat pământurile astea, fără să simtă trebuință de soldați prin preajmă. Până în acea iarnă. Din zori și până-n seară, flăcăii satului curățau de zăpadă cărările de la o casă la alta și cele dintre ferme și fort, cu bușteni prinși cu lanțuri și trași de cai, săpând văi în mijlocul unor troiene ce păreau adevărați munți ochilor mei tineri.

Când merserăm să ascultăm slujba de Crăciun, drumul de la poarta casei noastre până la biserică, mărginit de mormane de omăt mai înalte decât taica, mi se părea că trece prin canioane albe.

Bătrâna se opri din povestit pentru a pune ață în ac.

— Dar sălbaticul, coană Riley? se auzi o voce tânără.

Povestitoarea își întoarse privirea spre chipurile avide de curiozitate ale copiilor.

— Ce-ai spus, tinere? întrebă ea, mijind ochii.

— Pieile-roșii, veni răspunsul în cor din partea a vreo șase copii ce se alăturară celui care pusese inițial întrebarea. L-ați văzut pe sălbatic. Și apoi ce s-a întâmplat?

— L-am văzut, într-adevăr. L-am văzut și l-am atins.

Bătrâna se opri ca să numere cusăturile. Ca toți ceilalți, Catherine aștepta cu sufletul la gură continuarea, dar văduva își mișca degetul cu viteza melcului, ceea ce o făcu pe tânără să înțeleagă subit faptul că, în tot acest timp, aceasta știuse efectul pe care îl va avea povestirea ei asupra celorlalți.

— În zorii celei de-a treia zi de după Crăciun, când m-am trezit, cerul era senin. Mi se părea că trecuseră ani întregi de când nu mai văzusem cerul fără nori. Pe vremea aceea, mă sculam prima din pat. Vedeți voi, pe atuncea eram oleacă mai sprintenă decât acum și mândră să fiu cea care aprindea focul în vatră, să se încălzească bordeiul. În dimineața aceea, cenușa din vatră era rece ca gheața, așa că a trebuit să folosesc iască – vedeți de câte lucruri îmi aduc aminte? Am tot ciocnit și-am tot ciocnit cremenea de amnar pân' ce-or ieșit,

într-un sfârșit, scântei, ș-am reușit cu greu să aprind iasca, suflând în ea pân' m-am făcut roșie la față de atâta suflat. Pân' ce să gătc u încinsul focului, eram toată lac de sudoare, așa că am luat găleata din bucătărie și am ieșit să o umplu cu zăpadă. Vedeți voi, se făceau aproape trei luni de când apa din fântână era înghețată bocnă, deopotrivă cu cea din pârâu. Ei bine, când am împins ușa în lături, ce credeți? Am dat nas în nas cu cel mai uriaș și mai urât mirositor bărbat din câți mi-a fost dat să întâlnesc vreodată.

Aici bătrâna se opri din nou din povestit.

— Și te-a mâncat? trâmbiță o voce subțire de copil.

— Nu, copile, încă mai am toate degetele de la mâini și de la picioare. Nu m-a mâncat sălbaticul. Deși ar fi putut s-o facă, pentru că eu am căzut cu spatele pe gheață și am rămas acolo, încremenită, fără să am măcar curajul să răsuflu, într-atât eram de uimită și de speriată. Și el, la rându-i, a rămas încremenit. N-am văzut pe nimenea care să stea mai țeapăn, în afară de cei care-s duși cu picioarele înainte, pe ultimul drum. Și stătea el așa, nemișcat, înalt, puternic, oacheș și flămând. Îmi amintesc foarte clar că avea obrajii atât de supți, că semănau cu niște vizuine în care o veveriță ar fi putut să-și doarmă liniștită somnul iernii.

Dar nu puteam să stau întinsă acolo la nesfârșit. În cele din urmă, mi-am venit în fire îndeajuns cât să-mi dau seama că aveam în față un indian în carne și oase. Am sărit în picioare ca arsă, am țipat ca din gură de șarpe, după care am zbughit-o înapoi în casă, am săltat direct în patul pe care îl împărțeam cu surorile mele, m-am ascuns sub pătură cât am putut de bine și-n tot răstimpul acesta n-am contenit să urlu.

— Ce voia, coană Riley? strigă unul dintre copii.

— Hrană, copile, hrană. Era lihnit de foame. În tot satul lui nu mai rămăsese aproape nimic de-ale gurii. Ceea ce părea straniu, pentru că indienii Micmac sunt printre oamenii cel mai bine înzestrați de la natură pentru a face față iernii cu bine. Dar, vedeți voi, cu o vară în urmă, nu avuseseră mare noroc la vânătoare. Nici noi nu

aveam prea multe provizii, pentru că recolta de peste vară fusese săracă, dar datu-le-am ce-am putut.

Văduva continuă o vreme să coasă fără să spună nimic.

— Timp de trei ani după aceea, nicio căruță de-a noastră nu a fost atacată în drum spre târg. Nici măcar una. Singurul lucru bun pe care l-a adus iarna aceea, din câte îmi amintesc eu.

— Hmm, făcu nemulțumită bunica de lângă cămin. Eu nu le-aș fi dat nimica pieilor-roșii, că-s cu toții niște tâlhari, de la primul până la ultimul.

Câteva dintre femeile care lucrau la cuvertură aprobară din cap, dar cele mai multe se încruntară la auzul acestor vorbe. Doamna Patrick se mulțumi să dea o dată dezaprobator din cap.

— Poate că lucrurile stăteau altfel pe vremea aceea. Timpurile se schimbă, nu încape îndoială, fu singurul comentariu pe care îl făcu văduva Riley, continuând să coasă.

Catherine încheie cusătura din pătratul ei și se ridică în picioare, scuturându-și firele de ață de pe rochie.

— Trebuie să mă întorc acasă să pregătesc cina, în caz că se întoarce Andrew în seara aceasta. Așa că, vă doresc tuturor o după-masă plăcută.

Fu însoțită până la ușă de murmurele și fețele zâmbitoare ale celor din sală.

— Te transformi într-o soție destoinică, Catherine Harrow. Andrew ar trebui să se socotească norocos că te are. Cu aceste cuvinte o răsplăti doamna Patrick.

Complimentul îi aduse în suflet căldura de care avea nevoie pentru a înfrunta înzăpezitele drumeaguri șerpuite care o purtau spre casă.

Cerul se înseninase și vântul se potolise, dar temperatura scădea văzând cu ochii. Deși rămânea mai mult de un ceas până la apusul soarelui, se lăsase deja un frig crunt și înțepător.

Aceste câteva după-amieze petrecute săptămânal cu femeile din sat însemnau mult pentru Catherine, mai cu seamă atunci când Andrew era plecat. Cum cobora grăbită ulița spre casă, ridicând în

urmă-i nori de zăpadă proaspătă, aidoma unor fire delicate de praf dalb, Catherine își aminti ceva la care nu se mai gândise de ani de zile. Cu mult timp în urmă, unei femei din sat i se interzisese să intre în biserică pe perioada unei ierni. Lui Catherine, care avea pe atunci o vârstă fragedă, nu i se spusese motivul acestei interdicții, dar acum, când se confrunta, la rândul său, cu experiența, nouă pentru ea, a conducerii unei gospodării și a traiului cu un bărbat, înțelegea cu adevărat cât de importantă era pentru o femeie compania semenelor sale. Deși numele nefericitei femei i se șterse de mult din memorie, Catherine simți că i se strânge inima de compasiune și de întristare la gândul dureroasei singurătăți pe care trebuie s-o fi înfruntat aceasta în acea iarnă.

În lunile care trecuseră de când se măritase, simțise că întreaga sa viață ar fi suferit o transformare. Pentru acest bărbat nu își schimbase doar căminul, ci și trupul, mintea și inima. Îi veni în minte pasajul biblic despre cei doi devenind un singur trup și retrăi în gând această mare taină. Privind spre dealurile acoperite cu omăt din jurul său, Catherine trimise spre înaltul cerului o scurtă rugăciune. *Te rog să îmi aduci soțul acasă teafăr și nevătămat!*

Zilele acestea începuse să rostească din ce în ce mai multe rugăminți și mulțumiri de acest fel. În trecut, rugăciunile fetei se supuneau aceloraşi rigori precum credința ei, ce fusese dictată de Biserică și formată de atitudinea sobră și rigidă a tatălui său; dar de trei luni încoace, Catherine începuse să citească Biblia în fiecare seară, chiar împreună cu Andrew, atunci când acesta nu era plecat în recunoaștere. Deși nu înțelegea multe din cele citite, tânăra simțea că lectura îi eliberează gândirea din chingile care îi fuseseră impuse până atunci și de perspectivele negative, pe care înainte nici nu prea era în stare să le identifice ca atare. Dumnezeu rămânea un mister la fel de mare ca înainte, dar Îl simțea mai aproape.

Îndeajuns de aproape pentru a-I putea vorbi oricând avea ceva pe suflet, fie aceasta neliniște, bucurie, teamă, iubire sau orice alt sentiment, și simțea nevoia de a se mărturisi cuiva.

Intră repede în casă și aprinse lumânarea pe care o ținea la fereastră ori de câte ori era Andrew plecat. O parte din ea spunea că acum, când prețul seului crescuse, aceasta nu era decât o nebunie costisitoare, dar cealaltă parte voia ca, atunci când se întoarce, fie noapte, fie zi, Andrew să vadă de departe luminița care ardea numai și numai pentru el.

Își termină treburile prin casă cât putu de repede, iar apoi privi afară pe fereastră. Ultimele raze ale soarelui făceau ca obloanele să strălucească de parcă ar fi fost făcute din aur. Uitându-se afară printre florile de gheață desenate deja pe ferestre de frigul înserării, Catherine nu văzu decât strălucirea soarelui care apunea. Atunci se duse până la scaunul de lângă cămin, se așeză și, încercând să nu privească spre locul liber din fața ei, luă Biblia de pe măsuța pe care o lăsa de obicei. Deși mintea ei nu se putea concentra prea bine asupra cuvintelor citite, încet-încet, pe măsură ce citea, mintea și inima i se umplură de pace. Privi o vreme flăcările ce dănțuiau în cămin, știind că în curând va trebui să se ridice și să ia cina singură, dar nevoind încă să accepte faptul că Andrew va petrece încă o noapte pe dealuri, departe de ea.

Puse Biblia la loc și se aplecă să ia o altă carte de pe polița de sub blatul măsuței. Era îngrijorată de faptul că afară era atât de frig și soțul ei avea să petreacă noaptea sub cerul liber, dar când deschise cartea, simți totuși un mic fior de plăcere. Inima începu să îi bată mai repede, iar apoi, când începu să rostească în șoaptă acele cuvinte și expresii de mult uitate, o trecu un ușor fior rece. Atunci se opri și dădu o dată din cap, privind în direcția flăcărilor din cămin. Nu voia să aibă niciun secret față de soțul ei. Trebuia să găsească o cale de a-i spune adevărul lui Andrew.

Își întoarse privirea spre fereastră și, văzând că începuse să se însereze, inima ei înălță încă o dată tăcuta-i rugăminte către ceruri. *Te rog să îmi aduci soțul acasă!*

Ajuns lângă creastă, Andrew trase de hățuri și calul se opri recunoscător, scoțând pe nări vălătuci de aburi, albi ca spuma mării.

Bărbatul descălecă, își priponi armăsarul de un ciot și așteptă să îl ajungă ceilalți din urmă.

De data aceasta, avea în patrulă doar patru oameni, toți călare. Îi alesese pe cei mai buni dintre noii recruți sosiți în luna iunie, cei în care putea să aibă încredere. Acum aceștia știau să se miște fără a fi auziți și reacționau la un simplu semn de-al său la fel de repede ca odinioară la ordinele răcnite de sergentul-major. Fără să trebuiască să li se spună, oamenii își legară caii într-un desiș ce le ascundea prezența de ochi străini, își scoaseră muschetele și se îndreptară, mergând ghemuit, spre locul în care îi aștepta Andrew.

Caii din garnizoană erau destinați ofițerilor și unui grup special de călăreți numiți o*utrider*-i, din care făceau parte și aceștia patru. *Outrider*-ii acționau ca iscoade sau mesageri, roluri de prestigiu, care asigurau o avansare rapidă în rang. Acum, pe chipurile cinstite ale celor patru se putea citi mândria de a se afla în prima lor misiune alături de comandant.

Andrew se deplasă cu grijă, furișându-se de la un copac la altul, pentru a le arăta felul în care trebuiau să se folosească de orișice acoperire oferită de peisajul iernatic atunci când se apropiau de un loc deschis. Pe măsură ce se apropia de vârf, se ghemuia tot mai mult, până când ajunse să se târască în genunchi pe dâmbul pietros. Scrută cu atenție orizontul, apoi le făcu celorlalți semn cu mâna să se apropie. Oamenii i se alăturară unul câte unul. De astă dată nu se vedea și nu se auzea nimic în timp ce se mișcau. Nasturii și cataramele fuseseră date cu funingine, iar cuțitele și ustensilele fuseseră înfășurate toate în pânză groasă de sac. Regulamentul regimentului fusese lăsat deoparte în acest caz. Acum nu erau pe terenurile de defilare ale castelului Windsor. Aceasta era Acadia, iar aici lipsa zgomotului era cel mai bun scut pe care puteau să-l aibă.

Cei patru stăteau ghemuiți, privindu-și comandantul și așteptând ca acesta să le vorbească. Andrew cuprinse cu privirea splendida imensitate înghețată care scânteia albă sub razele soarelui care apunea. Îi venea greu să creadă că aici ar mai fi existat ceva în afară

de acest deșert înghețat cu zile scurte, nopți lungi și friguroase, vânt și zăpadă.

— Iarna. Aceasta este inamicul nostru. Nu francezii ori indienii. Să nu întoarceți niciodată spatele iernii și să nu credeți vreodată că ați cucerit-o, nici măcar pentru o clipă. Este o greșeală fatală.

Oamenii aprobară solemn din cap. De la aceste înălțimi, peisajul se întindea alb și gol: nenumărate dealuri ce își înălțau piscurile înzăpezite spre cerul tot mai întunecat. Deși vântul se potolise, îi aștepta o noapte din cale-afară de friguroasă. Andrew luase deja hotărârea de a încerca să ajungă înapoi la fort în acea seară.

Trecu rapid în revistă punctele de interes – cărările care se iteau mai jos, pe la cotituri, punctele în care fuseseră zăriți indieni în iernile grele ale anilor trecuți, locurile folosite cândva de tâlhari pentru a ataca prin ambuscadă, deși niciun incident de acest tip nu avusese loc de când preluase el supravegherea regiunii. Se străduia să îi învețe pe recruți cum să citească urmele pentru a preveni eventualele pericole.

Unul dintre oameni arătă spre locul în care terasele înzăpezite ale dealului se uneau cu golful Cobequid. Din acel punct se vedea duzina de sate care se întindeau de-a lungul coastei înghețate.

— Cu permisiunea dumneavoastră, dom' comandant, știți cumva care dintre cătunele astea sunt locuite de papistași? întrebă acesta.

— Aproape niciunul, răspunse Andrew, bucuros de întrebare. Francezii care au colonizat această regiune sunt mai toți hughenoți.

Răspunsul său fu primit cu un murmur de surprindere.

— Măi, să fie! Adică franțujii ăia îs protestanți, domnule?

— Până-n măduva oaselor.

Andrew ar fi putut să le spună mai multe informații pe care le adunase călătorind prin așezările ce împânzeau valea. Că hughenoții se rupseseră de Biserica Catolică din Franța, așa cum o făcuseră luteranii în Germania. Că au fost persecutați atât de crunt, încât s-au văzut nevoiți să își lase patria și să se refugieze în țări din întreaga lume. Acum, unii hughenoți începuseră să emigreze chiar și în Anglia, unde Biserica Anglicană și legile englezilor îi țineau la

adăpost de persecuția catolicilor, dar cei mai mulți li se alăturaseră calvinilor din Elveția sau veniseră aici, în coloniile din nord.

Dacă era să dea crezare zvonurilor, câțiva dintre ei ajunseseră chiar și în Imperiul Otoman. Privind peisajul plin de pace care se întindea mai jos, Andrew se întrebă dacă un străin și-ar da seama care dintre case le aparțineau englezilor și care francezilor.

— La fel ca mine și ca voi, adăugă el calm.

— Măi, să fie! mormăi unul dintre oameni.

— Dom' sergent-major spunea că franțujii suferă de dureri la genunchi de la atâta bătut de mătănii, continuă cel care adresase întrebarea, zâmbind mânzește.

— Ei bine, umorul domnului sergent-major dă uneori greș. Trebuie să știți că aproape întreaga regiune a fost colonizată de către francezii persecutați în patria-mamă din cauza convingerilor lor religioase, spuse Andrew întinzând mâna și arătând în depărtare, spre sud. Prima enclavă catolică importantă este chiar așezarea Cobequid Town, din capătul golfului. Din nefericire, preotul de acolo se simte răspunzător pentru întreaga regiune, deși mulți dintre locuitorii acestor sate nu l-au văzut nici măcar o dată la față. Este un om care seamănă vrajbă, nu prin faptul că a ales să fie catolic, ci pentru că a ales să facă politică. Țelul vieții sale pare a fi cel de a tulbura apele. În două rânduri și-a îndemnat enoriașii să se ridice împotriva englezilor la apropiatul fort din Chelmsford.

Andrew își întoarse privirea spre regiunea ce se întindea în vale.

— Dar hughenoții din aceste sate nu au răspuns niciuneia dintre chemările la arme, nici măcar celor venite de la trimișii regelui Franței în persoană. Sunt niște oameni neatârnați, din câte am auzit. Au un consiliu al bisericilor, dar fiecare preot este de sine stătător. Cum se întâmplă și la noi, de altfel. Ba chiar îi spun preotului reverend, pastor ori predicator, cum o facem și noi. Sau, cel puțin, așa mi s-a spus.

Andrew simți în rândul oamenilor o încordare ce îi era binecunoscută, ivită la gândul că erau nevoiți să își trateze vecinii ca pe niște dușmani.

— Și acesta este motivul pentru care englezii le-au cerut să depună un jurământ de credință și de supunere față de Coroană și să pună odată capăt acestei povești.

Urmă un moment de tăcere.

— Păi, atunci de ce nu o fac, domnule?

Pentru că, în sminteala lor, demnitarii din Londra insistaseră să includă o clauză conform căreia francezii puteau fi siliți să se înroleze în armata engleză, vru să răspundă Andrew. Iar francezii de aici nu erau doritori să lupte alături de trupele din patria-mamă, darămite de partea regelui Angliei.

Totuși, din pricina acestei greșeli cumplite a politicienilor englezi aflați la o distanță de patru mii de leghe*, francezii refuzaseră să semneze jurământul, fapt pentru care fuseseră considerați dușmani.

— Ne aflăm în această regiune de aproape cincizeci de ani, iar coloniștii noștri, de șaptezeci. În acest răstimp, ne-am luptat de două ori cu armata franceză și le-am atacat forturile de patru ori, fără ca sătenii de aici să riposteze. Guvernul Franței le-a cerut de nenumărate ori să se înroleze, dar ei s-au opus. După cum am mai spus, sunt oameni neatârnați, care își lucrează pământurile și își văd de treaba lor, spuse Andrew, apoi făcu o pauză pentru ca oamenii să îi poată rumega vorbele. Rețineți, suntem aici pentru a menține pacea și pentru a-i apăra pe cei nevinovați.

Ce bine ar fi dacă aș putea să-i conving pe ceilalți ofițeri și pe demnitarii din Halifax în privința acestui adevăr atât de simplu, adăugă el în sinea lui.

— Dar dacă izbucnește războiul, domnule? întrebă unul dintre oameni.

— Atunci Dumnezeu să ne ajute pe toți! răspunse Andrew, ridicându-se pe jumătate și începând să coboare panta.

Trecuse un ceas de la lăsarea întunericului. Duseră caii la grajduri, apoi Andrew își lăsă oamenii la barăci și se îndreptă spre

* Peste douăzeci și două de mii de kilometri (n. tr.).

casă. Inima începu să îi bată mai repede când coti pe ulița sa și văzu lumânarea arzând la fereastră. Pentru el. Stătu un timp înaintea ușii pentru a-și pune gândurile și sentimentele în ordine. Războiul reprezenta un pericol real, o știa la fel de bine ca oricine. În calitate de locțiitor al comandantului, avea acces la corespondența oficială venită din Halifax, iar veștile erau de rău augur. Ce îl nemulțumea cel mai tare era neputința sa.

Totuși, încercă să dea toate acestea la o parte și deschise ușa. Soția sa, așezată lângă foc, sări în picioare.

— Andrew!

— Catherine, draga mea, rosti el îmbrățișând-o.

— O, Andrew, renunțasem să mai trag nădejde că ai să ajungi în seara aceasta, îi spuse ea strângându-l cu putere în brațe. Sunt atât de fericită că ești aici! Mi-am făcut griji.

— De ce să-ți fi făcut griji? o întrebă el privind în jos, spre strălucitoarele plete castanii ce ascundeau fața lipită strâns de pieptul său.

Dacă ar fi fost să moară în clipa aceea, ar fi făcut-o fericit, simțindu-se mai împlinit ca niciodată.

— Am fost plecat în recunoaștere, ca de obicei. Am fost în sute de misiuni de acest fel până acum.

— Știu, am fost prostuță. Mi-am spus că nu trebuie să mă neliniștesc. Dar este atât de frig, și frigul se întețește tot mai rău, spuse ea privind în sus, spre el. Asta cred că a sunat cât se poate de ridicol.

— A sunat încântător. Până acum n-am știut ce plăcere imensă este să ai pe cineva care să-și facă griji pentru tine, spuse el, începând să își descheie paltonul. Lasă-mă să-mi scot haina, ca să te pot strânge în brațe așa cum se cuvine.

— Vai, desigur, cât sunt de nechibzuită să te țin aici, în prag!

Îl ajută înfrigurată să își descheie haina și să își scoată fularul și pălăria, apoi se aplecă să îl ajute să se descalțe de cizmele înalte.

— Vino și șezi aici, lângă foc. Îți este foame?

— Aș putea spune că tu ești toată hrana de care are trebuință sufletul meu, îi răspunse el în șagă. Dar trebuie să recunosc că sunt lihnit. Mai ales acum, după zile întregi petrecute pe drum.

— Mi-ar plăcea să cred că fața mea este de ajuns pentru a-ți hrăni trupul și sufletul, replică ea, privindu-l cu un aer poznaș. Dar am niște tocană, pe care aș putea să o încălzesc numaidecât. Și niște aluat de pâine pus deoparte pentru mâine, din care aș putea să fac niște colaci.

— Îți mulțumesc, scumpa mea, spuse Andrew, așezându-se comod pe scaun și ridicând cartea de pe podea. Ce Dumnezeu este asta? întrebă el uluit.

Catherine se întoarse cu pași șovăitori.

— O carte de gramatică franceză, spuse ea foarte încet.

— Asta văd și eu, dar ce motiv ai avea tu să studiezi gramatica franceză?

Tânăra își cuprinse mijlocul cu brațele, strângându-și coatele în palme.

— În copilărie, eram destul de bună la franceză.

Andrew respiră adânc.

— Așadar, ai hotărât să reîncepi studiul limbii franceze după toți acești ani? întrebă el fără să își trădeze nervozitatea.

— Da. Adică, nu chiar, răspunse ea șovăind. Am cunoscut o tânără. O tânără franțuzoaică.

Andrew se lăsă pe spătarul scaunului. Dintre toate lucrurile pe care era posibil să le audă la întoarcerea sa acasă, la ăsta chiar nu se așteptase.

— Aici, în sat?

— Nu, desigur că nu. Sus, pe pajiște. Prima dată am văzut-o atunci când m-am dus să culeg flori pentru buchetul meu de mireasă. Și ea venise să culeagă flori, spuse Catherine și fața îi fu luminată de un zâmbet. A avut nunta în aceeași zi cu a noastră, Andrew.

— Remarcabil.

Tânăra nu păru să simtă nicio urmă de sarcasm în răspunsul său laconic.

— De atunci, am mai întâlnit-o de două ori, continuă ea să explice pe un ton din ce în ce mai viu. De la ea am primit siropul acela care ți-a plăcut atât de mult. Este o tânără fermecătoare și tare amabilă. De-o vârstă cu mine, cred. Am încercat să discutăm, dar franceza mea ruginită este din cale-afară de frustrantă.

Se opri, privindu-i atentă chipul.

— Ești ... ești supărat pe mine?

— Nu, spuse el șovăind, neștiind sigur ceea ce simțea, dar sigur pe faptul că nu era supărat.

— Te rog, nu-mi spune să nu mă mai întâlnesc cu ea, Andrew, te rog! îl imploră ea, împreunându-și mâinile.

— Nu, nu voi face asta, îi răspunse el, deși momentan nu înțelegea prea bine de ce.

Logic ar fi fost să-i interzică să se mai vadă cu acea femeie, dar nu era în stare să facă un asemenea lucru, chiar dacă acesta l-ar fi pus în pericol față de superiorii săi.

— Dar trebuie să fii cu băgare de seamă.

— Ea nu reprezintă un pericol pentru mine, sunt sigură de asta.

— Nu la asta m-am referit. Nimeni nu trebuie să afle, Catherine. Trebuie să dai dovadă de foarte multă prudență. O asemenea informație m-ar pune într-o lumină extrem de proastă în cadrul garnizoanei.

— Înțeleg, îi răspunse ea serioasă.

Andrew era curios să afle mai multe despre această femeie și motivul pentru care soția sa își dorea cu atâta ardoare să se întâlnească din nou cu ea.

— Spune-mi mai multe despre ea.

— Nu sunt multe de spus. Nici măcar nu știu sigur dacă am s-o mai întâlnesc vreodată, spuse ea, întorcându-se la bucătărie.

El o urmă și se așeză la masă. În timp ce îi pregătea cina, Catherine îi povesti despre cele trei întâlniri pe care le avusese cu Louise, insistând mai mult asupra celei mai recente.

— Aș fi vrut să găsesc cuvintele potrivite pentru a discuta cu ea. Pentru a avea o conversație propriu-zisă.

— De ce? o întrebă Andrew privindu-i chipul.

— Dacă stai să te gândești, deși am trăit toată viața în satul acesta, la o aruncătură de băț de Minas, nu am pus niciodată piciorul acolo. N-am vorbit în viața mea cu un francez decât așa, întâmplător, la târguri.

Se întoarse iute cu fața spre el, îmbujorată de emoție și agitând lingura de lemn în aer.

— Închipuiește-ți, Andrew! Nu ar fi minunat să știm ce gândesc acești oameni, cum sunt, *cine* sunt? Doar sunt vecinii noștri.

Cugetând asupra cuvintelor ei, Andrew realiză, spre surprinderea lui, că era mândru.

— Da, răspunse el încet. Da, ar fi cu siguranță minunat.

Capitolul 10

După Crăciun, ținuturile Acadiei rămaseră îngropate sub zăpadă și bătute de vânturile iernii. Oamenii își puneau mai multe rânduri de haine atunci când se aventurau să iasă din casă, iar grămezile de lemne de foc de lângă ușile caselor deveniseră puțin mai înalte. Dând din cap cu un aer știutor, văduvele din Minas, adunate în încăperi pline ochi de copii și nepoți, le spuneau tuturor celor ce doreau să asculte că aceasta are să fie o iarnă de care se va vorbi mult timp de acum încolo. O previziune sumbră a celor ce aveau să vină.

Totuși, Henri Robichaud nu-și făcea inimă rea din pricina iernii. Frigul nu îl supăra niciodată atât de tare ca pe alții, nici chiar acum, când luna ianuarie sosise ca o dihanie de gheață, umplând lumea cu urletele sale lugubre. Poate că îl ajuta faptul că era bine făcut. Sau, cum spunea Louise, poate că nu avea când să i se facă frig fiindcă trudea necontenit din zori și până-n seară. Ceea ce era la fel de adevărat. Henri iubea munca. Îi plăcea să muncească aproape la fel de mult cum îi plăcea să mănânce, iar râsul îi plăcea mai mult decât cele două la un loc.

De când se însurase cu Louise, iarna căpătase încă o semnificație specială pentru el. Nu mai petrecea nopțile lungi de unul singur. Abia acum, când scumpa lui soție îi umplea casa cu iubire și lumină, realiză cât de mult îl marcase singurătatea.

Încercase să-i explice acest lucru soției sale noaptea trecută. Când îl găsise șezând lângă foc și privind adâncit flăcările, Louise fusese sigură că îl apasă ceva.

— Nu, totul este în ordine. Totul este în cea mai mare ordine.

Cuvintele rostite grăbit în franceză nu sunaseră deloc aspru, dar nici nu aveau dulceața și muzicalitatea vorbei Louisei.

— Stăteai acolo nemișcat, ca o statuie. Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată stând locului atâta timp.

Atunci îi spuse adevărul, deși îi venea greu, aproape la fel de greu pe cât îi venea să primească întrebarea nevestei sale cu zâmbetul său obișnuit pe buze.

— Mă gândeam la părinții mei.

— Of, Henri! spuse ea și trase cealaltă bancă mai aproape, ca să-i poată cuprinde mâna muncită cu ambele mâini. Îți este dor de ei?

— Abia dacă îmi mai aduc aminte de ei, zise el încercând să zâmbească, dar zâmbetul îi era fals, iar el nu dorea ca între ei doi să existe vreodată ceva fals. Dar undeva, înlăuntrul meu, există un ... un băiețel. Și acest copil oropsit se ... stinge de dorul lor.

Ea nu spuse nimic și au stat împreună așa, tăcuți, în timp ce el continua să privească focul. Flăcările ardeau mocnit și bușteni trosneau încet, ca și cum i-ar fi susurat că acesta era momentul să vorbească. Se putea să nu mai vorbească vreodată despre asta, dar acum simțea că voia să își deschidă sufletul în fața acestei femei minunate. Așa că Henri începu să își împărtășească, șovăielnic, gândurile.

— Cred că a existat întotdeauna un gol în sufletul meu, unde probabil că părinții mei au continuat să trăiască. Noaptea, după ce termin lucrul și mă pregătesc de culcare, aici, în căminul acesta pe care îl iubesc, îmi amintesc de acel gol. Doar aici și doar noaptea.

Louise păstră un timp tăcerea.

— Uneori mă gândesc că unul dintre motivele pentru care trudești atât de tare stă în faptul că asta îți ține mintea ocupată. Or sunt cuvintele mele prea aspre?

— Nu, nu sunt aspre, ci adevărate, răspunse el cu privirea ațintită în continuare asupra flăcărilor.

Pentru Henri, adevărul era mai ușor de suportat știind că, dacă vorbește întâi focului, acesta va lua cuvintele și le va curăța de umbrele strecurate în ele, spre binele amândurora.

— Sunt adevărate, iar eu am încercat să mă ascund de acest adevăr toată viața, spuse el foarte încet.

— Iartă-mă, iubitul meu, nu am vrut să te întristez.

— Nu tu mi-ai adus această tristețe, ci viața. Întotdeauna mi-a fost frică să privesc prea adânc în trecut. Am fugit de amintiri ... m-am refugiat în râs, în muncă, în compania prietenilor.

Louise se apropie mai mult de el, strângându-i mâna și mai puternic.

— N-ai mai vorbit niciodată așa.

— Nici măcar n-am gândit vreodată așa, răspunse el, mai uimit chiar decât ea, nu doar de cuvintele sale, ci de ușurința cu care le rostise. Simt ca și cum iubirea ta m-ar fi eliberat, Louise. M-a eliberat, și acum sunt liber să privesc înapoi la toți anii aceia de singurătate.

— Of, of, scumpul meu soț!

Dintr-odată, Henri simți cum ochii încep să îi ardă și i se ridică un nod în gât. Avu nevoie de toată tăria lui pentru a-și stăvili lacrimile.

— Cred că acum pot să privesc înapoi și să înțeleg toate aceste lucruri, pentru că acel gol nu mai există, spuse el cu glasul răgușit. Cavernele sufletului meu au fost umplute din nou.

Henri mergea pe drumul înzăpezit, auzind cum scârțâie omătul sub tălpile cizmelor. Își dorea să fi existat o cale de a șterge cu buretele tot ce spusese noaptea trecută. Tăcerea și zâmbetul erau mult mai pe gustul lui. Cel mai bine era ca întrebările fără răspunsuri să rămână nerostite și ca mărturisirile să fie făcute în hăul întunecat al unei fântâni, în miez de noapte. Era una dintre puținele vorbe ale

mamei sale de care își mai aducea aminte, și se lăsase călăuzit toată viața de această filosofie.

Totuși, dăduse glas acelor gânduri și acum nu avea cum să le mai șteargă. Pe un ton vesel, Henri îi dădu bună dimineața unui vecin, apoi coti pe drumul care ducea în jos, spre una dintre fermele mai îndepărtate ale cătunului. În jur era atâta liniște, încât tânărul auzi un câine ce lătra în satul englez, dincolo de râul Minas.

Drumul se sfârșea într-o fundătură. Zăpada începu să se scuture de pe troieni, căzând în marginile răsfrânte ale cizmelor lui Henri.

Ferma Duprey se afla pe un dâmb izolat, ce se înălța în depărtare, spre golf, ca o balenă uriașă de pământ ce se ițește din înghețatele ținuturi noroioase. Totul era alb și tăcut, chiar prea tăcut, în acest peisaj iernatic. Hornul casei Duprey nu fumega, și în jur nu se simțea nicio mișcare. Henri iuți pasul.

Ajuns mai aproape, auzi vacile mugind, semn că era ceva în neregulă. Întrebă dacă este cineva acasă și fu ușurat când o voce tremurată îi răspunse dinăuntru. Traversă cu pas apăsat veranda și dădu să deschidă ușa, dar aceasta era zăvorâtă.

— Gérard, poți să te ridici din pat? strigă el prin ușa groasă.

— Stai, stai că vin acum, îi răspunse un glas răgușit.

Se auzi un hârșâit de pași pe podea și ușa se deschise. De tocul ușii se proptea un bărbat încovoiat și roșu la față.

— Henri. Slavă Domnului!

Henri răspunse cu zâmbetul său obișnuit.

— Parcă ai fi un urs trezit prea repede din somnul iernii.

Din casă se auzi glasul slăbit al unei femei, iar bărbatul îi strigă înapoi:

— E Henri Robichaud. Ți-am spus că are să vie cineva.

Henri trecu pe lângă bărbat și intră în casă. În prima încăpere nu era cu mult mai cald decât afară. I se vedea aburul respirației în timp ce așeză în cămin cele câteva surcele rămase în lada cu lemne și aprinse focul cu niște iască.

— Cât timp stăturăți fără căldură?

— Focul s-a stins ieri, nu-mi mai amintesc când anume. N-am ştiut când o să primim mai multe lemne. Nevastă-mea, săraca, a încercat să facă toată treaba singură şi a lăsat-o spinarea, după cum i-am spus eu că are să se întâmple. Era la grajd, cu vacile. A trebuit să se târască înapoi în casă. Iar eu ...

Gérard se opri şi tuşi mult timp, chircindu-se din cauza efortului.

— Întoarce-te în pat! îi ordonă Henri. Ai guşter. Orice om cu scaun la cap poate să vadă că trebuie să stai în pat.

— Dar vacile ...

— Am să văd de dobitoace după ce mă îngrijesc să mâncați amândoi o mâncare caldă. Mata, du-te de te bagă înapoi în pat, îți spun.

Louise îi spusese că Gérard suferea cumplit de tuse şi febră, căzând bolnav la pat pentru prima dată de când era bărbat în toată firea. Aflase asta de la soția lui. Aşa se obişnuia la ei în sat, să se ştie starea tuturor vecinilor şi a tuturor membrilor clanului, pe întreaga distanță pe care drumurile erau accesibile. Însă nici nevasta lui Gérard nu mai fu văzută câteva zile după aceea, un răstimp prea lung, după părerea Louisei.

În cămară nu mai rămăsese mare lucru. O felie de jambon, un pumn de mălai şi nişte posmagi. Henri se încruntă – expresie atât de rar întâlnită pe chipul lui – gândindu-se cum trebuie să fi petrecut Crăciunul cei doi bătrâni. În timp ce şunca sfârâia în tigaie, îl auzea pe bărbat tuşind în odaia din spate. Vărsă mălaiul în apa ce fierbea şi puse posmagii să se înmoaie în unsoarea din tigaie.

— Am să-i spun Louisei să treacă pe aici în după-masa asta şi să vă aducă nişte bucate creştineşti, le strigă el.

— Ai un suflet de aur, Henri Robichaud, spuse femeia cu un glas aproape la fel de slăbit ca al bărbatului ei.

La auzul acestor vorbe, Henri se înroşi la față. Nu învățase nici până acum să primească un compliment şi habar nu avea ce să spună în astfel de cazuri.

Din fericire, se auzi un ciocănit la uşă. Întorcându-se, Henri îl văzu intrând pe pastorul Jean Ricard.

— Trebuia să bănuiesc că ai să ajungi aici înaintea mea, spuse acesta, apoi strigă spre odaia din spate. Gérard, cum te simţi?

— Mai bine, acum că ştiu că vacile mele ...

Dar fu lovit de un nou acces de tuse şi nu reuşi să termine fraza.

— Tocmai ce zisei că Henri are o inimă de aur, spuse femeia când acesta se opri din tuşit.

— O inimă de aur, într-adevăr, îi dădu dreptate pastorul, mutându-se lângă foc pentru a-şi încălzi mâinile.

Covârşit de atenţia ce i se acorda, Henri simţi că se sufocă între cei patru pereţi ai odăii, aşa că întinse cratiţa preotului.

— Dom' pastor, ai domnia ta grijă de mâncarea lor, iar eu am să mă ocup de dobitoace.

— O inimă de aur şi un suflet de înger, îl urmă glasul femeii până la uşă.

Între timp, vacile începuseră să mugească mai tare, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că nu fuseseră mulse de dimineaţa trecută.

Intră în grajdul călduţ, îşi scuturâ zăpada de pe haină, apoi se adânci în munca pe care o cunoştea atât de bine. Mulse vacile, le umplu adăpătoarea cu apă, curăţă ţarcurile de bălegar şi aşternu pe jos fân proaspăt şi nutreţ. De regulă, mintea îi mergea cel mai repede atunci când avea mâinile ocupate. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le iubea în munca sa, felul în care putea să petreacă ore în şir istovindu-şi trupul, după care părea că se trezeşte dintr-un somn lung, fără să-şi amintească nici măcar unul dintre gândurile care îi trecuseră prin minte pe parcursul zilei. Era oarecum plăcută şi odihnitoare această abilitate de a lăsa toate grijile la o parte prin intermediul muncii.

Totuşi, astăzi gândurile îi zburară înapoi, la conversaţia avută cu Louise noaptea trecută şi, neputând să-şi oprească şirul gândirii, ajunse să se întrebe ce făcea acolo. Avea de lucru până peste cap

la ferma sa. Mai ales acum, când Louise întocmise o listă lungă cât o zi de post cu toate lucrurile ce trebuiau făcute în jurul casei înainte de topirea zăpezii. *Casa lor*. Aceste cuvinte, încă noi pentru el, făcură ca trupul său vânjos să fie trecut de un ușor fior. Casa *lor*.

De când se știa, Henri își umpluse timpul liber – și adesea și pe cel ce nu era nici pe departe liber – ajutându-i pe oamenii din sat. Doar acum, trecând în mugetul dobitoacelor de la un țarc la altul, ajunse să înțeleagă, în sfârșit, motivul. Mai avea de muls doar două vaci, când fu străfulgerat de gândul că mintea și inima îi fuseseră cumva trezite de căsnicia lor, ce îi dăduse puterea de a vedea în el însuși. Făcea parte din libertatea despre care îi vorbise Louisei cu o zi înainte. Nu știa sigur care îi sunt simțămintele în această privință. Nu știa nimic sigur.

Totuși, acum i se deschiseră ochii, fără de tăgadă. Își rezemă fruntea de coasta vacii și strânse ugerul, făcând să țâșnească laptele în ciubăr. Acum știa de ce era dispus să fie prietenul care le sare în ajutor tuturor sătenilor la nevoie. Era din pricină că aceștia fuseseră singura familie pe care o cunoscuse până acum. La drept vorbind, singura familie pe care și-o amintea.

După ce termină treaba la vaci, trecu la restul animalelor. Le duse fân și apă cailor și tocmai urma să treacă la găini, când intră Jean Ricard.

— Nu ai nevoie de o mână de ajutor?

— Ați picat la țanc, dom' pastor.

Deși îl cunoștea pe preot de aproape o viață, Henri tot se simțea stânjenit în prezența lui. Jean Ricard părea să aibă aceeași putere, precum Louise, de a-i citi gândurile pe care încerca să le ascundă în dosul zâmbetului.

— Tocmai ce am gătat treaba.

— Este frumos din partea ta să sari astfel în ajutorul altora, zise pastorul, îndreptându-se spre el și privindu-l cum adună ultimele ouă. Sunt sigur că acasă te așteaptă o sută de treburi grabnice.

— Ba o mie, dom' pastor, o mie! răspunse Henri continuând să zâmbească. Dar cine are să-mi zică mulțam pentru treburile pe care le fac mereu în jurul casei?

— Nu știu ce s-ar fi ales de acești doi sărmani, de nu s-ar fi găsit cineva să-i ajute.

Jean Ricard avea ochii adânciți în orbite și o privire care părea să sfredelească mintea lui Henri.

— Știi ce se vorbește despre tine în sat zilele acestea?

— Dom' pastor, în aceste zile scurte de iarnă, am lucruri mai importante de făcut decât să plec urechea la gura lumii.

— Se vorbește că este cu putință ca Henri Robichaud să se pregătească pentru a deveni căpetenia clanului.

Henri îngheță.

— Poftim?

— Te-ai însurat cu fiica lui Jacques și a Mariei Belleveau. Sari în ajutorul celor care nu pot răzbi prin iarnă singuri. Lumea spune că aceasta ar putea fi strategia unui bărbat care țintește la poziția socrului său.

Henri râse mânzește.

— Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată.

— Așa să fie oare?

Ochii întunecați ai pastorului îl fixară și mai tare.

— Știu că nu îți dorești titlul. Și poate că tocmai faptul că nu ți-l dorești ar face din tine căpetenia perfectă.

Henri deschise gura, dar nu fu în stare să scoată niciun sunet.

— Domnule pastor, dumneavoastră nu ... eu n-aș fi în stare să iau hotărâri pentru clan. Dumneavoastră, eu ... eu nu sunt omul care să lucreze cu mintea. Eu îmi folosesc mâinile, părinte, eu nu prea îmi folosesc capul.

— Da, ai dreptate.

Acest om tăcut nu avea cum să fie dus cu vorba sau deviat de la scopul său.

— Dar soția ta poartă pe umeri unul dintre cele mai luminate capete din sat, continuă el.

— Domnule pastor ...

— Auzit-ai pasajul din Biblie care spune „cei doi devin un singur trup"? Ei bine, nu văd de ce nu ai putea să te bazezi pe înțelepciunea soției tale, întocmai cum ea se bazează pe brațele-ți puternice și pe inima ta bună. Învață să ai încredere în soția ta și să te rogi la Dumnezeu împreună cu ea pentru ca amândoi să vă umpleți de înțelepciunea Sa.

Pastorul așteptă o clipă, după care se întoarse cu spatele la Henri.

— Henri, a sosit vremea să te pregătești pentru ceea ce ți se poate arăta. Cu sau fără voia ta.

Capitolul 11

Era o dimineață de mai. Catherine înainta anevoie pe drumul înglodat, gândindu-se că primăvara este cel mai neplăcut și cel mai greu de îndrăgit dintre toate anotimpurile. Citise sonete englezești închinate primăverii, ce vorbeau despre zefiruri cu adieri călduțe, încărcate de mireasma dulce a câmpurilor presărate cu flori sălbatice, dar era neîndoielnic faptul că autorul acelor versuri nu avea habar de primăvara acadiană. Indiferent cât de puternic ar fi strălucit, soarele acestei primăveri era încă unul cu dinți. Gheața și zăpada începuseră să se topească, așa că pământul mustea și apa se auzea picurând peste tot, chiar și în zilele fără nori, ca aceasta. Trecerea pe sub copaci era o aventură periculoasă, căci ramurile mai înalte, încărcate și acum cu omătul fostelor ninsori, nu pierdeau aproape niciun prilej de a-și lepăda povara rece și umedă pe câte un trecător neprevăzător.

Copiii păreau să fie cei care suferă cel mai mult în timpul primăverii. Sau poate că acum, în primul an de căsnicie, Catherine era mai atentă la copii. Observase că aceștia, după ce petrecuseră luni întregi închiși în casă, explodau acum de energie și erau greu de ținut în frâu. Totuși, vântul încă tăios și pământul noroios și jilav făcuseră ca multora dintre micuții satului să le curgă năsucurile și să le lăcrimeze ochii umflați de febră. Pe Catherine o durea să îi vadă

suferind, și în inima ei începea să înflorească o nouă vocație. Aceea de a le purta de grijă acestor îngeraşi fragili.

Drumul care urca pe povârnişul abrupt era înşelător.

Pe când ajunse la primul pârâu, avea poalele fustei stropite cu noroi. La ultima cotitură, înainte de a pătrunde în pădurea deasă, tânăra făcu un popas şi privi satul şi golful din vale, spunându-şi în sinea ei că era o nebunie să înfrunte un drum atât de lung şi de anevoios.

Zăpezile abia începuseră să se topească şi şansele să găsească flori sau fructe de pădure erau, practic, inexistente. Cu toate acestea, începu să urce ultima pantă care ducea la pajişte, zâmbind plină de bucurie şi nerăbdare.

Louise îşi dădu părul lung pe spate, fericită că trecuse iarna şi nu mai trebuia să poarte mănuşi. Chiar dacă afară era încă foarte frig, era atât de bine să iasă, în sfârşit, la aer curat. Privirea i se îndreptă în sus, spre soare. Astrul trimitea spre pământ raze cărora vântul încă ascuțit le răpise orice urmă de căldură. Totuşi, primăvara are să sosească şi are să învingă iarna, îşi spuse Louise. Fiecare anotimp lasă loc unui nou anotimp, aşa e lăsat de la Dumnezeu.

Iuți pasul. Era mult prea devreme pentru a urca pe pajişte, dar pur şi simplu nu putea să reziste tentației. Trebuia să se ducă acolo, deşi nici tufele, nici copacii nu înverziseră încă. Totuşi, trebuia să iasă din căsuța ei dragă, să-şi dezmorțească picioarele şi să-şi trezească mintea adormită pentru a putea cuprinde mai mult din lumea înconjurătoare.

Iarna lungă şi grea le amintise locuitorilor mai vârstnici din Minas de alte ierni, din trecut. Bătrânicile se adunau mai aproape de foc, depănând la nesfârşit aceleaşi poveşti despre iernile grele de demult şi felul în care au reuşit să o scoată la capăt. Louise nu era obişnuită cu asemenea îngrădire. Atunci când Henri o ruga să stea la căldura focului ca să nu răcească, tânăra se făcea foc şi pară. Chiar şi acum, când, în sfârşit, vremea se îmbunase niţel, Henri se temea

că, dacă iese din casă, Louise s-ar putea întoarce cu picioarele înghețate și cu fustele ude ori că ar putea să se îmbolnăvească de vreunul dintre numeroasele beteșuguri ce bântuiau prin sat.

Când acesta cedă, în cele din urmă, rugăminților ei, Louise luă drumul pajiștii de pe deal, jubilând în sinea ei.

De-a lungul zilelor de iarnă ce păreau să nu se mai sfârșească, se gândise de multe ori la tânăra englezoaică. Oare trecuse cu bine de lunile de iarnă? De câteva ori se surprinsese pomenindu-i numele în rugăciunea de seară. La acest gând se înroși, întrebându-se ce ar spune părinții ei de ar afla că se roagă pentru inamic. Ce ar spune Henri?

Totuși, Louise nu reușea să vadă în Catherine un dușman. În Catherine, vedea o altă tânără, care, la fel ca ea, încerca să își vadă de noul cămin și să își iubească bărbatul, și care căuta să găsească, în felul ei, o modalitate de a face ca lumea să devină un loc mai bun pentru copiii pe care spera să îi aibă într-o bună zi. Nu, Catherine nu era un dușman. Dar să poată îndrăzni, oare, să o considere prietenă? La urma urmei, ea era englezoaică, iar englezii și francezii erau dușmani de când lumea și pământul.

Cu un oftat, Louise dădu, hotărâtă, la o parte gândurile despre dușmani și război, și traversă pârâiașul, care acum, când primăvara începuse să topească ghețurile, curgea cu o vigoare reînnoită. Avu nevoie de toată atenția ca să treacă pe bușteanul aruncat peste ape fără să alunece. Dacă nu era atentă, se putea întoarce acasă leoarcă din cap până în picioare, așa cum o avertizase Henri.

Ajunsă la capătul bușteanului, Louise sări sprintenă pe mal, ieșind triumfătoare din înfruntarea cu apele repezi, fapt ce o umplu de satisfacție. Deasupra capului, auzi cântând o pasăre. Primul cântec al primăverii. Louise zâmbi. Chinuitoarea iarnă luase sfârșit.

Mai avea puțin de mers până la pajiște. Iuți pasul. Să fie oare posibil ca tânăra englezoaică să fi simțit, la rându-i, nevoia de a-și reîncărca sufletul cu forțe noi în acest loc, ce era atât de special pentru amândouă?

Louise trecu rapid cu privirea peste tufele golașe ale pajiștii. Pentru o clipă, încercă o profundă dezamăgire. Cum de îndrăznise măcar să nădăjduiască? Era mult prea devreme. Nimeni nu s-ar fi aventurat atât de departe de căldura focului de acasă doar pentru o ieșire în natură. Doar pentru a lua o gură de aer de primăvară.

Atunci Louise percepu o ușoară mișcare în capătul opus al pajiștii. Era ceva acolo. Sau, mai bine spus, cineva.

Privi într-acolo nemișcată, încercând să distingă silueta ființei cu care împărțea pajiștea. Persoana, înfofolită în haine călduroase de iarnă, ședea liniștită și tăcută pe un buștean. Să fi fost oare ...? Nu, nu avea cum să fie un soldat. Silueta era prea suplă și prea mică de înălțime pentru a-i aparține unui bărbat. Atunci persoana misterioasă își înălță capul, se întoarse spre ea și, după o clipă de șovăială, îi făcu semn cu mâna înmănușată.

— *Bonjour*, răsună salutul vioi peste pajiște.

Se îndreptară în grabă una spre cealaltă. Bucuria reîntâlnirii se citea în ochii amândurora.

Louise o îmbrățișă fără să stea pe gânduri. La început, Catherine primi cu o rezervă tipic englezească această apropiere. Totuși, Louise continuă să o îmbrățișeze după tipicul francez, ținându-și obrazul lipit de al ei, și Catherine se relaxă imediat.

Franțuzoaica zâmbi, pășind puțin înapoi. Vorbeau amândouă în același timp. Fiecare spunea cât se simte de ușurată acum, că a găsit-o pe cealaltă, fiecare întreba cum au trecut locuitorii din satul celeilalte peste acea iarnă grea, fiecare era încântată că s-au eliberat, în sfârșit, din ghearele iernii.

Se opriră să își tragă sufletele, zâmbindu-și mai reținut acum, fiecare rușinându-se de propria reacție necontrolată.

— Franceza ta s-a îmbunătățit peste iarnă, spuse Louise plină de entuziasm.

Catherine îi răspunse printr-un râs dulce.

— Am făcut o mulțime de exerciții. Sper să se simtă măcar puțin. Cărticica mea de gramatică franceză s-a făcut aproape ferfeniță. Dar tot nu știu dacă pronunț bine cuvintele.

— Franceza ta s-a îmbunătățit simțitor. Ce n-aș da să pot vorbi și eu limba engleză atât de bine!

Catherine se înroși.

— Îți mulțumesc pentru ... pentru compliment. Te rog să te simți liberă să mă corectezi ... atunci când fac vreo greșeală.

— Sigur, dacă așa vrei tu – încuviință Louise dând din cap.

— O, da, vreau. Altfel n-am să reușesc niciodată să învăț. În cărțile de gramatică ... nu se găsesc instrucțiuni complete. Fiecare om are nevoie de un dascăl în carne și oase.

Louise râse și își ridică poala fustei murdare de noroi.

— În acest caz, am să fiu meditatoarea ta cu cea mai mare plăcere. Dar uită-te la mine! Halal meditatoare, plină de noroi din cap până-n picioare.

Râseră amândouă și Catherine își coborî privirea spre poala propriei fuste.

— Așa meditatoare, așa elevă. Suntem ... cum se spune ... la fel.

Louise o învăță cum se spune „deopotrivă" în limba franceză și Catherine repetă conștiincioasă cuvântul de câteva ori.

— Hai să ne așezăm! spuse Louise, îndreptându-se spre buștean-ul pe care șezuse înainte Catherine. Timpul este scurt și avem multe de povestit.

Timpul. Louise își dorea din tot sufletul ca timpul să nu treacă atât de repede. Numărase zilele până la această întâlnire. Acum că ea avusese loc, tânăra era disperată la gândul că va dura atât de puțin.

— Spui că satul vostru a fost bântuit de boli. La fel și al nostru. Dar lucrurile au să se îndrepte acum, cu venirea soarelui cald de primăvară. Întotdeauna se îndreaptă.

Catherine încuviință din cap.

— Nădăjduiesc să ai dreptate. A fost o iarnă foarte grea pentru mulți oameni din satul nostru.

— O iarnă grea pentru oameni și dobitoace deopotrivă, aprobă Louise. Caii noștri au ajuns ca vai de ei, numai piele și os, sărmanii.

— În privința animalelor, soțul meu își face aproape la fel de multe griji ca în privința oamenilor săi, zise Catherine. Andrew zice

că dobitoacele au nevoie de iarba de primăvară pentru a prinde iar putere.

— Ce mai face Andrew al tău?

Obrajii lui Catherine se îmbujorară.

— Este bine, sănătos, dar și tare ocupat. Nu l-a atins nicio boală pe tot parcursul iernii. Eu îi tot spun că hotărârea și grija de care dă dovadă îl țin sănătos. Se gândește mereu la alții. Și nu îndeajuns la propria persoană.

Catherine își ridică mâinile înmănușate și chicoti.

— Uită-te la mine. Port și acum mănuși de lână. La ordinul lui Andrew. Nu mă lasă să ies din casă decât dacă îi promit să port mai multe rânduri de haine groase.

Louise râse și ea.

— Seamănă cu Henri al meu, răspunse ea. Abia acum sau, mai bine zis, azi, am primit permisiunea să las mănușile acelea aspre în dulap.

— Nădăjduiesc să mă bucur și eu de asemenea libertate de mișcare în curând. Sunt atât de înfofolită, că îmi vine greu și să respir. M-am săturat, zău așa.

— Totuși, zise Louise, este plăcut când cineva își face griji pentru tine. Asta te face să te simți ... importantă.

— Și iubită, adăugă Catherine.

Privirile li se întâlniră și se îndulciră la unison.

— Iubită! repetă Louise. Ferice de noi că suntem iubite. De doi bărbați minunați.

Catherine aprobă din cap.

— Nu îl cunosc pe Henri al tău, spuse ea cu glasul încărcat de emoție, dar, cunoscându-te pe tine, sunt sigură că trebuie să fie întocmai cum spui tu. Un om cu totul deosebit. Un om minunat. Îmi pare rău că ne întâlnim într-un asemenea moment ... că soții noștri nu vor avea prilejul să devină prieteni pentru simplul motiv că ...

— ... țările noastre și-au declarat război, ceea ce ar trebui să ne transforme în vrăjmași, încheie Louise fraza cu tristețe în glas.

— Da.

— Dar este strigător la cer! spuse Louise, sărind în picioare. Mi-ai făcut tu mie vreun rău? Ți-am făcut eu vreodată ceva care să ne transforme în dușmani? Iar Henri și Andrew, de ce n-ar putea ei să devină prieteni? Trebuie noi, oare, să ne supunem legilor dictate de niște conducători de departe?

Catherine își așează ușor mâna pe mâneca Louisei.

— Nu avem cum să schimbăm situația din zilele noastre. Dar putem să fim prietene. Poate nu în mod deschis. Dar putem să fim prietene. Avem ... Catherine schiță un arc, arătând spre pajiștea ce li se întindea în fața ochilor. Avem asta. Acesta este locul nostru de întâlnire. Sanctuarul nostru. Când ne întâlnim aici, ne întâlnim ca de la egal la egal. Ca femei. Ca soții. Ca prietene. Împărtășim aceleași visuri. Aceleași speranțe. Nu trebuie să îi lăsăm pe alții să ne facă să ne dușmănim.

Louise întinse brațul și apucă mâna înmănușată a lui Catherine.

— Ai dreptate, spuse ea, ștergându-și lacrimile cu cealaltă mână. Henri spune că nu se va ajunge niciodată la război. Că lucrurile vor continua să stea la fel ca și până acum. Când și când, câteva zvonuri neliniștitoare, dar nimic mai mult. Britanicii amenință de ani de zile.

Louise făcu o pauză.

— Nu fac referire la tine, de bună seamă, adăugă ea.

Ochii lui Catherine se întristară.

— Andrew se teme că de data asta lucrurile s-ar putea să stea altfel, zise ea, mușcându-și buza. Nu trebuie să ne gândim la asta. Încă nu s-a întâmplat nimic. Și poate nici nu are să se întâmple vreodată. Ar fi greșit să ne facem gânduri rele din cauza asta. Simplul gând mă umple de mânie și de frustrare. Trăim unde trăim. Nu putem schimba acest lucru. Așa că trebuie să îl acceptăm ca atare.

— Dar nu trebuie să ne lăsăm conduși de el, adăugă încet Louise.

— Nu trebuie să devenim ca ei, spuse Catherine. Nu trebuie să fim dușmani.

— Niciodată! aprobă Louise. Niciodată în război unii cu alții. Dumnezeu nu poate dori așa ceva.

Tăcură amândouă, îngândurate. Catherine fu cea care rupse într-un sfârșit tăcerea.

— Ce știi despre Dumnezeu? întrebă ea cu blândețe.

Louise se așeză din nou alături de ea.

— Știu că El este Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Calea. Adevărul. Și Viața.

— Dumnezeu înseamnă toate aceste lucruri pentru tine?

— Nu, poate că nu, de e să-ți răspund cu toată sinceritatea. Știu că Biblia spune asta, dar îți mărturisesc că nu înțeleg pe deplin acest lucru. Dar acum, toate aceste zvonuri despre război – Louise își duse mâna la inimă – mă umplu de ... neliniște. Simt că vreau să aflu mai multe despre El.

— Și eu simt la fel.

— Serios?

Catherine încuviință din cap.

— Înainte nu îmi păsa atât de tare. Nu mi-am dorit niciodată să Îl caut pe Dumnezeu. Îl vedeam pe tatăl meu cu Biblia în mână de fiecare dată când mă uitam înspre dânsul. Seara, când coseam lângă foc. Dimineața, înainte să plece la lucru. La prânz, citea câte un fragment din Biblie. Și insista să citesc și eu, la rându-mi, Sfânta Scriptură. Să învăț versetele pe dinafară. O vedeam ca pe o obligație. Dar de când sunt împreună cu Andrew ...

— Căsnicia a adus o mare schimbare, se oferi Louise să-i încheie solemn fraza.

— O, da. Andrew și cu mine citim Biblia împreună.

Acum văd lucrurile cu totul altfel. Dintr-o perspectivă complet diferită. Suntem în căutarea adevărului. Și când Andrew este plecat, în zilele când mă cuprinde tristețea, se întâmplă să citesc Biblia din zori și până-n noapte. Abia aștept să descopăr mai multe. Și să discut despre asta cu Andrew atunci când se întoarce acasă. Este interesant.

— Și înțelegi?

— Nu, nu înțeleg totul, dar unele lucruri devin din ce în ce mai clare. Sunt ca un ... căutător de aur. Găsesc o pepită și apoi încă una, și tot așa.

— Când ... – dorința arzătoare din inima ei o făcea să-i tremure vocea – când găsești o ... o pepită, crezi că ai putea să îmi spui și mie, ca eu să o iau acasă și s-o împărtășesc cu Henri?

— Adică ...

— Da. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le înțeleg. Îl întreb pe Henri, dar nici el nu le înțelege. Henri nu prea se îndeletnicește cu cititul și cu învățatul. Sau cu întrebările de acest fel. „Să fii bun", zice el, „asta e tot ce contează". Și el așa este. Un om bun. Devotat muncii sale. Și altora, adăugă Louise gânditoare. Dar ce bine ar fi ca eu să pot înțelege. Să fiu în stare să îi arăt asemenea nestemate.

— Dar sunt atât de multe lucruri pe care nici eu, la rândul meu, nu le cunosc și nu le înțeleg, spuse Catherine plină de nesiguranță.

— Atunci, hai să căutăm niște pepite împreună.

Catherine aprobă dând încet din cap.

— Așa este. Împreună putem căuta să înțelegem ceea ce eu nu înțeleg de una singură. Ar fi minunat.

Gândurile Louisei o luară năvalnic înainte. Aceasta ar însemna să se întâlnească în mod regulat cu Catherine. Se gândi cu câtă nerăbdare avea să aștepte zilele de întâlnire. Se uită la Catherine și în ochii acesteia văzu că și ea se gândea la același lucru.

Capitolul 12

Întorcându-se din prima sa misiune de pe parcursul verii, Andrew trebui să își înăbușe un oftat la vederea vasului ancorat în golful Cobequid. El și oamenii lui se întorceau cu hainele ponosite, încheieturile înțepenite și forțele epuizate după șapte zile lungi petrecute pe șeile cailor. Nu avea nevoie de vizite oficiale neanunțate într-un asemenea moment. Îi era dor de casă și de Catherine. Totuși, judecând după aerul din cale-afară de solemn pe care îl aveau în această după-masă gărzile fortului, ce stăteau nemișcate, cu armele în față, ațintite amenințător spre cer, Andrew știu că nu va ajunge acasă prea curând. Răspunse salutului santinelei, dar, când văzu ofițerul ce venea spre el, se simți cuprins, la rândul său, de încordare.

— A, iată-te în sfârșit, domnule Andrew Harrow! răsună în tăcerea ca de mormânt vocea tărăgănată a căpitanului Randolf Stevenage. Ce amabil din partea dumitale să mi te alături!

— Primiți scuzele mele, domnule, răspunse el, adoptând politețea formală a gărzilor.

Un soldat de la grajduri veni zor-nevoie și luă căpăstrul bidiviului lui Andrew, ce era la fel de stors de puteri precum stăpânul său.

— De aș fi știut că veniți, aș fi avut grijă să mă aflu aici pentru a vă întâmpina personal.

— Desigur, făcu Stevenage, întorcându-se pe călcâiele cizmelor sale înalte și perfect lustruite și plesnindu-și piciorul cu mănușa de călărie. Ei bine, înțeleg prin asta că mesajul pe care ți l-am trimis a fost interceptat de către indieni. Sau de franțuji.

— Îmi cer iertare, domnule, dar acest fapt ar fi din cale-afară de neobișnuit.

Cu orice alt ofițer, Andrew ar fi fost la fel de respectuos, dar mult mai direct, însă Stevenage fusese numit căpitan de Stat Major, pe când el era doar locțiitor de comandant într-un avanpost amărât.

Și în plus, acest individ avea un fel de a fi extrem de amenințător.

— De mai bine de un an nu a avut loc nici măcar un singur atac pe drumurile supravegheate de noi, explică el pe un ton neutru.

Stevenage se roti pe călcâie și se holbă în sus, la Andrew.

— Să înțeleg, domnule Harrow, că pui la îndoială judecata mea?

— Departe de mine gândul acesta, domnule căpitan! Voiam doar să spun că este puțin probabil ca un bărbat care călătorește singur și fără de zăbavă să fie ținta unui atac. Mai cu seamă acum, când am avut parte de pace atâta timp și ...

— Bine. Pentru că nu accept ca un ofițer *de rang inferior* să își permită asemenea libertăți. Sub niciun chip.

Învingându-și oboseala și frustrarea, Andrew luă poziția de drepți.

— Îmi cer scuze dacă, fără voia mea, v-am adus jignire, domnule.

— Prea bine. Chiar și așa, nu putem îngădui o asemenea încălcare a disciplinei.

Stevenage fie nu văzu privirile ostile pe care i le aruncau soldații ce țesălau calul lui Andrew, fie alese să nu le bage în seamă.

— De unde aș putea eu să știu că nu ai nesocotit mesajul meu și că nu mi-ai trimis omul să-și vadă de următoarea destinație?

— Domnule, vă asigur cu tot respectul că nu am făcut așa ceva. Puteți să întrebați oamenii cu care ...

— S-ar putea să fac, într-adevăr, acest lucru, îi tăie vorba Stevenage, dar este posibil ca dumneata, domnule Harrow, să le fi cumpărat deja tăcerea.

Chipul lui Stevenage strălucea de satisfacția pe care i-o aducea acest joc de-a șoarecele și pisica.

— Astfel încât, în cele din urmă, este vorba de cuvântul dumitale împotriva cuvântului meu, nu-i așa? încheie el, plesnindu-se încă o dată cu mănușa peste picior.

Înainte ca Andrew să se poată gândi la un răspuns, băiatul de la grajduri aflat lângă porțile fortăreței își întinse gâtul și strigă: „Se apropie la trap un călăreț, să trăiți!"

— Mulțumesc, soldat, spuse Andrew înclinând scurt capul. Permiteți-mi să văd despre ce este vorba, adăugă apoi către Stevenage, trecând pe lângă el.

Un străin intră vijelios pe porțile fortului, călare pe un cal ce fornăia în aburi, nădușit de dogoarea soarelui din acest sfârșit de iunie, apoi se opri brusc, ridicând în jurul său un nor de praf, și salută în direcția lui Stevenage. Acesta îi aruncă o privire fioroasă.

— Iertare, domnule! După ce am trecut de Annapolis Royal, i-a căzut calului o potcoavă și am fost nevoit să purced pe jos o zi și jumătate până să dau de un sat c-o fierărie și un potcovar.

— Netrebn ... începu Stevenage să-l ocărască, dar, cum toate privirile erau ațintite asupra sa, trebui să-și înghită cuvintele. Aliniază-ți oamenii pentru inspecție! strigă el, întorcându-se spre Andrew.

— Negreșit, domnule, răspunse Andrew. Domnule sergent-major, ai grijă ca ordinul să fie executat, spuse apoi acesta aghiotantului său, pe care fu bucuros să-l zărească așteptând în apropiere.

— Am înțeles, să trăiți! făcu sergentul-major, după care se roti pe călcâiele cizmelor sale lustruite și răcni: „Alinierea pentru inspecție!"

De bună seamă că sergentul-major petrecuse întregul răstimp de la sosirea lui Stevenage pregătind trupele, pentru că Andrew nu-și amintea să-i fi văzut vreodată pe soldații fortului atât de dichisiți. Alămurile, cizmele, centurile și muschetele străluceau, pălăriile și hainele erau cârpite, iar uniformele arătau impecabil.

— Atențiuuu-ne!

Stând în fața trupelor, Andrew descoperi cu uimire că sergentul-major se îngrijise ca până și oamenii ce abia se întorseseră din misiune împreună cu el să aibă o ținută onorabilă. Aceștia stăteau aliniați alături de ceilalți soldați care formau micul său regiment, într-o ținută potrivită pentru o defilare militară în Halifax și mai puțin pentru curtea prăfuită a unui fort de frontieră.

Atât uniformele soldaților, cât și rapiditatea cu care se făcuse alinierea l-au lăsat pe căpitanul Stevenage cu gura căscată. Acesta se deplasa pe lângă trupe cu o privire sticloasă. Andrew păși alături de el, întrebându-se dacă omul acesta bătuse cumva o cale atât de lungă doar pentru a găsi ceva de criticat. Era mai mândru ca niciodată de oamenii și de fortul lui. Chiar dacă îi revenea doar temporar comanda acestuia. Acum, în acest moment din viață, fortul îi aparținea. Iar soldații fortului îl umpleau de mândrie.

Ajuns la capătul șirurilor de soldați, Stevenage nu își putu ascunde iritarea. Se întoarse pe călcâie, se postă sub steag, după care își descheie nasturele buzunarului, scoțând un document scris pe hârtie filigran și încins cu o panglică fastuoasă.

Totul deveni cât se poate de limpede de îndată ce Stevenage începu să dea citire manuscrisului.

„Recunoaștem faptul că domnul locotenent Andrew Harrow și-a onorat în mod exemplar sarcinile legate de conducerea fortului Edward, acceptând comanda acestuia pe parcursul unei ierni întregi, timp în care comandantul său a rămas în stare de boală." Stevenage continuă cu o voce sugrumată. „Domnule Andrew Harrow, sunteți numit pe această cale în funcția de căpitan al Regimentului Maiestății Sale, Regele". Înfrânt, Stevenage își lăsă mâna să cadă.

— Felicitări, mormăi el fără să se uite la Andrew.

— Trăiască domnul căpitan Harrow! răsună răcnetul sergentului-major.

În timp ce soldații își aclamau comandantul, Randolf Stevenage se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre porțile principale ale fortului.

— Însoțește-mă, Harrow! spuse el pe un ton răstit.

— Desigur, răspunse acesta, lăsându-l să o ia puțin înainte. Bravo, domnule sergent-major! îi spuse șoptit aghiotantului său, în timp ce trecea pe lângă el.

— Am știut că n-are gânduri bune de cum a pus piciorul aici și a început să-și bage nasu' peste tot, mormăi bărbatul mai vârstnic. Felicitări, domnule!

Andrew trecu de porți și se opri lângă Stevenage. Acesta arătă cu degetul spre apus, dincolo de apele sclipitoare ale râului Minas.

— Ce-ți mai face șleahta de franțuji? Îți dau bătăi de cap? întrebă el, zâmbind sarcastic.

— Deloc.

Acum că aveau din nou același rang, Andrew își permitea să vorbească pe un ton mai relaxat.

— Nici ei, nici nimeni altcineva din ținutul nostru. Am descoperit că abordarea cea mai bună este una pașnică și ...

— Pe această cale, te anunț că domnul guvernator Lawrence îți ordonă să întocmești un plan de apărare.

— Împotriva cui? întrebă Andrew, holbându-se uimit la Stevenage.

— Împotriva franțujilor, desigur. Acesta este scopul vizitei mele. Am fost desemnat să transmit noile ordine tuturor forturilor din golful Fundy. Trebuie să fi aflat și dumneata faptul că au refuzat din nou să semneze ordinul regelui.

„Doar pentru că demnitarii din Halifax insistă să includă în document clauza prin care francezii sunt obligați să se înroleze", își spuse Andrew în sinea lui.

— Domnul guvernator Lawrence cunoaște, de bună seamă, faptul că suntem într-o relație de pace.

— Domnul guvernator Lawrence cunoaște *foarte bine* tabloul de ansamblu, care ție ți-a scăpat, de bună seamă, în acest avanpost colonial amărât! strigă Stevenage îndeajuns de tare pentru a-i face pe oamenii din fort să amuțească. Războiul a ajuns în patria-mamă,

căreia îi datorăm credință și supunere înaintea oricărei alte puteri, nu-i așa, căpitane Harrow?

— Desigur, confirmă încet Andrew.

— Ofițerii din Halifax, cei ce cunosc *cu adevărat* cursul lucrurilor, le-au dat un nou nume francujilor dumitale. I-au numit „nesigurii", căci nu se poate ști cu siguranță de partea cui vor fi atunci când va începe conflictul. Și, crede-mă, Harrow, conflictul are să înceapă.

Stevenage simulă un salut, ridicând abia perceptibil mâna dreaptă, în care ținea mănușile.

— Trebuie să plec, Harrow. Domnul locotenent m-a informat că vasul ridică ancora la reflux.

— Prea bine.

Andrew nu se oferi să îl însoțească până la corabie. Văzându-l cum se îndepărtează bățos, se simți ușurat, dar totodată întristat. Era ca și cum ar fi fost prins într-o puternică maree nevăzută, iar gustul amar al neputinței nu putea fi îndepărtat nici chiar de bucuria proaspetei avansări în rang.

Andrew înțelese că soția sa se străduia din răsputeri să-l întâmpine așa cum îl obișnuise. Căldura iubirii ei îl făcu să uite puțin de oboseala celor șapte zile cât fusese plecat în recunoaștere în interiorul ținutului. Totuși, în ciuda zâmbetului și a îmbrățișării cu care îl primi, Andrew știu că era ceva în neregulă de îndată ce trecu pragul casei.

Ținând-o de mâini, o trase în fața sa.

— Cum te simți, iubirea mea? Totul e-n ordine?

— De ce n-ar fi totul în ordine într-o zi ca aceasta, când te am din nou alături de mine? îi răspunse ea cu o cochetărie forțată, încercând să zâmbească. Soțul meu s-a întors acasă teafăr și nevătămat, iar vara este pe atât de splendidă, pe cât a fost iarna de grea.

Andrew o conduse până la măsuța unde obișnuiau să cineze, o trase cu blândețe pe un scaun și se așeză lângă ea.

— Spune-mi, o rugă el încet.

Catherine încercă să zâmbească în continuare.

— Încă eşti murdar de pe drum. Lasă-mă să îţi încălzesc nişte apă să te îmbăiezi. Orice altceva mai poate să aştepte.

— Cum aş putea să mă liniştesc atunci când ştiu că te frământă ceva?

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Catherine.

— Nu s-a întâmplat nimic ... dar sunt o femeie slabă de înger ... Mi-am dorit atât de mult să te primesc aşa cum se cuvine.

— Nicăieri nu mă simt mai bine ca acasă şi asta ţi se datorează numai ţie, îi spuse el, strângându-i mâinile şi presimţind oarecum ceea ce avea să audă. Spune-mi, rogu-te!

— Priscilla Stevenage a fost aici. Şi-a însoţit soţul pe vas, zise ea, şi faţa i se schimonosi a plâns. Andrew, de ce mă urăşte femeia aceasta?

— Nu e vina ta, ci a mea. Randolf vede în mine o ameninţare.

— Dar de ce?

Auzind durerea din glasul ei, Andrew îi strânse şi mai tare mâinile şi oftă. Uneori, în asemenea momente, regreta dorinţa lui Catherine de a şti mai multe despre munca lui şi despre tot ce era legat de aceasta.

Totuşi, hotărâse încă de la începutul căsniciei lor că, dacă soţia lui îşi dorea cu adevărat să ştie ceva, el îi va spune adevărul. În acest caz, ca în atâtea altele, nu se putea baza pe tradiţie. Tradiţia îl înstrăinase de iubitul său tată şi îl pusese în neputinţa de a-i fi alături când acesta se afla pe patul de moarte. Nu. Dacă ea dorea să ştie, atunci îi va spune adevărul.

— Ştii că, pentru un răstimp scurt, i-am făcut curte Priscillei, începu el tărăgănând cuvintele.

— Ştiu.

El oftă din nou, urând faptul că trebuia să vorbească despre aceste lucruri, dar dornic în acelaşi timp să termine cu toată povestea aceasta o dată pentru totdeauna.

— Mă tem că nu a suportat deloc bine faptul că am pierdut interesul față de persoana domniei sale. Dar nu este vorba doar despre asta. Randolf Stevenage este un bărbat mediocru. Singurele două misiuni la care a participat au fost cât pe ce să se sfârșească dezastruos, dacă nu s-ar fi luat măsuri în ultima clipă. Iar aceste măsuri nici măcar nu au fost luate de către el, ci de niște subordonați de-ai săi.

— De unde știi aceste lucruri?

— Cu prilejul ultimei mele vizite la Annapolis Royal, am întâlnit un bărbat ce fusese repartizat la garnizoana din Halifax și care m-a implorat să îi găsesc de lucru aici. Când l-am întrebat de ce, mi-a mărturisit că a lucrat odată sub comanda lui Stevenage și că nu mai vrea să repete cât trăiește o asemenea experiență.

Andrew era surprins de ușurința cu care îi vorbea soției sale despre astfel de lucruri. Citi în privirea lui Catherine atât de multă inteligență și atâta sete de a-i cunoaște și de a-i împărtăși gândurile, încât nici nu mai simți nevoia să-i readucă aminte de faptul că aceste vorbe trebuie să rămână între ei.

— Randolf Stevenage s-a folosit de legăturile tatălui său pentru a-și asigura repartizarea în garnizoana din Halifax. Este însetat după putere și râvnește să avanseze în rang, dar știe că superiorii noștri mă au pe mine în vedere. De fapt, astăzi Stevenage a sosit să mă anunțe în mod oficial că am fost avansat.

— O, Andrew, ce veste minunată!

Primi îmbrățișarea soției sale, după care așteptă ca aceasta să își reia locul pe scaun și apoi continuă.

— Randolf a venit nădăjduind că va găsi ceva de criticat, ceva ce să poată raporta superiorilor săi în Halifax, pentru a mă discredita în ochii lor.

Catherine, întunecată la față, dădu din cap.

— Priscilla a dorit să știe unde mă duc atunci când petrec după-mese întregi departe de sat.

În ciuda căldurii, Andrew simți un fior rece.

— Nădăjduiesc că nu i-ai spus.

— Desigur că nu. Dar m-am speriat atât de tare! Cum de știe despre plimbările mele?

— Precis că are, sau mai bine spus, au o iscoadă printre săteni. Nu există altă explicație.

Catherine se întunecă și mai tare.

— De ce m-ar urî cineva atât de mult?

— Nimeni nu te urăște, draga mea. Persoana care le-a spus asta vrea pur și simplu să se dea bine pe lângă autoritățile din Halifax. Aproape oricine ar fi ispitit să o facă. Un negustor care are trebuință de permis pentru a vinde în târguri, cineva care dorește să câștige dreptul de a transporta bunuri pentru armată ...

În mintea lui apărură o mulțime de posibile iscoade, dar dădu gândul la o parte.

— Nu ne-ar fi de niciun folos să facem astfel de presupuneri. Am ajunge doar să ne îndoim de toți vecinii noștri.

— Vrei să nu mă mai întâlnesc cu Louise? întrebă ea, nereușind să își ascundă tremurul din voce.

Pentru o clipă, fu ispitit să îi răspundă „Da, asta vreau". De la sfârșitul primăverii, Catherine mergea din ce în ce mai des pe deal și petrecea acolo tot mai mult timp. Pe de altă parte, știa că pe pajiște, ea se umple de bucurie, hotărâre și liniște sufletească.

Și mai era ceva. Ceva ce Andrew nu putea descrie în cuvinte. Era ca și cum ar fi auzit în adâncul inimii o voce fermă și liniștită care îl îndemna să nu dea ascultare minții sale raționale. Nu putea să spună „nu" acestei voci interioare.

— Nu, murmură el, încet precum se auzea cântecul păsărilor de afară. Nu pot să îți cer asta.

Toate îndoielile pe care le avusese în privința acestei hotărâri dispărură cu desăvârșire în momentul în care văzu cum se luminează ochii soției sale.

— O, îți mulțumesc. De-ai fi spus să nu mă mai întâlnesc cu ea, ți-aș fi respectat hotărârea. Dar este atât de minunat când sunt acolo sus cu ea ... Aș vrea să pot să îți explic ...

Tânăra se întoarse și ochii îi căzură pe Biblia ce stătea deschisă pe masa din bucătărie.

— Ne simțim atât de minunat citind Biblia împreună. Ea nu are o Biblie a ei. De când a început blocada, accesul corăbiilor franceze a fost interzis și, de aceea, în satele lor, prețul cărților este de zece ori mai mare decât la noi. Așa că ea aduce o carte de rugăciuni și o dată a adus Biblia părinților ei. Dar aceea era prea prețioasă, prea mare și prea grea pentru a o aduce din nou. Pe prima pagină sunt trecute cinci generații din familia lor, turui Catherine. Este atât de minunat să stăm amândouă în lumina soarelui, cu Cartea Sfântă deschisă pe genunchi. Citesc pasaje din Biblia noastră în limba engleză și le traduc, apoi discutăm despre ele. Ultima dată, Louise a adus o Biblie în limba franceză pe care o împrumutase de la pastor. Ah, aș vrea să îți pot descrie cum este.

Andrew își întoarse, la rândul său, privirea spre Biblie. Aceasta era deschisă la Evanghelia după Luca, pe care abia începuseră să o parcurgă înainte de plecarea sa.

Atunci se întâmplă ceva. Era ca și cum vocea șoptită din inima lui ar fi prins formă în fața ochilor săi. Andrew nu mai vedea pagina la care era deschisă Cartea, ci pe scumpa sa soție, așezată pe marginea pajiștii unde el nu pusese piciorul niciodată și pe care o cunoștea doar prin intermediul cuvintelor ei. Lângă ea era așezată o altă femeie, o străină cu părul și tenul de culoare mai închisă, care râdea și vorbea într-o limbă pe care el nu o înțelegea. Ființa îi era complet străină, dar unită de soția lui prin Biblia pe care o ținea pe genunchi. Cartea Sfântă era deschisă și dezbătută în limbi diferite și ținută în mâini diferite. Atât de apropiate, și totuși separate de veacuri de războaie, și suferințe, și conflicte. Și totuși, atât de apropiate.

Andrew privi în jur și văzu din nou încăperea în care se aflau.

— Dar fii cu mare băgare de seamă. Asta e tot ce îți cer. Fii atentă la plecare și la venire, cât și în timp ce sunteți împreună!

Capitolul 13

Henri Robichaud ocoli prin spatele casei și intră în șopronul în care își ținea uneltele. Acesta era locul în care se simțea cel mai aproape de tatăl său, locul unde imaginea moștenirii pe care fusese cât pe ce să o piardă i se înfățișa cu cea mai mare claritate minții și inimii.

Taică-său, un bărbat taciturn, zgârcit la vorbă, ca și cum cuvintele ar fi fost făcute din aur curat, fusese totodată un un om iscusit și bun. Mai ales cu fiul său. Cel mai bine comunica prin intermediul muncii sale, ilustrând permanent prin puterea exemplului personal legăturile familiei Robichaud cu Dumnezeul lor, cu casa aceasta și cu această bucată de pământ. Iar legătura pe care o crease între fiul său, locul acesta și comunitatea de aici era atât de strânsă, încât chiar și acum, după ce părintele său părăsise mult prea devreme lumea celor vii, Henri se străduia din răsputeri să țină aprinsă plăpânda flacără a moștenirii sale spirituale.

Toate uneltele tatălui său erau încă aici. Deși ieșiseră de mult din uz, acestea erau o parte a acelei legături sacre și Henri refuza să se despartă de ele. Le agățase în cuie de lemn pe pereți, făcând ca amprenta acelui om măreț care fusese tatăl său să fie prezentă în întregul șopron, oriunde întorcea capul. Henri se uită îndelung la bătrâna furcă de lemn, cu dintele din mijloc rupt și coada aproape

înnegrită de sudoarea tatălui său. Lângă aceasta era aninată zgarda care se folosea înainte pentru a ține pe loc oile atunci când le venea sorocul să fete. Henri își roti privirea pe toți pereții șopronului, peste vechea sită pentru cernutul neghinei de grâu, peste coasă, peste ciocanul de lemn cu capete rotunde, peste dalta lată, peste teslă, peste bardă. Toate acestea erau componente de bază ale amintirilor și ale moștenirii sale.

Întinse mâna în colț și scoase furca pentru prins țipari. Coada uneltei, groasă cât brațul său, fusese cioplită din lemnul rezistent al unui trunchi de frasin, iar în vârful acesteia erau înfipți trei dinți de două ori mai lungi decât degetul său mijlociu, toți ascuțiți brici.

Luă din cui piatra pentru măcinat grăunțe moștenită de la tatăl său, scuipă în centrul acesteia, apoi începu să ascută, învârtindu-se încet în cerc, cei trei dinți ai furcii până când vârfurile ascuțite ale acestora ajunseră să sclipească în lumina soarelui ce pătrundea prin ușa deschisă a șopronului. În sfârșit mulțumit, Henri întinse din nou mâna în colț și apucă o prăjină mai subțire, după care ieși afară, își puse furca pe un umăr și prăjina pe celălalt și o luă din loc.

Înainte ca bărbatul să dispară după colțul casei, în prag apăru Louise. Inima lui Henri tresăltă de bucurie la vederea ei. Era încântătoare această frumoasă regină a casei și a inimii lui, cu părul și ochii ei negri. De sub boneta scrobită, îi cădeau peste umeri, ca o cascadă, lungile plete mătăsoase și strălucitoare ca pana corbului, acest râu de lumină prin care lui îi plăcea atât de mult să își treacă degetele. Deși trecuse aproape un an de când erau căsătoriți, Henri era și acum vrăjit de această mișcare simplă. Cu toate că încerca să fie blând atunci când își trecea mâna aspră și grea și degetele groase prin părul ei lung, nu se aștepta ca Louise să îi permită prea des acest lucru și cu atât mai puțin o credea atunci când îi spunea că atingerea lui îi face plăcere.

Totuși, acum chipul ei drag, care de obicei strălucea de bucurie, era întunecat, iar ochii ei, de regulă atât de jucăuși, erau triști și plecați în pământ. Henri își dori cu ardoare să lepede uneltele de pe

umeri, să se ducă la ea și s-o ia în brațe chiar acolo pe prispă, să știe tot satul cât de dragă îi este. Dar nu o putea face. Nu în această dimineață. Așa că încercă, în schimb, să schițeze un zâmbet, dar expresia din privire îi rămase neschimbată. Louise îi răspunse, la rândul ei, cu un zâmbet trist.

Nu se tachinară așa cum făceau de obicei, și de astă dată ea nu îi spuse să aibă grijă de el și să se întoarcă înainte de apusul soarelui.

Astăzi nu împărțiră decât o tăcere grea, încărcată cu toate cuvintele ce rămăseseră încă nerostite între ei.

Henri făcu un drum lung, coborând terasele descrise de relief până la țărm. Apele golfului începeau să se retragă cu repeziciune. Era momentul potrivit. Henri se opri în dreptul tufelor unde își ancorase ultima dată luntrea și își puse echipamentul pe pământ. În mod normal, ar fi fost nevoie de doi bărbați pentru a trage barca până la apă, dar Henri se număra printre puținii bărbați din sat care puteau face acest lucru fără ajutor. Un astfel de bărbat fusese și tatăl său, deși, de fiecare dată când veniseră împreună pe malul apei, acesta se prefăcea că nu putea căra o asemenea povară de unul singur. „Vino de mă ajută cu puterea brațelor tale tinere" obișnuia el să spună, iar tânărul Henri se opintea, zdrelindu-și pielea de învelișul plin de așchii, și trăgea cu toată puterea barca până la apă, simțindu-se ca un adevărat bărbat. Așa cum spera că are să fie când va crește.

De când se însurase, erau zile în care Henri își imagina cum ar fi să aibă lângă el un flăcăiandru. Un fiu pe care l-ar iubi atât de mult, încât ar fi dispus să facă pe neputinciosul pentru ca acesta să ajungă să își cunoască puterile.

Totuși, în dimineața aceasta, Henri nu visa la zilele ce aveau să vină, ci se simțea ușurat de faptul că îl așteaptă o zi de solitudine, în care efortul fizic și lupta cu valurile vor ține toate gândurile departe de el. Trase luntrea pe malul apei și săltă în mijlocul ei, în punctul cel mai stabil. Cu ajutorul prăjinii, vâsli de două ori cu putere și simți că luntrea este prinsă de curentul de maree. Începu să vâslească în direcția opusă curentului, ținând barca la marginea apelor ce se retrăgeau.

Pescuitul în bazinul mareic era posibil doar cu barca. Mâlul era mult prea lipicios și adânc pentru ca un om să poată sta în picioare ori să poată înainta prin el. Chiar în acea primăvară, în timpul refluxului, vaca unui vecin scăpase din țarc și se împotmolise în țărmul mâlos. Până să se adune mai mulți bărbați și să se întocmească un laț, animalul se scufundase, mugind cumplit, și se înecase. În astfel de cazuri se putea folosi doar o luntre cu înveliș din piele.

Pielea groasă, întărită prin ardere la foc mic, oscila în sus și în jos, ca un dop instabil, absorbind doar câteva picături de apă. Era o ambarcațiune greu de manevrat, cu o stabilitate extrem de precară atunci când cel ce o ocupa trebuia să se lupte cu un țipar.

Fiind un exercițiu de mare precizie, care necesita multă grijă și atenție, pescuitul țiparilor era activitatea perfectă pentru Henri în această zi. Nu venise aici pentru a gândi, ci pentru a se retrage departe de toate. Descoperise că întrebările cele mai grele își găseau răspunsurile tocmai atunci când reușea să uite complet de ele. Altfel, gândurile se năpusteau asupră-i ca o vijelie și nu realiza și nici nu rezolva nimic cu asta. Dacă reușea să lase problema la o parte măcar preț de câteva ceasuri, nu în puține cazuri răspunsul venea de la sine.

Astăzi golful era pustiu, ceea ce Henri consideră a fi de bun augur. Marea corabie engleză ridicase pânzele și părăsise portul cu o zi înainte, la asfințit. Henri vâsli împotriva curentului, cercetând cu atenție fiecare viroagă pe lângă care trecea. Auzise că mareea din golful Cobequid avea cea mai mare amplitudine din lume. Văzuse cu ochii lui apele înalțându-se și coborând nu mai puțin de optsprezece picioare*. Apele continuau să se retragă, lăsând la vedere din ce în ce mai multe porțiuni de uscat, pline de umflături și crăpături, acoperite cu un mâl negru. În bălțile care se formau la retragerea apelor, rămâneau uneori câțiva țipari uriași, pe care femeile din satul său îi puneau saramură. Saramura de țipar la butoi din Minas era o delicatesă despre care se dusese vorba până în îndepărtata Franță.

* Cinci metri și jumătate (n. tr.).

Dimineața era liniștită și caldă și nu sufla nici măcar o adiere de vânt, astfel încât heleșteiele străluceau ca niște oglinzi. Henri cerceta bălțile și vâslea, cu sudoarea șiroindu-i pe frunte. Petrecându-și astfel timpul în tăcere și în solitudine, îi reveniră în minte cele petrecute cu o seară înainte, evenimente care îi alungaseră noaptea trecută somnul, iar în dimineața aceasta, pacea sufletească. Deși își dorea să alunge orice gând în acest moment, amintirea și tulburătorul mister al acesteia nu îi dădeau pace.

Ieri Louise își invitase întreaga familie să ia cina cu ei. Aceste întâlniri erau prilejuri de bucurie și voie bună, întrucât Henri ținea din suflet la toți membrii familiei Belleveau. Cei doi frați mai mici ai Louisei, Eli și Philippe, îl considerau pe Henri cumnatul perfect, pentru că vorbea puțin și râdea cu poftă la fiece istorisire și la mai toate replicile ce se schimbau.

Henri se simțea grozav de bine în compania fraților ei și onorat de căldura cu care îl primiseră socrii în sânul familiei. Jinduia să se simtă parte a acestei familii.

Într-adevăr, mama Louisei era nițel cârcotașă. Tot satul știa că Marie Belleveau era o femeie pe care o vedeai mai mult încruntată decât cu zâmbetul pe buze și din a cărei gură ieșeau cel mai adesea vorbe cicălitoare. Asta nu conta pentru Henri. Pentru el, conta că Marie îl acceptase. Știu asta și la sosirea musafirilor, când femeia începu prin a-i critica grădina din fața casei.

— Eu una nu pot să înțeleg cum de nu-ți crapă obrazul de rușine în fața sătenilor cu o asemenea junglă pe post de grădină! fură primele ei cuvintele.

— Ai mare dreptate, mamă Marie, fu răspunsul pe care i-l dădu ginerele pe cel mai liniștitor ton cu putință, făcând o plecăciune în fața ei și poftind-o în mica lor odaie de oaspeți.

— Și ce să mai zic de acoperiș! Cred că aveți acolo mai mult colb decât șindrile! pufni ea, așezându-se lângă foc.

Deși era sfârșitul lunii iunie, odată cu asfințitul soarelui, se pornise un vânt rece dinspre miazănoapte și se făcuse neobișnuit de frig.

— Și uită-te la obloanele astea, cu vopseaua toată scorojită! În viața mea n-am mai văzut așa ...

— Poftim, mămico! o întrerupse Louise, întinzându-i o cană plină cu cidru fierbinte. Să vedem dacă asta te mai îmbunează nițel.

Henri nu ar fi putut spune cu certitudine care membru al familiei a fost cel mai surprins la auzul vorbelor Louisei. De cele mai multe ori, aceasta dădea dovadă de răbdare și calm în fața tiradelor mamei sale. În rarele prilejuri când ceva o scotea din sărite, acest lucru avea loc abia la sfârșitul unui discurs, și nicidecum la început. Rotindu-și repede privirea peste chipurile celor prezenți, Henri descoperi că toți rămăseseră uluiți, chiar și Marie Belleveau.

Văzând acestea, el făcu ceea ce știa să facă mai bine: încălzi atmosfera din încăpere cu râsul său molipsitor.

— Merge vorba că ai făcut vânzare bună azi la târg, spuse el, întorcându-se spre Eli.

— O, asta e puțin spus, stai să vezi!

Tânărul Eli se considera a fi cel mai bun negustător din sat și o lua ca pe un afront personal dacă altcineva pretindea că a făcut o afacere mai bună decât el.

— M-am dus cu niște brânză de-a noastră la târgul din Cobequid Town. Deși drumul a fost noroios și caii, îndărătnici, a meritat din plin osteneala.

Adulții se așezară pe scaune în jurul odăii, condimentând fanfaronada lui Eli cu glume și înțepături la adresa vorbitorului. Toți intrară în acest joc al împunsăturilor, mai puțin Marie, care își studia cu ochii mijiți fiica. Louise trebăluia de zor prin bucătărie, refuzând să primească ajutorul pe care proaspăta soție a lui Philippe i-l oferise în repetate rânduri, cu spatele drept ca un băț din pricina unei emoții pe care Henri nu o putea înțelege. La urma urmei, ea fusese cea care invitase întreaga familie la masă.

Pe tot parcursul mesei, atmosfera rămase plină de voie bună, mesenii fiind încălziți de câte o porție zdravănă de tocană, de un cidru bun și de perspectiva unui an cu o recoltă bogată. Totuși, Henri

observă că Louise nu participa la starea generală de bună dispoziție, rămânând distantă și gânditoare. De două ori o luase pe furiș de mână, mascându-și neliniștea printr-un zâmbet și prin complimente pline de căldură în privința bucatelor gustoase. Ea dădea din cap, dar privirea îi rămânea ațintită în gol, și mâna, rece.

În timp ce Louise servea o plăcintă crocantă cu piersici, abia scoasă din cuptor, se auzi un ciocănit la ușă, după care intră pastorul.

— Am simțit aroma bucatelor pregătite de dumneata din capătul celălalt al satului, nevastă Robichaud.

Deși acest mod formal de a te adresa unei tinere aparținea unor vremuri de mult apuse, Henri se simți din cale-afară de mândru la auzul cuvintelor *„nevastă Robichaud"*.

— Prezența domniei voastre ne onorează, îl întâmpină el pe pastorul Jean Ricard.

— Mulțumesc pentru invitație. Nu, mulțumesc, Louise, nu doresc o porție de tocană. Am luat cina la văduva Lambre. I-au venit în vizită fiul și nepoata din Cobequid Town. Fetița este adorabilă, absolut adorabilă. Și tare ageră la minte. Da, mulțumesc, o felie din plăcinta aceea ar fi bine-venită. Miroase atât de îmbietor!

Louise puse castronul în fața pastorului, după care îl urmări pe acesta mâncând, discutând și râzând împreună cu ceilalți, fără să își dezlipească o clipă ochii de la el. Marie îi privea pe amândoi, pe chipul ei instalându-se o expresie gravă, de necitit. Henri privea la toate acestea și nu înțelegea nimic.

Când, terminând de mâncat, pastorul își împinse castronul la o parte, Louise se duse în capul mesei.

— Doresc să vă spun ceva.

Văzând seriozitatea de pe chipul ei, toți tăcură. Era clar că așteptase să sosească pastorul înainte de a vorbi. Henri îl văzu pe Jacques Belleveau uitându-se cu o privire întrebătoare către soția sa, și apoi către preot. Niciunul dintre ei nu părea să știe mai multe decât Henri despre ce aveau să audă.

— Ei bine, copila mea, să auzim așadar, spuse tatăl Louisei.

— Ceva nu-ți dă pace, spuse mama sa pe un ton liniștit și înțelegător. Văzurăm în astă seară.

— Da, ai dreptate, confirmă Louise vorbele maică-sii, ținându-și degetele încleștate atât de strâns, încât i se înălbiră încheieturile.

Jacques scoase în afară scaunul de lângă el.

— Așază-te aici și spune-ne ce ai pe suflet! N-ai stat o clipă toată seara.

Ea tăcu, se lăsă încet pe scaun și trase adânc aer în piept.

— Mi-am făcut o nouă prietenă.

Henri abia se putu abține să nu izbucnească în râs. Nu că vorbele Louisei ar fi fost pline de umor, dar lui îi venea să spună o vorbă de duh pentru că acesta era modul său de a înfrunta aproape orice problemă. Totuși, o singură privire din partea mamei Louisei fu de-ajuns pentru ca vorbele să îi înghețe pe buze înainte de a fi rostite.

Louise nu părea să fi observat schimbul de priviri dintre cei doi. Își încleștă degetele și mai tare.

— O englezoaică, adăugă ea șovăitoare.

Tăcerea ce se așternu brusc în încăpere părea la fel de asurzitoare ca o bubuitură de tunet. Apoi se auzi un scârțâit de scaune, produs de foiala mesenilor, care, privindu-se nedumeriți unii pe alții, încercau să digere cele auzite.

— Ne-am cunoscut anul trecut, continuă Louise. Cu o zi înainte de nunta noastră. Urcasem pe pajiștea de pe deal să culeg flori de câmp. Ea ... numele ei este Catherine. Catherine Harrow. S-a căsătorit în aceeași zi ca Henri și cu mine.

Se întoarse și se uită la soțul său, dar acesta își întoarse aproape imediat privirea, fixând masa. De tulburare, sentimentele lui o luaseră razna.

Treptat, privirile tuturor se îndreptară asupra tatălui Louisei și a pastorului. Se cuvenea ca ei să vorbească primii. Jacques Belleveau își drese glasul.

— Ai mai văzut-o de atunci? întrebă el.

— Da, răspunse Louise, descleștându-și degetele și începând să-și mototolească, în schimb, șorțul apretat. Da. Toamna ce a trecut și mai apoi primăvara aceasta. Și acum, vara.

Când avea de-a face cu probleme delicate, tatăl Louise adopta un ton calm și expresia feței îi era la fel de liniștită. Henri știa acest lucru de la numeroasele întâlniri ale clanului Belleveau la care participase. La fel se întâmplă și acum.

— Așadar, v-ați întâlnit de câteva ori.

— Da. Nu doar ... de câteva ori. Ne-am întâlnit de multe ori, șopti Louise, trăgând din nou aer în piept. În mai și în iunie, ne-am întâlnit aproape în fiecare săptămână.

În încăpere se auzi un murmur de uimire, care spunea mai mult decât o sută de cuvinte. Jacques îi săgetă pe toți cu o privire amenințătoare, apoi se întoarse din nou spre ea și continuă să îi vorbească pe același ton calm, păstrându-și cumpătul, așa cum trebuia să facă un conducător de clan.

— Și despre ce vorbiți voi două?

— Despre orice, răspunse Louise și îi țâșni o lacrimă. Despre familie, despre căsnicie, despre iarnă, despre recolte. Despre orice. Facem schimb de rețete. Discutăm despre căminurile noastre, continuă ea cu glasul și buzele tremurânde.

— Așadar te întâlnești în fiecare săptămână cu o englezoaică. Și noi, familia ta, aflăm abia acum despre asta. Nu ai găsit de cuviință să ne dai de știre mai repede?

— Ba cum să nu, răspunse tânăra și o nouă lacrimă i se prelinse pe obraz, fără ca ea să pară că își dă seama că plânge. Dar mi-a fost teamă. Mi-a fost teamă că nu veți înțelege. Că îmi veți spune să nu mă mai întâlnesc cu ea. Căci asta urmează să faceți, nu-i așa?

— Deocamdată nu spunem nimic, copilă. Întâi aș voi să aflu mai multe despre aceste discuții pe care le purtați voi două, spuse Jacques Belleveau, cu grija unui tată și a unui conducător de clan răspunzător pentru ai săi.

— Vorbim despre tot și toate, așa cum am mai ...

Aici Louise se opri și, tremurând, respiră adânc.

— Citim împreună Biblia, continuă ea, aruncând o privire temătoare înspre pastor.

— Biblia – repetă reverendul cu ochii plini de uimire, în timp ce se ridica încet în picioare. Acesta este, așadar, motivul pentru care mi-ai cerut să-ți împrumut o Biblie.

— Am început cu Evanghelia după Matei. Acum am ajuns la Evanghelia după Luca, spuse Louise și îi dădu o nouă lacrimă, pe care o șterse, de data aceasta, cu marginea șorțului.

— Ne rugăm împreună. Pentru viitorul nostru și pentru familiile noastre.

Pastorul privi către Jacques, apoi i se adresă din nou Louisei.

— Copilă, ce găsiți voi în Evanghelii?

— Iubire.

Cumva, acest cuvânt fu de ajuns pentru a-i face buzele să tremure din nou.

— Ea îmi este ca o soră. Nu îmi cereți, rogu-vă din suflet, să stau departe de ea!

Lui Henri îi bătea inima nebunește, gata-gata să-i iasă din piept. Socrul său privi, la rândul său, spre pastor și dădu ușor din cap. Mesenii, uluiți și îngrijorați, încremeniseră, iar încordarea se simțea în aer la fel de puternic precum aromele bucatelor servite.

— De ce ai hotărât să ne vorbești acum? întrebă Jacques Belleveau, cu privirea ațintită asupra pastorului.

— Deoarece ieri Catherine mi-a spus cine este soțul ei.

Deși încerca să-și stăpânească emoțiile și să stea dreaptă, Louise începu să tremure din tot corpul.

— Catherine este măritată cu căpitanul Andrew Harrow, comandantul regimentului din fortul Edward și al forțelor engleze din golful Cobequid.

O adiere ușoară stârni o undă de-a lungul apei, învolburând suprafața următoarei bălți, fapt ce îngreuna cercetarea adâncurilor

acesteia. Se întâmpla uneori ca, urmărindu-și lacom prada, un țipar de dimensiuni mari să nu țină cont de începerea mareei joase și să rămână captiv într-un ochi de apă. Exemplarele mai mici, pe de altă parte, era posibil să nu observe retragerea rapidă a apelor decât când era deja prea târziu. Acum țărmul avea înfățișarea unei câmpii acoperite cu mâl negru, cu o lățime mai mare decât ceea ce rămăsese din apele golfului Cobequid. Soarele strălucea sus pe cer, umplând aerul de miasma puternică a algelor și a nămolului în curs de uscare, dar asta nu îl deranja pe Henri. Cultivase acest pământ noroios toată viața, pe lotul care se întindea mai sus, deasupra primului rând de diguri. Acesta era cel mai fertil sol ce-a fost însămânțat vreodată – tatăl său repetase atât de des aceste cuvinte, încât Henri și le amintea și acum.

Înfipse prăjina în dreptul locului unde se forma următoarea baltă, neluând în seamă zvârcolirea celor cinci țipari pe care îi prinsese deja.

Trei țipari constituiau o captură pe cinste după standardul orișicui, însă Henri avea reputația de a fi cel mai bun pescar de țipari din sat și îi plăcea să și-o păstreze. Toți cei cinci pești erau de dimensiuni respectabile, lungi cât brațul său, însă Henri voia să mai caute, să mai vâneze, să mai încerce cumva să dea la o parte toate neliniștile acestea, care îi tăiaseră până și pofta de mâncare. Era trecut de ora prânzului și lui încă nu îi era foame, deși parcă putea simți pe limbă gustul bun al brânzei și al fructelor pe care le avea în traistă. Merindele pe care i le pregătise Louise. *Louise*. Cum să procedeze el în această situație încurcată? Ca și cum lucrurile nu ar fi stat deja destul le prost, hotărârea luată de Jacques Belleveau în seara aceea lăsase pe toată lumea cu gura căscată. Pe toată lumea, cu excepția pastorului.

După ce fiica sa a terminat de vorbit, căzut pe gânduri, Jacques a rămas mult timp tăcut, pentru ca, în cele din urmă să se ridice în picioare și să spună simplu:

— Acum Louise este, în primul și primul rând, soața lui Henri Robichaud. Consider că nu este drept să iau o hotărâre înainte de a asculta ce are el de spus. Domnule pastor, aprobi?

— Aprob! zise pastorul, ridicându-se repede în picioare. Și a venit vremea să o iau către casă.

— A venit vremea să o luăm toți către casele noastre, completă Jacques și își zori nevasta și copiii către ușă, făcându-le semn cu mâna să iasă mai repede. Henri, ai să vii să vorbim mânezi, da? Bine. Până atunci, vă spun noapte bună.

Casa se goli înainte ca Henri să reușească să protesteze împotriva unei plecări atât de grabnice. Nu îi plăcea să ia hotărâri. Mai ales atunci când convingerile lui păreau să se bată cap în cap cu dorințele scumpei sale soții.

Totuși, nu avea încotro, nu putea găsi scăpare nici măcar acum, în această dumnezeiască zi de vară, când se afla pe îndepărtatul țărm acoperit cu mâl negru, înconjurat doar de păsări, vânt și soare. Era derutat, fapt care îi displăcea din cale-afară, mai cu seamă în acest moment, când conversația avută anterior cu pastorul părea să se suprapună acestei chestiuni. Își aminti acea zi de iarnă când Jean Ricard insinuase că el va fi urmașul socrului său la conducerea clanului. De ce el? De ce nu Eli sau Philippe? El nu dorea această recunoaștere, o, nu, și nici răspunderea care ar fi venit odată cu ea. Să li se dea lor.

Vântul undui luciul bălții pe care o cerceta și, dintr-odată, în fața ochilor îi apăru o imagine complet diferită. Aceasta nu venea din apă, ci din memoria lui.

Văzu cu ochii minții serile calde în care Louise obișnuia să iasă în curte și să citească din Biblia împrumutată de la pastor, în timp ce el stătea așezat lângă ea, refăcând nodurile năvoadelor, cioplind câte o bucată de lemn sau meșterind orice altceva îi ținea mîinile ocupate cu mișcări scurte și lente la sfârșitul unei zile grele de muncă. Din când în când, ea citea câte un pasaj cu voce tare și cuvintele citite o mișcau atât de tare, încât el avea impresia că îi aude inima cântând. De cele mai multe ori, Henri nu dădea atenție cuvintelor, ascultând doar glasul soției sale, și nu ceea ce spunea aceasta. Sunetul vocii ei,

pe care îl auzea parcă și acum în suflet, fu de ajuns pentru a-l umple de liniște. O liniște cum nu mai cunoscuse, poate, decât în cele câteva momente petrecute ascultând slujba de duminică, când reușea să lase deoparte tot ceea ce îi distrăgea atenția.

Henri se opri din vâslit, își îndreptă spatele și își șterse sudoarea de pe frunte. Răspunsul pe care îl căuta se afla acolo, în razele soarelui ce cădeau pe întunecatele oglinzi strălucitoare a o mie de bălți. Nu avea să aleagă ceea ce mintea sa considera a fi concluzia logică. Nu îi va cere Louisei să pună capăt prieteniei cu această femeie. Nu. În schimb, va lăsa clanul să hotărască.

Într-o săptămână urma să aibă loc adunarea de vară a clanului, același tip de întrunire pe care îl avuseseră primăvara trecută, când anunțase logodna lor. Îi va spune Louisei să o invite și pe această englezoaică. Să o vadă cu toții la față pe această Catherine. Dacă ea va accepta invitația, fiecare va avea posibilitatea de a hotărî pentru sine. Dacă englezoaica nu va accepta invitația, atunci poate că hotărârea va fi luată în locul lor. La urma urmei, care soldat englez – ca să nu mai vorbim de ditamai comandantul – i-ar permite soției sale să participe la o sărbătoare dintr-un sat francez?

Simți ușurare în toată ființa sa. Iată un mod de a readuce pacea în căminul său, de a-i arăta soției sale încrederea pe care o avea, într-adevăr, în ea și de a nu reacționa din teamă în fața acestei prietenii stranii. Totuși, simțea mai mult decât ușurare. Avea un sentiment mult mai puternic. Era pacea ce îi cuprinse sufletul dintr-odată, neținând seama de căldura înăbușitoare și de duhoarea nămolului negru din jurul său. Același sentiment misterios pe care îl încercase șezând serile lângă soția lui. Sentiment care îi spunea că face un lucru bun. Un lucru care îi depășește puterea de înțelegere și orice idee preconcepută.

Atenția îi fu atrasă de o unduire bruscă apărută pe luciul bălții din fața sa. Pentru o clipă, i se tăie respirația.

Vâsli cu mare grijă până acolo, atent să nu tulbure suprafața apei mai mult decât era necesar. Era o baltă mare, al cărei capăt dădea

într-un alt heleșteu. Dacă mișcarea fusese cauzată de un țipar și acesta l-ar auzi apropiindu-se, s-ar îndepărta cu iuțeală din câmpul de acțiune al furcii sale.

Luciul apei se încreți din nou și Henri simți un fior de plăcere pe șira spinării. Acum luntrea plutea singură, fără să fie nevoie să vâslească. Așeză prăjina în barcă fără să facă zgomot și, cu inima bătându-i nebunește în piept, apucă furca. Judecând după grosimea, forța și greutatea uneltei, aceasta nu fusese realizată pentru capturi obișnuite, de zi cu zi, precum erau cei cinci țipari pe care îi prinsese mai devreme, ci pentru momente speciale ca acesta.

Pe luciul apei se formară vălurele pentru a treia oară, la o aruncătură de băț de el. Înălță cât putu de sus furca, se întinse cât putu de tare, își arcui spatele și așteptă, gata de atac. Simți ca și cum toată experiența lui de pescar l-ar fi pregătit pentru acest moment unic. Îi răsună în minte sfatul tatălui său și acesta îi dădu putere. Ținând coada furcii cu ambele mâini, înfipse unealta cu putere în apele negre.

Apa țâșni în jur asemeni unui vulcan care erupe.

Zvârcolindu-se cu o furie oarbă, țiparul sări din apă și aproape că îl răsturnă pe Henri. Peștele depășea în lungime înălțimea lui Henri și chiar lungimea luntrei. Corpul negru, musculos și puternic al țiparului era aproape la fel de gros precum coapsa lui Henri. Peștele își înfășură coada în partea de sus a furcii și, fixându-se bine, plesni cu ea brațul tânărului, lăsându-i urme roșii și mari până la cot. Țiparul avea gura deschisă și își clănțănea dinții lungi cât degetele lui Henri și ascuțiți ca niște ace. Bărbatul ridică furca și o trânti pe fundul bărcii, ținând peștele cu ambele mâini, fără să ia în seamă faptul că acesta îl plesnea peste brațe, umeri și față. Încet-încet, puterile țiparului începură să secătuiască și Henri simți că poate să slăbească, în sfârșit, strânsoarea. Respiră adânc, pentru prima dată după ce afundase furca în adâncuri.

Era un adevărat trofeu, cel mai mare țipar pe care îl prinsese vreodată. Cel mai mare țipar pe care îl *văzuse* vreodată. Ca și cum

i-ar fi recunoscut triumful, apele mării începură să se reverse înapoi în golf.

Henri căzu în genunchi. Sleit de puteri, abia putu să ridice prăjina. Cu mişcări scurte şi greoaie, vâsli pe apele tot mai înalte, conducând luntrea înapoi pe uscat. Ar fi voit să scoată chiote de bucurie, să râdă, să strige în gura mare, să-l audă toţi locuitorii golfului Cobequid. Se întorcea acasă cu un ţipar atât de uriaş, încât se putea ospăta din el întregul sat.

Louise avea să fie atât de încântată!

Capitolul 14

Louise mergea împroșcând stropi de saramură, nu din cauză că ligheanul pe care îl ducea ar fi fost prea plin, ci pentru că mâinile îi tremurau incontrolabil. Bărbatul i se întorsese acasă cu zâmbetul pe buze și cu cel mai mare țipar văzut vreodată de orișicine – atât de uriaș, încât coada îi ajungea pe jos, măturând colbul drumului în spatele lui Henri în timp ce urca anevoie dealul spre casă. Lepădase țiparul în grădina din fața casei ca pe un simplu sac de cartofi, și fără a da vreo atenție mărețului trofeu sau alaiului de oameni ce îl urmau, strigându-și vecinii și prietenii să vină să vadă această captură de necrezut, o anunțase că găsise soluția perfectă. Apoi, cu ochii negri strălucind din nou, își întinse brațele spre ea, arătându-i că iubirea și bucuria se întorseseră în căminul lor. Ea râse și se dădu puțin înapoi, rușinată – în primul rând deoarece toți sătenii erau cu ochii pe ei, iar în al doilea rând, pentru că Henri era plin de mâzgă și de solzi, din cap până în picioare. Sătenii îi priveau și râdeau alături de ei, iar Louise, chiar înainte de a afla soluția dilemei din ajun, știa în adâncul sufletului că totul avea să fie bine.

Însă azi era o cu totul altă poveste. Ajunsă în dreptul gardului nu foarte înalt ce împrejmuia grădina de zarzavaturi a mamei sale, Louise se opri pentru a-și muta ligheanul greu pe celălalt șold și pentru a formula în minte argumentele la care se gândise noaptea.

Cu o seară înainte, Henri se dusese singur să le vorbească socrilor şi se întorsese acasă abătut.

Ceea ce însemna că era trebuinţă de mai multe argumente pentru a-i convinge pe părinţi. Totuşi, Louise ştia cu certitudine că planul lui era cel corect. Catherine nu reprezenta niciun fel de ameninţare pentru familie, şi cea mai bună cale de a dovedi acest lucru era ca locuitorii satului să o întâlnească faţă în faţă.

Prietenia cu Catherine era prima prietenie legată de Louise la vârsta maturităţii. Pe toţi ceilalţi oameni din viaţa ei, chiar şi pe soţul său, îi cunoştea de o viaţă. Acum, cu fiecare zi care trecea, în inima ei se întărea tot mai mult certitudinea că această prietenie era una importantă, *vitală* chiar.

— Ai de gând să stai acolo toată ziua? îi strigă mamă-sa, deschizând larg oblonul şi ţindu-şi capul pe fereastră. Ce stai acolo afară, în soare? Ai să te înnegreşti la piele ca un indian.

N-avea încotro, trebuia să intre în casă, să le vorbească, să îi convingă.

— Bună dimineaţa, mămico!

Maică-sa o întâmpină în prag.

— Jacques, vină de vezi ceva, strigă ea, aruncând o privire spre ligheanul din mâinile fetei.

Voinicul său tată veni spre ele, învăluit în rotocoalele de fum ce îi ieşeau din pipă.

— Ce ai acolo, copilă?

— Ţipar, zise Marie, băgând un deget în saramură. Unul la fel de mare precum umblă vorba prin sat.

Ţinându-şi pipa în colţul gurii, Jacques se uită în lighean şi fluieră admirativ.

— E cât piciorul meu de gros!

— E şi mai gros, spuse nevastă-sa, vârând iar degetul în lichidul sărat. Cât a mai rămas?

— I-am dat o bucată cât aceasta de mare lui Eli şi una lui Philippe, iar azi-dimineaţă Henri s-a dus cu o altă halcă la ferma Duprey.

Ne-a rămas îndeajuns cât să umplem un butoi și cât să ne ospătăm cu toții la sărbătoarea verii.

— Ce mai namilă de pește! În toată viața mea n-am auzit să se fi scos o asemenea dihanie din adâncuri, fu concluzia trasă de tatăl său.

— Darămite de un singur om într-o luntre! adăugă maică-sa, dând din cap. Soțul tău este cel mai puternic bărbat din Minas.

Tatăl și fiica se priviră unul pe celălalt, uluiți la auzul unui asemenea compliment venit din partea ei.

Jacques ieși și luă ligheanul din mâinile Louisei.

— Intră, copila mea, intră și șezi o clipă cu noi!

Louise ar fi vrut să poată scăpa cumva de apăsarea ce o simțea în piept. Știind că nu se va ivi nicicând un prilej mai bun de a vorbi, își luă inima în dinți.

— Aș dori să știu ce credeți despre ideea lui Henri, zise ea, fără niciun fel de introducere.

Jacques și Marie rămaseră amândoi țintuiți locului, după care bărbatul îi dădu încet ligheanul nevestei sale, alese fără grabă un scaun, îl trase tacticos în afară și, într-un sfârșit, se așeză. Apoi se aplecă în față, alese un sfeșnic de pe cămin și se cufundă în îndelungatul proces al reaprinderii pipei.

Marie duse ligheanul în bucătărie, îl puse într-un loc însorit, pentru ca peștele să se mureze mai repede, apoi luă o cârpă curată și o înmuie în apa din găleată.

Louise urmărea din prag toate aceste mișcări domoale și bine cumpănite ale părinților ei.

— Vino aici, fetița mamii, să-ți curăț apa sărată de pe mâneci înainte de a se usca!

— V-am pus o întrebare, răspunse Louise, neavând totuși curajul să refuze invitația mamei sale.

Urmă o tăcere lungă și încordată. Nu se auzea decât hârșâitul supărător al cârpei pe mânecile sale. În cele din urmă, mama fu cea care glăsui prima, pe un ton ce nu îl folosea decât arareori, meditativ și plin de căldură.

— Nu mi-ai părut nicicând mai fericită ca în aceste ultime luni. Pentru o vreme, am crezut că s-ar putea să porți un prunc în pântece.

— Așa e, fata tatii? întrebă Jacques, fără să-și ia privirea de la focul din cămin.

— Nu. Nu, din câte știu eu, răspunse Louise îmbujorându-se.

— Știu că această bucurie se datorează, în parte, faptului că ai un bărbat atât de bun, continuă mama ei. Mai bun decât toți bărbații ce i-am cunoscut și, slavă Domnului, am fost binecuvântată, la rândul meu, cu un soț bun și cu doi feciori destoinici.

— Îți mulțumesc, Marie, spuse Jacques, pufăind cu sete din pipă și privind flăcările din cămin cu un calm studiat. Mi-am dat toată străduința să fiu vrednic de tine.

Louise se uită la un părinte și apoi la celălalt. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Această căldură, arătată deschis, și această lipsă de încordare puteau să însemne un singur lucru.

— Vă învoiți să vină Catherine? întrebă ea nerăbdătoare.

Niciunul dintre părinți nu îi dădu un răspuns direct.

— Ți-a zis soțul tău ce i-a spus mamă-ta seara trecută? o întrebă Jacques, nedezlipindu-și ochii de la flăcări.

— Nu, nu mi-a zis nimic. Tot ce știu este că s-a întors acasă foarte abătut.

Jacques își întoarse privirea de la foc, însă nu își privi copila, ci nevasta.

— Nu ești îngrijorată? o întrebă el pe Marie.

— Desigur că sunt îngrijorată. Hai, fetițo, să îți curăț și cealaltă mânecă! Care om cu scaun la cap ar putea să trăiască în aceste vremuri și să nu își facă griji?

— Adevărat, murmură Jacques. Foarte adevărat.

— Dar și tu ai spus luni de-a rândul că știm prea puține. Poate că trebuie să dăm ascultare sfatului primit de la pastor.

Louise se simți din nou ca pe vremea când era copil: părinții ei nu vorbeau cu ea, ci despre ea.

— Ați vorbit cu domnul pastor? întrebă ea.

— Aseară și azi-dimineață din nou, confirmă Jacques, continuând să privească fața soției sale. A spus că, după părerea lui, nu se poate alege decât un lucru bun din întovărășirea a două tinere prin apropierea de Dumnezeu.

— Sunt de acord, spuse Marie, în timp ce curăța cu mișcări rapide mâneca Louisei. Deși mi se cutremură inima la gândul celor ce au să vie și de care n-avem habar, sunt de acord.

— Întotdeauna spunem că voim să știm mai multe, spuse Jacques, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși. Nu mai multe zvonuri, ci mai multe adevăruri. Certitudini, în baza cărora să putem judeca drept. Poate această prietenie are să fie de folos.

Atunci Marie privi în sus, cu ochii întrebători.

— Prietena ta, Catherine, ne-ar da de știre? întrebă ea.

— Trebuie să o întreb, răspunse Louise, cu picioarele înmuiate datorită ușurării pe care o simțea.

— O vom întreba împreună, spuse Jacques și fața i se destinse într-un zâmbet larg. Și acum, nevastă, spune-i fiicei tale ce l-a neliniștit într-atât de tare pe soțul ei.

— I-am spus – făcu Marie frecând nervoasă mâneca – i-am spus că, deși nu poartă același nume ca și noi, el are să fie următorul conducător al clanului.

Flacăra lumânării pâlpâia, împrăștiind scântei și umplând încăperea cu mirosul înecăcios al seului topit. Catherine citea cu voce tare un pasaj din Biblie. Andrew se foia pe scaun, încercând să se concentreze asupra glasului soției sale. Îl măcinau gânduri contradictorii. Nu contenea să se minuneze de faptul că ea era dispusă să îi respecte hotărârea, indiferent care ar fi fost aceasta. Știa cât de important era pentru ea să participe la această sărbătoare organizată în satul francez. Și totuși, a fost dispusă să îi cedeze lui dreptul de a hotărî în această privință. Dar, dacă ar participa ...

— Nu ești atent, spuse Catherine, ridicându-și privirea de la Biblia pe care o ținea pe genunchi.

— Încerc să fiu.

Ea zâmbi.

— Pastorul a spus ceva despre asta duminica trecută. A zis că, pentru a dobândi un loc în rai, nu este de ajuns să încerci. Trebuie să crezi.

Andrew zâmbi la rândul său.

— Mă tem că nici atunci n-am fost prea atent.

— Vrei să ne oprim aici în seara aceasta?

— Nu, răspunse el șoväind. Doar mă minunez de faptul că ești dispusă să îmi cedezi mie această hotărâre.

— Ai hotărât? întrebă ea cu încordare în glas.

— Nu, oftă el văzând îngrijorarea din ochii ei.

Ar fi putut să înșire o duzină, o sută de motive pentru care nu era indicat să meargă în Minas, dar niciunul nu ar fi lăsat-o mai puțin dezamăgită.

— Catherine, acest lucru poate fi foarte periculos, începu el.

— Aici, pentru noi, vrei să spui.

— Da. Între satele noastre este pace, dar foarte mulți dintre cei aflați la putere ar vedea în aceasta un act periculos, mai cu seamă având în vedere poziția mea.

Andrew vedea cât de tare se forța Catherine să se abțină de la comentarii.

— Ce s-a întâmplat? insistă el.

— Nimic, răspunse Catherine coborând privirea și lăsând șuvițele castanii-aurii să îi acopere fața. Nu s-a întâmplat nimic.

Andrew întinse mâna și îi ridică bărbia cu blândețe.

— Spune-mi, insistă el și privirea lui păru să pătrundă dincolo de ochi, direct în inima ei.

— M-am rugat toată dimineața și toată după-masa. Și singurul răspuns pe care am simțit că îl primesc în această privință a fost să nu te contrazic, spuse ea încet.

Iată încă un lucru care îl făcea să se minuneze. Ușurința cu care vorbea despre rugăciune, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru de pe fața Pământului.

— Te-ai schimbat, Catherine. Ești mai profundă, mai senină decât erai înainte.

Ea nu îl contrazise.

— Mi-aș dori să-mi îngădui să mă duc. Știi că aș fi cu mare băgare de seamă.

El șovăi. În tăcerea ce se lăsă pentru o vreme în odaie se auzeau lemnele trosnind în vatră, ca și cum ar fi susurat un cântec despre dulcile taine ale căminului.

— Și dacă refuz?

Catherine înlemni. Pe chip i se citea dezamăgirea.

— Atunci, bănuiesc că ... nu pot să mă duc. Nu. Nu-ți voi desconsidera dorința. Atât putu spune tânăra.

„Cât de mult înseamnă lucrul acesta pentru ea! Cât de apropiată a devenit de această franțuzoaică! Nu e un lucru înțelept ..., dar să îi refuz ...". Andrew își întoarse ochii de la fața ei îndurerată și privi Cartea.

Deși se apropiau de sfârșitul capitolului nouă al Evangheliei după Luca, atenția lui Andrew fu atrasă de un verset din capitolul următor. Un verset care părea să se desprindă de pe foaie și să vorbească inimii sale cu o claritate ce îi tăie respirația.

— Andrew, ce s-a întâmplat?

El nu zise nimic. Citi versetul în tăcere și simți cum cuvintele răsună în toată ființa sa. „Duceți-vă; iată, vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor." Apoi privirea îi alunecă înainte, ca și cum o mână nevăzută i-ar fi arătat drumul, îndrumându-l să citească mai jos pe pagină: „În orice casă veți intra, să ziceți întâi: „Pacea să fie peste casa aceasta!" Și dacă va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră va rămâne peste el; altfel, ea se va întoarce la voi. Să rămâneți în casa aceea și să mâncați și să beți ce vi se va da."

— Andrew?

— O clipă, îngăimă el.

Gândurile îi zburară la nopțile iernii trecute. Petrecuse ceasuri întregi așezat lângă scumpa lui soție, învățând să o iubească tot mai

mult în timp ce ea vorbea cu o evlavie liniștită despre toate noile adevăruri descoperite citind Biblia. Despre făgăduințe și mesaje de speranță și iubire. Despre milă. *Milă*. Niciodată nu dăduse mare atenție acestui cuvânt. Mila era un sentiment străin pentru un soldat. *Milă*. Dar ea avea dreptate. Acum Andrew înțelegea lucrul acesta, simțea mesajul în inimă. Ce este mila dacă nu dăruirea iubirii, un act prin care se arată iubirea? Și ce altă chemare mai purtau pentru el aceste cuvinte rostite în mod repetat de o voce care nu îi mai vorbise până acum?

Sau poate că o făcuse. Poate că toate acele nopți l-au pregătit, de fapt, pentru un moment ca acesta, când întreaga lui perspectivă asupra vieții părea să se fi schimbat brusc și radical, deschizându-se astfel încât acum să poată privi situația și hotărârea de dinaintea lui cu alți ochi, în baza provocării ridicate de un singur cuvânt. *Milă*. Auzi cuvântul rostit clar și răspicat în toată ființa lui.

Își ridică ochii și privi în ochii ei.

— Ce ai spune – începu el liniștit – dacă mi-aș da demisia?

Ea făcu un pas înapoi, dar nu părea îngrozită de vorbele lui.

— Din armată, vrei să spui?

— Prin jurământul pe care l-am depus, sunt legat pentru alți doi ani, dar după aceea, da. Ce-ar fi dacă aș părăsi regimentul?

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, între ei.

— Cred că o parte din mine a știut de ceva vreme că asta urma să se întâmple, răspunse Catherine, tărăgănând cuvintele. Dar consideram că este ceva ce trebuie să hotărăști singur.

Andrew dădu din cap, fără să-și ia ochii de la ea.

— Nu ți-ar lipsi importanța și siguranța statutului de soție de ofițer?

— Este minunat să mă plimb prin sat în calitate de soție a domnului căpitan Harrow, mărturisi ea, dar eu nu m-am căsătorit cu armata, ci cu tine. Și, după această iarnă, și tot acest timp petrecut alături de tine și de Cuvânt ...

Se opri, studiindu-i fața.

— Te surprinde faptul acesta?

— Da, răspunse el cu blândețe. Mă surprinde foarte mult.

— Ești un om bun, Andrew Harrow, spuse ea mângâindu-i întâi mâna, apoi obrazul. Un om chiar foarte bun. Orice ți-ai propus, sunt convinsă că vei realiza cu succes.

El aprobă din cap nu doar cuvintele ei, ci și mesajul pe care îl primise în noaptea aceasta. Își întoarse ușor capul pentru a-i săruta degetele.

— Te rog să le transmiți respectele mele oamenilor din Minas, spuse el cu blândețe.

Capitolul 15

În dimineața aceea, Catherine cobora, călăuzită de Louise, pe altă potecă decât cea pe care urcase pe pajiște. Abia acum realiza însemnătatea extraordinară a ceea ce voiau să facă. Încetini, rămânând cu un pas în urma prietenei sale care o călăuzea, și începu să se roage cu fervoare. Se ruga pentru ea, pentru Andrew, pentru comunitatea ei și pentru sătucul Minas.

Nesiguranța ei creștea pe măsură ce se apropiau de așezarea franceză. Totul îi era atât de străin! De când se măritase, nu se îndepărtase de satul ei de lângă fort nici măcar pentru a se duce la târgurile din Chelmsford. Cu toate acestea, iat-o acum înfășurată din cap până în picioare într-o pelerină franțuzească primită de la Louise, coborând pe o cărare necunoscută care dădea într-o uliță a unui sat străin. Trecând pe lângă prima casă din sat, observă temeliile de piatră, zidurile de lemn și acoperișul ce nu se asemăna cu nimic din ceea ce văzuse până acum, toate având pentru ea un aer exotic.

Streșinile coborâte în pantă mare se prelungeau mult în afara zidurilor, ca niște brațe menite să apere casa de vânturile puternice și de iernile năprasnice din acea regiune. Printre șindrile, se ițeau lucarne, cuibărite fiecare în câte o firidă și acoperite cu câte un acoperiș abrupt, combinație ce părea bizară și logică, totodată. Tot ceea ce vedea o ducea cu gândul la trăinicie și la istorie. Până și casele

cele mai noi aveau o înfățișare istorică, iar Catherine realiză de cât de mult timp se aflau satul și oamenii aceștia aici, în golful pe care îl considera al său.

În acel moment, Louise privi înapoi, iar Catherine văzu pe chipul prietenei sale aceeași încordare și aceeași neliniște pe care le simțea și ea. Schimbară un zâmbet nervos. Risca atât de mult. De ce venise? De ce se pusese în pericol pe ea și pe soțul său? De ce să trebuiască să se deghizeze și să aibă secrete față de prietenii pe care îi cunoștea de o viață? Și oare ce s-ar întâmpla dacă tatăl său ar afla despre această vizită clandestină? Nici nu îndrăznea să se gândească la o asemenea posibilitate.

O fetiță coborî în goană pe o uliță laterală, râzând și strigând spre cineva, apoi apăru zburdând pe drumul pe care mergeau ele. Veșmintele ei, constând dintr-o bonețică scrobită și o rochie de albastrul cerului, cu dantelă asortată pe dedesubt, erau o copie miniaturală a ținutei Louisei. Când le văzu pe cele două femei ce se îndreptau spre ea, fetița se opri brusc. Surprinsă, se holbă la Catherine cu ochii ei mari și gurița îi rămase căscată larg.

În modul cel mai firesc cu putință, Catherine se aplecă spre copilul ce stătea încremenit.

— Cum te numești, copilă? o întrebă ea pronunțând cu grijă cuvintele în limba franceză.

Fetița închise gurița și își duse un degețel în colțul buzelor.

— Marie.

— Este mezina vărului meu, explică Louise, cuprinzând-o pe fetiță cu brațul. A botezat-o după mama, care este sora tatălui său și, totodată, nașa sa.

— Marie este un nume încântător, spuse Catherine. Aproape la fel de frumos precum rochița ta.

Fetiței îi trecu timiditatea îndeajuns cât să își ridice poalele fustei pentru a le arăta jupele și drăgălașii ciorăpei colorați care se ascundeau sub ele.

— Tanti Louise mi i-a făcut.

— Tanti Louise este o cusătoreasă foarte pricepută.

Fetița ridică mâna cu care își ținea încă fusta și își vârî din nou degetul în gură.

— De ce porți pelerină lungă într-o zi așa de caldă? întrebă ea.

— O, nu am vrut să îmi murdăresc rochia cu colbul de pe drum, răspunse Catherine.

Ceea ce era în parte adevărat. Louise hotărâse că era mai înțelept să îi aducă lui Catherine un acoperământ care să îi ascundă straiele de tip englezesc de privirile curioșilor.

Catherine se îndreptă de spate și își desfăcu șnurul pelerinei.

— Poftim. E mai bine acum? întrebă ea, dându-și jos pelerina.

— Ooooo, uite, tanti Louise, uite! Cât de *minunată* e rochia ei! Pot să o ating?

— Desigur că poți, răspunse Catherine și, întocmai precum făcuse fetița, își ridică poalele fustei, lăsând-o pe cea mică să o atingă.

Culoarea rochiei era alcătuită din trei nuanțe de gri, de la gri-închis până la gri-deschis, ilustrând cumva etapele înseninării cerului după furtună.

— Se numește satin. Țesătura provine din Anglia. Ai auzit vreodată de Anglia?

— Da. E dincolo de apă, spuse fetița, privind spre Catherine în timp ce îi mângâia rochia. De ce vorbești așa?

— Așa cum?

— Nu știu. Altfel.

— A! făcu Catherine zâmbind relaxată spre Louise.

Se simțea relaxată pentru prima oară de când începuseră coborâșul.

— Bănuiesc că din cauza faptului că franceza nu este limba mea maternă.

— Dar o vorbește minunat, nu-i așa, Marie? adăugă Louise.

— Da, răspunse cea mică privind-o pe Catherine cu din ce în ce mai puțină timiditate. Acasă vorbești altă limbă?

— Da.

— Ce limbă?

— Micuța noastră Marie te va exaspera cu întrebările ei, de o lași, spuse Louise.

— Nu mă deranjează defel. Engleza, îi răspunse Catherine fetiței. Acasă vorbim limba engleză.

— Spune-mi ceva în limba engleză, te rog frumos!

Catherine își aminti acea zi în care, pe pajiștea de pe deal, o tânără cu părul negru deschisese ușa spre o lume stranie și tulburătoare cu niște simple cuvinte. „Non, non, ouăli îs doi șilingi duzina".

— Nu, nu, ouăle sunt doi șilingi duzina, rosti Catherine într-o engleză exagerat de corectă.

Louise izbucni într-un hohot de râs și în momentul acela Catherine înțelese de ce era acolo. Atât cât putea înțelege în aceste vremuri confuze. Începu și ea să râdă alături de prietena sa, deoarece ziua se transformase subit într-una bună, plină de miresmele proaspete ale verii și de o căldură primitoare.

Copila râse și ea, apoi se întoarse și o zbughi în jos pe uliță, strigând „*Papa, papa*, hai să o vezi pe doamna care vorbește engleză! Are, întocmai precum a spus Louise, un zâmbet strălucitor ca razele soarelui! Hai să vezi, *papa*!"

Cele două tinere se priviră și izbucniră din nou în râs, după care se luară de braț și o urmară pe micuță. Și așa le-a văzut clanul pentru prima oară, îndreptându-se către casa Belleveau braț la braț și zâmbind în razele strălucitoare ale soarelui.

Nici chiar toate acele fețe străine ce se iviră în curtea îngrădită din fața casei nu putură să-i șteargă surâsul de pe buze și convingerea că făcuse alegerea corectă venind aici. Acolo, scăldată în razele soarelui, Catherine simți că nu este singură. Nu este singură nici aici, nici aiurea. Nu este singură niciodată.

Vestimentația bărbaților consta din pantaloni largi de culoare închisă, bretele și cămăși albe scrobite, cu gulere înalte, care acopereau gâtul. Peste cămașă, cei mai vârstnici purtau fiecare câte o haină lungă, asortată, care le ajungea în spate până la genunchi. Fiecare

bărbat avea pe cap o pălărie ciudată, rotundă și cu boruri largi. La apariția celor două, toți bărbații își descoperiră capetele.

Femeile stăteau adunate într-o parte, privind-o pe Catherine cu vădită curiozitate. Toate purtau rochii și scufii asemănătoare cu ale Louisei, într-o varietate de pasteluri ce aminteau de culorile florilor de primăvară. Unele priviri erau vădit întrebătoare, chiar ostile, dar acestea nu erau multe la număr. Merii ce dădeau în pârg în toate curțile umpleau aerul cu dulcele lor parfum. Dincolo de casa spre care se îndreptau, se întindeau, șir după șir, pomii unei livezi vaste.

Louise o conduse pe Catherine spre un bărbat înalt și robust.

— Tată, ți-o prezint pe prietena mea, Catherine Harrow. Catherine, acesta este tatăl meu și conducătorul clanului nostru, Jacques Belleveau.

Bărbatul avea părul sur și niște mustăți albe, răsucite. Catherine îi privi chipul și făcu o reverență.

— Satul domniilor voastre este înmiresmat de parfumul celei mai grozave livezi de meri din câte mi-a fost dat să văd vreodată, *m'sieur*. Este ca și cum aș simți în nări chiar mirosul câmpiilor raiului.

Se auzi un oftat general și Catherine putu citi pe aproape toate fețele celor prezenți că rostise cuvintele potrivite.

— Vezi, *papa*? Ți-am spus că vorbește tare caraghios! se auzi exclamând vocea subțire a fetiței.

La auzul acestor vorbe, întreaga adunare izbucni în râs, alungând orice urmă de încordare sau neliniște. De aceea, atunci când Louise o duse în partea în care se aflau femeile și spuse „Iar aceasta este mama mea, Marie Belleveau", Catherine făcu iarăși o reverență, după care avu curajul să ia mâna bătătorită a femeii și să-i spună „*Madame*, ați crescut cea mai bună fiică lăsată de Dumnezeu pe pământ. Este o adevărată onoare să mă pot numi prietena ei."

Mama Louisei avea o căutătură ușor rece, pe care Catherine ajunsese să o asocieze cu a unor femei cărora le venea mai ușor să mustre decât să laude. Totuși, astăzi, Marie Belleveau fu în stare să răspundă cu o căldură sinceră în glas.

— Ești într-adevăr la fel de încântătoare cum mi te-a descris fata mea.

Louise o trase din nou de braț și Catherine se trezi față în față cu un bărbat bine făcut, cu păr negru, față roșcovană și bărbia despicată. Deși nu era mult mai înalt decât ea, toată ființa lui vădea o putere colosală, reflectată parcă în ochii săi negri.

— Și acesta este soțul meu, Henri, spuse Louise încet.

— Sluga dumneavoastră, domnule, spuse Catherine, făcând o a treia reverență. Este o onoare să o cunosc pe încântătoarea dumneavoastră soție.

— Bine zis, *madame* 'Arrow. Louise a mea chiar că-i încântătoare, spuse Henri și fața lată i se destinse într-un zâmbet larg. Și tot ce pot să mai zic e că nu fost-am onorat cu o reverență din partea uneia ca domnia voastră de când îs eu pe lume.

Lumea începu să curgă spre Catherine din toate părțile, vorbindu-i și, gesticulând, și înclinându-se în fața ei. Câțiva, puțini la număr, rămaseră la o parte, schimbând din când în când priviri întunecate, dar majoritatea oamenilor erau prietenoși și entuziaști. Se lăsă purtată dintr-o parte în alta, ajungând la un moment dat, la o distanță considerabilă de singura persoană pe care o cunoștea în tot acest puhoi de creștini. Dar nu conta. Deși nu înțelegea decât frânturi din frazele ce i se adresau cu repeziciune din toate părțile, Catherine era încredințată că se afla printre prieteni.

Jacques Belleveau își croi drum prin mulțime. Vacarmul conteni abia când ajunse în dreptul ei și îi întinse o cană cositorită.

— Stă în obiceiul nostru să închinăm primul pahar din cidrul de anul trecut în cinstea recoltei. Am fi din cale-afară de onorați ca anul acesta să rostești domnia ta câteva cuvinte cu acest prilej, *madame*.

— O, dar ..., încercă să protesteze Catherine, înroșindu-se la față.

Totuși, văzându-se înconjurată de atâtea fețe zâmbitoare, își făcu curaj și ridică paharul.

— Fie ca această recoltă să fie la fel de bună precum oamenii din acest sat! spuse ea, bâlbâindu-se ușor.

Vorbele îi fură întâmpinate de un murmur general și o mulțime de priviri aprobatoare schimbate între fețele rumene din jurul ei. Catherine simți că rostise și de această dată cuvintele potrivite.

Își ascunse, rușinată, fața de ochii mulțimii ducând la buze cana cositorită. Cidrul nu se asemăna la gust cu niciun must de mere pe care îl băuse vreodată. Acesta aducea foarte subtil a scorțișoară și era ușor efervescent. Nu o pișca la limbă, nu era nici acru, nici dulce.

— E ... e cea mai minunată licoare pe care am gustat-o vreodată!

Vorbele îi fură întâmpinate cu urale, ceea ce o făcu să se îmbujoreze din nou. Vocea răsunătoare a lui Jacques Belleveau acoperi celelalte voci.

— Să bem în cinstea invitatei noastre! strigă el.

— În cinstea invitatei noastre! răsună urarea din toate părțile.

La îndemnul tuturor, Catherine se întoarse și fu condusă de membrii clanului până în spatele casei și, de acolo, în livadă. Acolo, sub ramurile noduroase ale pomilor bătrâni, învăluite în mireasma îmbătătoare a merelor și a mâncărilor ce urmau a fi servite, erau întinse o duzină de mese, aranjate în formă de semicerc în jurul unui foc bine împrejmuit și al unui proțap. Catherine fu așezată la una dintre mese, unde i se alăturară cu repeziciune o mulțime de persoane ce se prezentară toate deodată. Eli, Philippe și atât de mulți copii din sat, încât îi venea greu și să îi numere, darămite să își amintească numele fiecăruia. Louise și Henri erau așezați în fața ei, iar lângă ea stăteau Jacques Belleveau, într-o parte, și soția acestuia, Marie, în cealaltă parte. Toată lumea își lungea gâtul peste masă, explicându-i în cuvinte pe care abia că le putea înțelege faptul că merele fuseseră culese în ultima clipă, chiar înainte să dea înghețul, presate în căldări mari de piatră și apoi puse la păstrat în poloboace din lemn de stejar, bine astupate, să nu prindă aer. Că nu se fermentau, pentru ca sucul să rămână proaspăt și să poată fi băut și de către copii.

Lemnul de stejar îi dădea sucului dulceață, iar mirodeniile provenite din insule îndepărtate făceau ca acesta să țină un timp mai îndelungat și să dobândească în timp o subtilă aromă nouă.

Catherine se străduia să audă și să înțeleagă tot ce se spunea, observând adunarea dinăuntru și dinafară. Faptul că trebuia să se concentreze pentru a înțelege vorbele turuite în limba franceză îi oferea atât prilejul de a fi parte din tabloul general, cât și cel de a privi lucrurile din exterior. În acel moment, realiză cât se poate de clar faptul că acesta era un *clan* în adevăratul sens al cuvântului. Toți cei prezenți aici, atât adulții, cât și copiii, formau un întreg, o *familie*, laolaltă cu toate râsetele, vocile și sporovăiala din jur.

— Vorbește-ne despre tine. Cu ce se îndeletnicesc părinții tăi? o întrebă Marie, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Tatăl meu este notarul satului.

— Ah, *le notaire*.

Mesenii dădură din cap în semn de apreciere. Era clar că titlul de notar avea o anumită greutate și aici.

— Și mama ta?

— Mama mea a murit la o săptămână după ce am împlinit doi ani.

Avu loc un moment de tăcere din respect pentru răposată și din compasiune pentru Catherine.

— Ai fost crescută de mătuși, așadar.

— Nu. Nu am nicio rudă de sânge în afară de tatăl meu. Toate neamurile lui au rămas în Anglia.

Toată lumea tăcu, uluită.

— Dar cine te-a crescut, copilă? continuă Marie, prea preocupată de șirul întrebărilor sale pentru a simți vreo mustrare de conștiință pentru lipsa ei de tact. Cine te-a pregătit pentru a deveni femeie? Cine ți-a vorbit despre căsnicie?

— Tata a avut menajere, cărora am învățat să le spun mătușici.

Aici, în mijlocul acestui clan, Catherine își aminti dintr-odată de singurătatea cu care se luptase o viață întreagă. Cine o pregătise cu adevărat pentru a deveni femeie? Cine? Ea nu înțelesese ce însemna cu adevărat să fii o fată orfană de mamă până acum, când era încojurată de o *familie*.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, spre surprinderea ei și a tuturor celorlalți. Singurătatea făcuse dintotdeauna parte integrantă din viața ei, motiv pentru care Catherine ajunsese să o considere ca pe un lucru firesc și nu îi dăduse niciodată prea mare importanță. Până acum. Acum înțelegea cu adevărat ce i-a lipsit.

Peste masă, se întinseră mai multe mâini. Mâini de femei puternice.

În timp ce Louise își întindea brațele către ea, Marie Belleveau o cuprinse, la rândul său, într-o îmbrățișare. Din toate părțile, se auzeau murmure de drag și îngrijorare. Se chinui să-și elibereze o mână pentru a-și ascunde fața înlăcrimată, dar strânsoarea cu care o ținea Louise era pe cât de delicată, pe atât de fermă. Catherine încercă să își tragă răsuflarea.

— Vă rog să mă iertați ... îmi pare rău! reuși ea să spună cu vocea tremurată.

— Taci, copilă, taci! Nu ai de ce să te rușinezi. Ești între prieteni, încercă să o liniștească Marie, toată numai lapte și miere. Eu trebuie să îți cer iertare pentru acele întrebări pe care nu eram îndreptățită să ți le adresez.

— Nu, nu ... Doar că ... ei bine, eu n-am mai întâlnit niciodată o familie ca aceasta.

— Nu, și nici c-ai să mai întâlnești vreuna! strigă Henri din capătul mesei. Două familii dintr-astea, și pământul s-ar surpa sub ele de uimire și de zăpăceală!

Râsetele ce se stârniră în jurul mesei fură bine-venite. În cele din urmă, Catherine reuși să își ridice batista și să se șteargă la ochi. Îmbrățișarea Mariei deveni modul unei femei mai vârstnice de a-i ura un bun-venit călduros unei femei mai tinere, iar privirea Louisei, plină de iubire și prietenie, încălzi încă o dată inima lui Catherine.

Henri arătă spre o altă masă, către o persoană nevăzută.

— Clanul ăsta-i un talmeș-balmeș. Uite, de pildă, individul de colo, ciudățenia ceea roșie la față, de zici că a crescut în stratul de rubarbă.

— Acu' pe seama cui faci spirite, Henri? îi strigă înapoi un bărbat de la cealaltă masă.

— Ei bine, de vreți să știți, acest individ e propriul său verișor de gradul al doilea. Asta pentru că străunchiul surorii maică-sii a fost strănepoata feciorului vitreg al frățânelui lu' taică-su!

Henri continuă, acoperind strigătele de protest de la cealaltă masă.

— Iar muierea de acolo, ei bine, verișoara de gradul doi a mătușă-sii a fost una și-aceeași persoană cu fratele vitreg al nevestei nepoatei lu' mamă-sa mare!

Râsetele, ca o adevărată mană cerească, șterseră ultimele urme de durere din sufletul lui Catherine. Toți mesenii i se adresară, cerându-și scuze în numele lui Henri, spunând că tânărul este o pacoste pe două picioare din ziua în care s-a născut, dar toate acestea erau spuse cu zâmbetul pe buze de către oameni ce țineau unii la alții și totodată la ea.

— Dom' pastor! Iată-l pe Jean Ricard!

Catherine se ridică din nou în picioare și se întoarse să îl salute pe bărbatul înalt și suplu. Noul sosit purta o haină neagră lungă, asemănătoare cu o sutană, încheiată în față cu o sumedenie de năsturași îmbrăcați în pânză. Purta aceeași pălărie rotundă ca toți ceilalți bărbați, doar că a lui avea borurile mai largi. Pastorul se îndreptă spre Catherine și își ridică pălăria de pe cap cu o mână, întinzându-i-o ei pe cealaltă.

— Jean Ricard, la ordinele dumneavoastră, *madame* Harrow! spuse el făcând o plecăciune adâncă.

— Este o onoare să vă cunosc, *m'sieur*, răspunse ea, făcând o reverență adâncă.

— Poftim! Nu v-am spus eu că se înclină întocmai ca o regină? strigă Henri.

— Nu, Henri Robichaud, azi n-ai spus decât sminteli toată ziua, se auzi vocea unei femei.

— De ce s-ar deosebi ziua asta de toate celelalte? îi dădu dreptate o altă voce.

Pastorul zâmbi în timpul acestui schimb jovial de replici, fără să își ia ochii de la Catherine.

— Louise mi-a spus că dați citire Bibliei împreună.

— Așa este, domnule pastor, dar trebuie să vă mărturisesc că de înțeles, înțeleg mult mai puține decât aș dori.

Aceste cuvinte aduseră un nou zâmbet pe chipul preotului, un zâmbet mult mai profund de această dată, venit din adâncul sufletului, zâmbet împărtășit, de altfel, de tot restul mesenilor.

— Atunci dumneata și cu mine s-ar putea să avem mult mai multe în comun decât ne-am fi așteptat. Spuneți-mi, *madame* Harrow, ce v-a călăuzit spre citirea Cuvântului Sfânt?

Catherine se întrebă în sinea ei dacă ar trebui să vorbească despre atitudinea strictă a tatălui său în privința Legii divine, atitudine ce o îndepărtase de Carte în trecut, și despre toată prospețimea care o însuflețise de când îi descoperise cuvântul viu și revelator. Totuși, nu voia să dea dovadă de lipsă de respect și, de aceea, căută să spună ceva cu totul nou, ce nu mai îndrăznise să rostească vreodată.

— Vreau să fiu o ... o slujitoare a Domnului, se trezi ea spunând dintr-odată.

Pastorul avea trăsături ieșite din comun: nasul îi era aidoma unui cioc mare, ochii îi erau negri și străpungători, iar pomeții proeminenți păreau să-i aparțină unui om aflat într-o permanentă căutare a adevărului.

— Așa? făcu el, așteptând în mod vădit continuarea.

— Dacă aparțin cu adevărat Domnului, voi putea să fiu o soție bună pentru Andrew. Și o mamă bună pentru copiii pe care nădăjduim să-i avem împreună, completă ea, îmbujorându-se la rostirea acestei mărturisiri.

Pastorul se înclină încă o dată, mai adânc decât prima oară.

— Prezența domniei tale ne onorează, *madame* Catherine. Fie ca pilda pe care o dați să le ajute pe tinerele noastre fiice să prețuiască învățăturile cele veșnice la justa lor valoare!

— Am învățat din Sfânta Scriptură că nu am cum să înfăptuiesc aceasta, zise Catherine. Nu de una singură. Indiferent cât de puternic îmi doresc acest lucru. Numai prin ceea ce a făcut Domnul nostru

Isus Hristos, cel răstignit pe cruce, pot să devin o soție și o mamă bună. Trebuie să îmi pun credința în El. Pentru tot restul vieții.

Pastorul aprobă încet din cap, privirea devenindu-i din ce în ce mai gânditoare, apoi se întoarse către Jacques Belleveau.

— Poate că a sosit timpul să rostim rugăciunea împreună.

— Așa e, domnule pastor, dumneata găsești întotdeauna momentul potrivit, răspunse conducătorul clanului, cu obrajii roșii de încântare. Bucatele sunt pregătite și la fel e și pofta noastră de mâncare.

Catherine se ridică în picioare împreună cu ceilalți și ascultă rugile binecunoscute, rostite într-un grai străin. Și într-unul ce nu era străin deloc. Căci, pe lângă vorbele pastorului, Catherine își asculta și propria inimă, minunându-se de cât de ușor îi venise să vorbească adineaori și de cuvintele pe care alesese să le rostească. Cuvinte ce nu îi stătea în fire să le rostească nici măcar în limba sa maternă. Atunci cum de le-a putut rosti într-o limbă străină? Nu știa. Tot ce știa cu certitudine acum, stând cu capul plecat și auzind rugăciunea, era că aici, în acest sat francez, în mijlocul unor oameni de altă naționalitate, se simțea ca acasă.

Capitolul 16

Catherine își ridică mâna subțire, îndepărtându-și pletele răvășite de pe față și trăgând cu ochiul pe lângă draperia ferestrei din dormitor. Deși nu se crăpase încă de ziuă, iar ea era frântă de oboseală, nu putea să doarmă. Se lăsă pe spate, nevrând să își deranjeze soțul. Măcar să încerce să se odihnească, dacă tot nu putea să doarmă.

Dar nu era să fie. Își simțea tot trupul încordat și o durea stomacul. În cele din urmă cedă, se ridică în șezut pe marginea patului, își vârî cu grijă picioarele în tălpicii de lână și se ridică ușor în picioare, fără să își ia ochii de la Andrew în tot acest timp. Văzând că acesta nu face nicio mișcare, Catherine respiră ușurată și se strecură afară din odaie.

Deși focul din cămin se stinsese, camera de zi nu se răcise încă. De fapt, lui Catherine îi era prea cald. Întinzându-se să ia niște surcele, se gândi cu groază că s-ar putea să se fi îmbolnăvit de gripă.

Simțind brusc un val de greață, se lăsă încet în balansoar. Avea de trei zile probleme cu stomacul. În general, senzația de greață se atenua pe măsură ce se afunda în treburile gospodăriei, dar îi venea tot mai greu să pregătească micul dejun pentru Andrew. I se făcea groază doar la gândul că trebuie să stea aplecată deasupra sobei încinse, învârtind în terciul de ovăz.

Dar mai era un ceas până să se trezească Andrew. Avea destul timp la dipoziție pentru a-și aduna forțele. Poate că are să se simtă mai bine până când vine momentul să se apuce de pregătirea mesei de dimineață. Întinse mâna după Biblie și încercă să își găsească o poziție mai confortabilă.

Începu să citească, dar îi venea greu să se concentreze asupra pasajului. Greața o năpădea în valuri intense, aidoma celor din golful Fundy, care treceau prin ea, mistuindu-i întregul trup și făcând-o să se teamă că are să verse. De fapt, își dorea să *poată* vărsa. Atunci măcar ar scăpa de aceste spasme înfiorătoare.

Puse la o parte mult iubita Carte și își lăsă capul pe spate, rezemându-l de spătarul balansoarului. Nu îndrăznea să se legene. Chiar și legănatul ușor părea să îi mărească starea de disconfort, așa că stătea complet nemișcată, aproape ținându-și răsuflarea, de teamă să nu i se facă rău.

— Ești bolnavă?

La auzul vocii lui Andrew, Catherine tresări speriată, îndreptându-și imediat spatele. Deși mișcarea bruscă îi provocă un nou val de greață, femeia încercă din răsputeri să își mascheze starea de rău.

— Cred că m-am stricat nițel la stomac, nimic mai mult, reuși ea să îngaime, forțându-se să zâmbească.

— Poate că ar trebui să iei din întăritorul pe care îl avem în dulap.

Ceva îi spunea tinerei să nu o facă. Nu doar pentru că poțiunea primită de Andrew pentru oamenii săi era extrem de amară la gust, ci mai ales deoarece Catherine simțea că aude un fel de voce interioară ce o îndemna să fie cu mare băgare de seamă în privința tratamentelor improvizate.

— Sunt sigură că va trece, răspunse ea. La fel ca înainte.

— Ai suferit de asta și înainte? întrebă Andrew în timp ce se îndrepta către ea, trecându-și degetele prin părul ciufulit.

Privirea lui era plină de îngrijorare.

Catherine se foi neliniștită în balansoar. Lăsase să îi scape prea mult, dar acum nu mai avea cum să dea înapoi.

— Un pic, răspunse ea, sperând că Andrew se va mulțumi cu acest răspuns în doi peri și o va lăsa în pace.

— De ce nu ai spus nimic? Habar nu aveam că ești bolnavă.

— Nu sunt bolnavă ... serios că nu ... doar ...

Dar nu se simțea deloc bine. Nu putea să tăgăduiască acest fapt. Se simțea îngrozitor de rău.

— Are să-mi treacă, reuși ea să îngaime într-un sfârșit.

Un nou val de greață. Catherine știu că de această dată avea să verse. Se aplecă cu repeziciune peste găleata cu cenușă. Andrew fu la fel de rapid.

Dintr-o mișcare, ajunse lângă ea, ținându-i capul atunci când o trecură primele spasme.

— Trebuie să te întorci în pat, îi spuse el când se părea că ea își va reveni.

Catherine clătină din cap.

— Cred că am să mă simt mai bine acum, spuse ea, rezemându-se slăbită de spătarul înalt al balansoarului, cu fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Dar trebuie să te odihnești. Și trebuie să iei niște ...

— Ba nu, Andrew, îl întrerupse Catherine. Este prea tare. Nu cred că ...

— Bine, dacă nu vrei să iei din întăritor, bea măcar niște tonic. Îmi fac griji pentru tine în ultima vreme. Ești fără vlagă și din cale-afară de palidă.

— Nu am putut să îmi fac somnul, asta e tot.

— Te neliniștește ceva despre care nu mi-ai vorbit?

— Desigur că nu, ripostă tânăra, clătinând repede din cap.

— Atunci? ...

— Poate că doar m-am stricat puțin la stomac. Sunt sigură că nu avem de ce să ne facem griji.

Cuvintele ei nu părură să-l fi liniștit pe Andrew.

— Cred că ar fi bine să o rog pe doamna Dwyer să treacă pe aici. Ea se pricepe la ierburi și la leacuri ...

— O, nu, Andrew, te rog să nu faci asta! îl imploră Catherine, ridicându-se speriată în șezut.

Nu avea niciun chef să o primească în vizită pe Matty Dwyer.

Văzând consternarea de pe fața lui, încercă o nouă abordare.

— Sau, cel puțin ... nu deocamdată. Nu are niciun rost să facem din țânțar armăsar. Dacă nu îmi revin, atunci ...

În sinea ei, Catherine spera cu ardoare să poată scăpa fără o vizită din partea nevestei căruțașului din sat. Matty Dwyer era o femeie cârcotașă și bârfitoare, care avea supărătorul obicei de a-și băga nasul peste tot. Deși părea să fie întotdeauna disponibilă, întotdeauna prezentă în sala de la primărie ori de câte ori trecea ea pe acolo și întotdeauna gata să-i facă o vizită, Catherine nu se simțise niciodată în largul ei în compania acestei femei băgărețe.

Andrew păru să îi detecteze neliniștea.

— Să mai așteptăm două zile, atunci ..., dar dacă nu te simți mai bine, va trebui să luăm măsuri.

Catherine aprobă din cap. Cât de mult își dorea să nu se ajungă până acolo!

— Hai să te ajut să te întorci în pat!

— Sunt sigură că mă pot descurca singură. Mă simt deja ceva mai bine, spuse ea, după care privi spre găleata pentru cenușă.

— Nu-ți face griji! Mă ocup eu de asta, spuse Andrew.

Fusese de ajuns o singură privire spre găleată pentru ca tinerei să i se întoarcă din nou stomacul pe dos. Detesta faptul că trebuie să lase această treabă murdară pe seama lui Andrew, dar știa că în starea ei actuală nu ar fi nicidecum capabilă să curețe găleata. Așa că aprobă slab din cap și apucă mâna întinsă a lui Andrew. Poate că are să se simtă mai bine dacă se întinde puțin.

Zâmbind ușor, Louise își trecu degetul peste calendarul făcut de mână, pe care Henri îl agățase pe perete. Precis că avea dreptate. Calendarul îi confirma bănuielile. Ceea ce era ciudat, pentru că nicicând nu se simțise mai bine, mai plină de energie și de viață decât

în zilele acestea. Totuși, era prea devreme pentru a-i dezvălui secretul soțului său. Dacă se înșela? Henri ar fi atât de dezamăgit. În ultima vreme, vorbea tot mai adesea despre un fiu. Nu, trebuia să aștepte până când va fi sigură.

Făcu un pas înapoi și își desfăcu funda șorțului apretat. Mai avea puțin timp la dispoziție înainte de a începe să pregătească masa de seară. Îi va face o vizită mamei sale. Va spune că a venit să pălăvrăgească la o cană cu ceai fierbinte și, dacă se prezintă prilejul, ar putea pune niște întrebări cu caracter mai intim. Mama ei trebuie să știe.

Porni cu pași mari și ușori prin crâng. O scurtătură spre casa părinților săi, cu mai puțin praf și mai multă răcoare decât oferea drumul principal.

Ajunsă la casa părintească, Louise ciocăni și abia apoi deschise ușa, strigând nu foarte tare „*Bonjour*".

— Louise! exclamă Marie, care tocmai ieșise dintr-una dintre odăi și se îndrepta acum spre bucătărie, ștergându-și fața cu șorțul. Haide înăuntru!

— Sunt deja înăuntru, răspunse Louise zâmbind.

— Aha. Foarte bine și bun-venit! Dar e o zi caldă. Prea caldă pentru a sta în bucătărie. Haide să ne așezăm la umbră!

— Dar am venit să bem un ceai împreună, o necăji Louise.

— Ceai? Nu, e prea cald pentru ceai. Tocmai curățam niște mazăre în camera de zi. E mai răcoare acolo. Ce zici de niște cidru de mere?

Louise chicoti încet.

— Atunci cidru de mere să fie, mamă. Cidru de mere și, poate, niște felii din minunata dumitale prăjitură cu ghimbir.

— Prăjitură cu ghimbir? Dar n-am pregătit nicio prăjitură cu ghimbir azi. Henri a trecut pe aici acum vreo două zile și a mâncat tot ce mai rămăsese.

Spre propria sa surprindere, Louise se simți extrem de dezamăgită. Doar gândul la prăjitura cu ghimbir fusese de ajuns pentru a-i provoca o poftă nebună. Totuși, văzând expresia de pe chipul mamei sale, se grăbi să o liniștească.

— Lasă, mamă, nu face nimic! Am să mă mulțumesc cu orișice ai mata în cămară.

Mamă-sa o fixă cu o privire sfredelitoare.

— Dar pofteai la prăjitură cu ghimbir?

— Da ... dar nu importă.

— Aș putea să pregătesc niște ceai de ghimbir.

Louise se lumină la față. Ceaiul de ghimbir suna apetisant, chiar dacă era departe de deliciosul gust acrișor al prăjiturii la care visase.

— Da, nu sună rău deloc. Să bem niște ceai de ghimbir!

Ochii maică-sii continuau să o studieze.

— Am să aprind focul și-am să pun ceainicul la fiert, mormăi ea cu un aer aproape distrat, clătinând din cap în timp ce se îndrepta către sobă.

Ajunsă acolo, își șterse încă o dată fruntea.

— Nu! hotărî Louise. Nu, este ridicol. E prea cald pentru ceai de ghimbir sau orișice alt ceai. Să bem mai bine niște cidru!

— Atunci am să aduc niște cidru rece, spuse Marie, îndreptându-se spre chepengul care dădea în pivniță.

De fapt, cidrul nu avea cum să fie cu adevărat rece, dar va fi mult mai plăcut de băut decât orice altă licoare lăsată în dogoarea acestei zile de vară.

— Stai, lasă-mă pe mine să cobor în pivniță! se oferi Louise.

Dar Marie întinse mâna în față, nelăsând-o să treacă.

— Am să cobor eu, spuse ea cu fermitate, uitându-se fix în ochii fiicei sale. Tu, du-te de găsește un loc la umbră!

Louise șovăi. Nu stătea în obiceiul maică-sii să îi refuze ajutorul.

— Găsește un loc la umbră, dacă-ți spun, repetă mama sa.

Ascultătoare, Louise vru să pornească, apoi se întoarse cu iuțeală.

— Mămico! insistă ea, nu ai putea cumva să pui niște ghimbir în cidrul de mere?

Maică-sa își dădu ochii peste cap, apoi zâmbi și încuviință din cap, după care dispăru în pivnița răcoroasă.

De unde pofta aceasta subită de ghimbir? Strângând din umeri, Louise își ridică părul lung și greu deasupra gâtului. Deși era cald, ziua era superbă. Auzi deasupra capului o pasăre ciripind în cuibul său și o alta răspunzându-i dintr-un măr aflat în apropiere. Louise zâmbi, apoi redeveni serioasă. Nu cumva se comporta prostește? Nu era, oare, prea devreme pentru a-i vorbi mamei? Și, dacă ar face-o, cum să deschidă subiectul? Care erau cuvintele potrivite pentru întrebările care o frământau? Oare visele ei erau, într-adevăr, pe cale să se împlinească? Louise mustea de nerăbdare în așteptarea mamei sale, dar, din fericire, nu avu mult de așteptat.

Marie reapăru repede, aducând pe o tavă de lemn – cioplită de Henri pentru socrii săi ca dar de Crăciun – două pahare înalte și o farfurioară cu biscuiți unși cu un strat generos de dulceață de mere și presărați, la rândul lor, cu ghimbir. Louise își umplu nările cu mirosul la care visase.

Maică-sa puse tava jos, își aranjă după ureche un fir rebel și se așeză pe scaun față în față cu fiica sa. Louise simți din nou cum o sfredelește cu privirea.

— Carevasăzică, începu ea, ridicându-și șorțul pentru a alunga o muscă ce bâzâia în jurul biscuiților, ai venit să-mi spui ce am visat să aud. Am să devin bunică.

— Ce te face să spui asta? întrebă Louise, fără să își poată ascunde mirarea.

— O văd în ochii tăi. Ți se citește pe chip.

— Dar nu sunt sigură încă. Mamă, am venit să te întreb dacă ...

— Este sigur, îi confirmă mamă-sa, fără să o lase să termine. Și cum te simți?

— Bine. Foarte bine. Nu mă simt rău defel. Doar ... doar fericită!

— Arăți fericită, răspunse Marie dând iarăși din cap. Asta te dă de gol.

— Bine, dar ...

— Și alte câteva lucruri. Am văzut destule femei însărcinate la viața mea, știi bine.

— Bine, dar este prea devreme. Încă nici măcar n-am îndrăznit să-i spun lui Henri.

— Poți să-i spui liniștită.

— Dar are să fie atât de dezamăgit dacă ...

— Nu-ți face tu griji de-astea! Henri este primul care trebuie să afle.

— Bine, dar dumneata știi deja.

— Mda ... dar n-am auzit nimic de la tine.

Totuși, Louise șovăia.

— Ești sigură că n-am să-i aduc o mare dezamăgire, dacă lucrurile s-or dovedi să nu stea așa?

— Dacă ai grijă de tine, nu are să se întâmple așa ceva. Dar trebuie să începi să iei în curând tonicul pe care am să ți-l pregătesc special.

Dintr-odată, Louise își simți inima copleșită de bucurie. Dintr-o mișcare, sări de pe scaun și își strânse mama în brațe. Pe obraji îi curgeau lacrimi de bucurie.

— Sunt atât de fericită, că-mi vine să ... să cânt și să joc! exclamă ea, observând totodată că mamă-sa plângea și ea.

— Iar eu sunt fericită de fericirea ta, răspunse femeia, strângând-o la piept.

Louise se dădu un pas înapoi și își șterse lacrimile. Acum amândouă râdeau de bucurie. Era pentru prima oară când simțea o legătură caldă, ca de la femeie la femeie, cu mama ei. Totuși, ea rămânea copilul, fiica acesteia. Era atât de plăcut să împărtășească acest eveniment special unei alte femei. Femeii căreia îi spunea mamă.

Situația nu se îmbunătățise. După ce se dădea jos din pat, Catherine trecea prin același chin zi după zi, simțindu-se rău și secătuită de puteri. Andrew ar fi chemat-o pe Matty Dwyer, dacă aceasta nu s-ar fi îmbolnăvit tocmai atunci de gută. La auzul veștii, Catherine răsuflase ușurată și Îi mulțumise lui Dumnezeu în sinea ei.

Totuși, tânăra începea să își facă, la rândul ei, griji. Ceea ce simțea nu era ceva normal și ea nu avea în preajmă nicio femeie cu care să poată discuta despre ciudata ei maladie.

Andrew avea dreptate. Era, într-adevăr, palidă. Și slăbise. Se vedea pe fața ei și pe cât de largi îi erau beteliile fustelor. Acum trebuia să le îndoaie și să le prindă cu acul de siguranță, ca să nu cadă de pe ea. Se simțea atât de obosită, încât până și lucrul i se părea prea greu. O făcea doar pentru a avea o ținută cât de cât decentă în timp ce se ocupa de treburile casei. Ca să nu mai vorbim de faptul că aproape că nu mai era în stare să gătească. Tânjea după o persoană căreia să i se poată destăinui. O persoană care să știe ce se întâmplă cu corpul ei.

Gândurile îi zburară la Louise. Trecuseră câteva săptămâni de când fusese ultima dată pe pajiște. Acum nu mai avea putere să urce dealul. Deși era sigură că Louise se întreba ce s-a întâmplat cu ea de nu mai apare, Catherine nu îndrăznea să îi trimită un mesaj. Se hotărî, în schimb, să îi dea întâlnire.

Cu fiecare zi ce trecea, dorința de a-și vedea prietena devenea tot mai arzătoare. Nu cunoștea nicio altă femeie căreia să îi poată vorbi deschis despre ceea ce simțea, despre lucrurile care o nelinișteau.

Într-un sfârșit, se ivi prilejul perfect. Andrew urma să plece pentru cinci zile într-o misiune de recunoaștere. Deși știa că el probabil n-ar fi fost de acord ca ea să facă un asemenea drum în starea în care era, Catherine aștepta să îi treacă grețurile cumplite de dimineață, iar apoi se strecură afară din casă și o luă în sus pe deal, spre pajiște. Se simțea slăbită, dar florile de toamnă și aerul curat o înviorară, dându-i noi puteri. Ascunse un bilețel în locul secret unde ea și Louise obișnuiau să își lase mesaje una celeilalte și porni înapoi, oprindu-se pe alocuri să culeagă flori.

Ce bine ar fi ca Louise să urce pe pajiște și să-mi găsească bilețelul cât mai grabnic, murmură Catherine pentru sine. În bilețel nu cerea decât o întâlnire.

Joi. Nu îndrăznea să aștepte mai mult de atât. Vineri trebuia deja să se întoarcă Andrew.

I se înfierbântară obrajii de rușine. Nu proceda deloc bine. N-ar trebui să se ascundă de Andrew. Să facă ceva ce el n-ar fi încuviințat.

Chiar dacă ea avea nevoie disperată de înțelegerea și ajutorul unei femei.

La acest gând, Catherine se întoarse și luă bucățica de hârtie din ascunzătoare. Nu putea să o facă. Nu putea să facă planuri secrete. Nu era corect. Cu degetele tremurânde, mototoli hârtia și o vârî în buzunarul șorțului. Lacrimile începură să îi șiroiască pe obraji. Ce n-ar fi dat să aibă o persoană căreia să i se poată destăinui!

— *Bonjour*! se auzi de departe o voce veselă.

Răsucindu-se, Catherine o zări pe Louise înaintând cu pași iuți prin luminiș. La vederea acesteia, tânăra rămase fără grai și izbucni din nou în lacrimi.

— Nu te-am văzut de un car de vreme! îi strigă Louise, îndreptându-se spre ea cu brațele întinse. M-am temut că ești bolnavă.

Cu puțin înainte de a ajunge la ea, zâmbetul de pe fața Louisei pieri și aceasta se opri brusc din mers.

— Tu chiar *ești* bolnavă. Dumnezeule, cât ești de trasă la față!

Catherine aprobă din cap, ștergându-și lacrimile, apoi afișă un zâmbet nesigur, deși încă tot îi venea să plângă. Dar nu se cădea să o facă. Trase adânc aer în piept.

— Sunt atât de bucuroasă să te văd, Louise! suspină ea.

Cu ochii negri plini de îngrijorare, Louise îi luă mâinile într-ale sale.

— În ultimele săptămâni, am venit pe pajiște din două în două zile, spuse ea. Ți-am lăsat nenumărate bilețele, pe care mai apoi le-am adunat, de frică să nu le descopere altcineva. În tot timpul ăsta n-am găsit niciun bilețel de la tine. Nimic care să indice că ai trecut pe-aici. Am fost atât de îngrijorată! exclamă ea, întorcându-se spre Catherine și călăuzind-o spre locul umbros în care se afla bușteanul lor preferat. Stai jos, înainte să cazi din picioare, și spune-mi ce te doare.

— În ultima vreme, nu m-am simțit în apele mele, suspină Catherine.

— Da, se vede, răspunse Louise studiind-o din nou cu privirea.

— Am nădăjduit să mă însănătoşesc mult mai repede, dar nu s-a întâmplat, continuă Catherine.

— Iartă-mă, rogu-te, pentru franchețe ... dar nu cumva eşti însărcinată?

Catherine se făcu roşie până în vârful urechilor.

— Se ... se prea poate, ... dar nu sunt sigură, bâigui ea.

După ce o bombardă cu o serie de întrebări la fel de directe ca prima, Louise ajunse la concluzia că prietena sa aştepta, într-adevăr, primul său copil. Copilul ei şi al lui Andrew. Deşi era, în acest punct, copleşită de bucurie, Catherine era încă îngrijorată în privința felului în care se simțea. Greţurile şi oboseala nu puneau, oare, în pericol viața pruncului pe care îl purta în pântece? Şi câtă vreme mai trebuia să îndure această suferință? Era aceasta ceva normal? Cum putea să îşi îmbunătățească starea de sănătate?

— Mama are un leac din ierburi, care a făcut minuni în cazul multor femei din sat până acum. Cu ajutorul acestuia, ai să te pui numaidecât pe picioare, îi promise Louise.

— Vai, ce bine ar fi! răspunse Catherine, cu speranța înnoită. M-am prăpădit cu firea întrebându-mă ce să fac. Abia de mai pot să rezist de la o zi la alta.

Louise se întinse şi o mângâie pe braţ.

— Sărmana de tine! spuse ea plină de compasiune. Nu-mi pot închipui cum este să te simți atât de rău ... mai cu seamă într-un moment atât de fericit. Eu nu m-am simțit nicicând mai bine. Mama spune că am înflorit de-a dreptul.

Catherine făcu ochii mari.

— Şi tu ...

— Da, răspunse Louise, încercând să îşi înfrâneze entuziasmul din respect pentru suferința prietenei sale. Eu şi cu Henri urmează să fim, la rândul nostru, părinți.

— Vai, Louise, ce veste minunată! exclamă Catherine, privindu-şi prietena cu atenție -- pentru prima dată de când se întâlniseră. Şi arăți, într-adevăr, minunat. Radiezi.

— Şi am să mă asigur să radiezi şi tu, ai să vezi. Rămâi unde eşti şi eu am să dau o fugă până în sat să îţi aduc din leacul mamei.

— O, nu ...

— O, ba da. Nu vreau să mai urci dealul acesta până nu te înzdrăveneşti. Mă întorc acuşica. Tu odihneşte-te între timp. Stai aşezată aici – pe pământ dacă pofteşti – şi încearcă să te linişteşti. Bucură-te de parfumul florilor şi de cântecele păsărilor! Aerul curat are să îţi facă bine. Nu întârzii mult. De ce nu încerci să tragi un pui de somn? Chiar de iuţesc pasul, va trece o vreme până mă întorc. Este ceva de mers.

— Nu iuţi pasul prea tare, rogu-te. S-ar putea să nu îi priască pruncului.

— Ei aş! Nu m-am simţit nicicând mai bine, zău aşa. Simt că aş putea urca dealul alergând. Sărind peste buştenii căzuţi, săltând peste pârâu, continuă Louise râzând voioasă.

— Chiar şi aşa, nu încerca, rogu-te, niciunul din lucrurile ce le-ai pomenit.

— Bine, promit că am să mă comport înţelept şi n-am să urc dealul alergând, strigă Louise peste umăr în timp ce traversa pajiştea cu iuţeală, foşnindu-şi fustele.

Catherine se aşeză pe iarbă, rezemându-se cu spatele de un copac. Era atât de multă pace în jur. Atâta serenitate. Iar ea era recunoscătoare. Recunoscătoare pentru că găsise nişte răspunsuri. Pentru că avea pe cineva cu care putea să vorbească. Acest fapt era de ajuns pentru a-i îndepărta majoritatea neliniştilor. Urma să devină mamă. Mamă! Ca să vezi. Lui Andrew i se va împlini dorinţa arzătoare de a deveni tată. Fu cuprinsă de o fericire fără margini. Iar în curând se va simţi mai bine cu ajutorul ierburilor.

Louise urma să devină, la rândul său, mamă. Vor împărţi aceleaşi experienţe. Îşi vor urmări amândouă pruncii crescând şi dezvoltându-se. Îşi vor putea aduce micuţii pe pajişte să vadă florile sălbatice şi să asculte cântecele păsărilor. Să îi înveţe care fructe erau neotrăvitoare şi bune la gust.

Catherine își înlănțui brațele în jurul trupului său firav. Abia aștepta să treacă lunile. Abia aștepta ce urma să vină.

Stăteau culcați unul lângă celălalt în întuneric.

— Am fost pe pajiște într-una din zilele trecute, spuse Catherine și îl simți tresărind lângă ea.

Era sigură că pe fața lui Andrew se putea citi dezaprobarea, dar acesta nu scoase niciun cuvânt.

— A trebuit să mă întâlnesc cu Louise, continuă ea.

Tăcere. Catherine înghiți în sec. Ar fi vrut ca el să spună ceva.

— Trebuia să vorbesc cu o femeie.

— Nu a fost periculos să te aventurezi atât de departe în starea ta?

Catherine aprobă din cap.

— Ba da, probabil că a fost, recunoscu ea.

Tăcere.

— V-ați întâlnit, așadar?

— Da, făcu repede Catherine. Voiam să îi las un bilețel în care îi ceream să ne întâlnim, dar m-am simțit prost din cauza faptului că m-am dus acolo, deși știam că tu nu ai fi fost de acord cu asta. Cert este că n-am să urc încă o dată dealul fără voia ta. În fine, ea a apărut tocmai când eu eram pe cale să plec de acolo.

— Cât de convenabil! făcu sec Andrew.

— Chiar așa. Cred că a fost răspunsul la rugăciunile mele.

Andrew nu spuse nimic.

— Louise mi-a adus o poțiune preparată din ierburi de mama sa, Andrew.

— Ți-a adus poțiunea? Dar cum de știa că ai nevoie de ea?

— Tocmai că nu știa. Până a dat cu ochii de mine. Atunci a insistat să dea o fugă până acasă și să mi-o aducă.

— Și tu ai așteptat acolo, pe pajiște? Dacă te lua cu frig?

— Era o zi caldă, iar aerul curat mi-a făcut bine.

— Ai primit, să înțeleg, această ... poțiune?

— Da. De trei zile beau din ea.

Andrew tăcea. Ea știa că acesta se întreabă dacă era indicat ca soția lui să ia un leac pregătit de o franțuzoaică.

— De atunci mă simt mult mai bine, continuă Catherine. Ba mai mult, azi-dimineață am reușit să mănânc niște ouă fierte. Și nu a trebuit să vărs.

La auzul acestei vești, Andrew tresări și își întinse brațele spre ea.

— Ai avut puterea să mănânci din nou? întrebă el, trăgând-o mai aproape.

— Da. Sunt sigură că în curând ... în curând am să mă întremez.

— O, cât m-am rugat să îți revină culoarea în obraji! Să te mai împlinești puțin la trup.

Catherine se cuibări lângă el, lipindu-și obrazul de umărul lui musculos, și zâmbi ușor.

— Da. Fără îndoială că am să mă împlinesc la trup.

Andrew nu spuse nimic, dar ea îi simți încordarea.

— În curând vom deveni părinți, șopti Catherine și simți cum trupul lui Andrew se încordează.

Acesta întinse mâna și îi întoarse chipul spre el, deși nu avea cum să îi vadă ochii în beznă.

— Este adevărat, Catherine?

— Da. În curând ai să fii tată.

Andrew o strânse în brațe.

— O, Catherine, suspină el sărutându-i părul.

Capitolul 17

Căpitanul Andrew Harrow se întorcea acasă de la fort. Când ajunse în dreptul văduvei Riley, își ridică pălăria, fără a se opri. Primise felicitări din partea superiorilor din Windsor pentru avansarea în rang, dar aceasta era singura veste bună venită din Anglia.

Se opri la răspântia dintre drumul principal și ulița ce ducea spre casa lui și privi în depărtare, peste golf. Apele cu sclipiri argintii se întindeau sub un cer presărat cu nori. Auzi strigăte ce veneau de pe mai multe ambarcațiuni, dar nu reuși să distingă limba în care erau rostite. Îl frapă faptul că francezii și britanicii pescuiau cot la cot în aceste ape, fără să-și vorbească și fără să se bage în seamă unii pe alții. Neexistând frontiere în apele golfului, era greu de determinat care fâșie de apă era a englezilor și care, a francezilor. Andrew oftă. Ce bine ar fi să fie atât de simplu de șters hotarele, istoria și conflictele care îi despărțiseră de-a lungul timpului.

Desprinzându-și cu greu ochii de la priveliștea încântătoare ce se întindea mai jos, Andrew se gândi cât de bine descriu vara acadiană aceste zile însorite, pline de căldură și lumină, care, deși nu durau mult, erau încărcate cu toată bunătatea vieții. În fiecare an, mult prea scurta vară aducea cu ea o renaștere exuberantă a întregii naturi. Apele golfului colcăiau de pești. Uneori bărcile întoarse după o zi de pescuit erau atât de încărcate, încât mai aveau puțin și se

scufundau. Fermierii din sat preziceau o nouă recoltă bogată, a șaptea la rând.

Vânatul mai că nu sărea în oală. Cu numai trei zile în urmă, Andrew împușcase un curcan sălbatic în grădina din spatele casei. Acest ținut însorit conținea atât de multă frumusețe și avea atât de multe de oferit celor dispuși să îl considere patria lor. Ce bine ar fi dacă ...

— A, Andrew, mă bucur că te întâlnesc. Pe mine mă așteptai?

Vocea venea din spate și era a socrului său. Andrew se întoarse să îl salute.

— Oarecum, da. Cum sunteți, domnule?

— Merge. Am un pic de răceală ... mă lovește în fiecare an în perioada asta, spuse bătrânul, care șchiopăta, într-adevăr mai tare decât de obicei. Mereu am spus că eu simt venirea iernii cu mult înaintea orișicui din ținutul acesta.

— Așa este, domnule.

— A fost amabil din partea voastră să mă invitați la cină în seara aceasta, făcu John Price începând să urce pe uliță. După apusul soarelui, casa mea sună și mai tare a gol.

Andrew nu știu ce să zică. John Price nu avea obiceiul de a vorbi deschis despre sentimentele sale.

— Nici nu pot să-ți spun cât m-am bucurat să aud că fata mea așteaptă un copil! tăie bătrânul tăcerea. Are să ne facă tuturor un munte de bine să avem o mică făptură printre noi. Cum se simte Catherine?

— La început, a fost nițel slăbită, dar acum pare să se simtă bine.

Andrew nu pomeni nimic despre grețurile cumplite care o chinuiseră pe soția lui zile și nopți la rând, lăsând-o atât de sleită de puteri, încât abia se mai putea ține pe picioare. La fel cum nu simți nevoia de a pomeni ceva despre leacul provenit din Minas.

— Moașa pare să fie foarte mulțumită de starea ei.

— Îmi pare bine să aud asta. Desigur că nici nu mă așteptam la altceva din partea fetei mele. A fost mereu o luptătoare. Îmi închipui că sarcina nu a încetinit-o defel.

— Deși eu mi-aș fi dorit să o facă, răspunse Andrew chicotind, după care redeveni serios. Face mult prea multe având în vedere starea ei.

— Ei aș! Nu trebuie să-ți faci atâtea griji, omule. Catherine a fost întotdeauna rezistentă, spuse Price și urcă șchiopătând pe verandă. Bănuiesc că scrisorile oficiale au confirmat numirea ta în funcția de comandant al fortului.

— Într-adevăr.

Andrew nu îl întrebă cum aflase despre informațiile cu caracter confidențial din acele scrisori. În calitate de controlor al proviziilor fortului, John Price se bucura de o influență considerabilă atât în interiorul fortului, cât și în sat. Avea informatori printre cei ce aveau o vechime mai mare cu câțiva ani decât Andrew în cadrul garnizoanei.

— În acest caz, te rog să primești felicitările mele.

— Vă mulțumesc, domnule.

John Price se opri în fața ușii.

— Restul veștilor, hmm, confirmă ceea ce bănuiam cu toții de multă vreme?

— Da, aproape că gemu Andrew, cu o uriașă tulburare în glas. Regele a dat ordin să atacăm Franța pe toate fronturile.

— Atunci trebuie să ne conformăm.

John Price privi în depărtare, peste dealurile împădurite ce se înălțau de cealaltă parte a fortului, dincolo de apele strălucitoare ale râului care se vărsa în golful Cobequid, la fuioarele de fum care se ridicau din satul Minas.

— Trebuie să le dăm francujilor o lecție pe care să n-o uite niciodată. Niciodată, mârâi el, lovind cu pumnul în tocul ușii.

La auzul acestor vorbe, Andrew își reținu cu greu mânia. O ceartă cu John Price nu ar duce la nimic, nu ar schimba părerea acestuia nici cât negru sub unghie. Fapt care era, în sine, la fel de trist precum veștile primite, întrucât atitudinea socrului său coincidea pe deplin cu cea a superiorilor săi din Halifax și Annapolis Royal. Andrew aștepta

să i se domolească mânia ce îi clocotea în vine, pentru ca aceasta să nu strice primirea caldă a soției sale sau masa din acea seară. Cu toate acestea, conștiința propriei sale neputințe îl sleia de puteri.

— Intrăm? întrebă el cu vocea stinsă.

Căpitanul Andrew Harrow își conducea trupa pe cărarea de munte. Ajuns la răscruce, nu coti, ci continuă să meargă drept înainte, pe drumul ce cobora de la punctul de pază de pe dâmb. Auzindu-l pe caporalul gărzii dând pinteni calului, Andrew își pregăti răspunsul în minte.

— Iertați-mă, domnule, ați luat cu intenție această cale? întrebă caporalul, ajuns acum în dreptul său.

— Da, domnule caporal.

— Dar, domnule ..., începu tânărul șovăind.

Căpitanul era cunoscut ca fiind un om abordabil, dar caporalul nu știa, totuși, cât de tare putea să întindă coarda.

— Dar, domnule, dacă nu mă înșel, drumul acesta duce în jos, la satul francujilor.

— Întocmai, răspunse Andrew cu o voce calmă, deși inima îi bătea nebunește în piept. Ia spune-mi, ai văzut vreodată satul francez?

— Eu, domnule? Păi, singurii francuji ce i-am văzut în toată viața mea sunt negustorii care vin la târgurile din Cobequid și Annapolis Royal, răspunse caporalul, privind neliniștit în jos. Ei merg pe calea lor, noi pe-a noastră și niciunii pe aceeași cale cu ceilalți. Sau, cel puțin, așa gândesc eu, dom' căpitan.

— Prea bine. Dar, dacă e să ne atacăm ...

Nu putu rosti cuvântul „dușmani" nici în ruptul capului, nici măcar de dragul pledoariei.

— Ne-ar prinde bine să vedem cum se pregătesc ei de înfruntare.

— Cum spuneți dumneavoastră, dom' comandant.

— Bine. Acum du-te înapoi și asigură-te ca oamenii să fie aliniați și să aibă ținutele corespunzătoare pentru vizită. Și dă ordin să se desfășoare drapelul.

— Am înțeles, dom' comandant, răspunse caporalul, întorcându-și imediat calul și pornind înapoi.

Andrew nu se întoarse pentru a se asigura dacă sunt executate ordinele sale. Gândurile îi rămaseră încremenite asupra a ceea ce urma să vină. În spate, caporalul îi ordonă scurt unui soldat să își încheie nasturii tunicii și să își îndrepte bretelele pantalonilor. Andrew nu îi dădu nicio atenție. În cele din urmă, caporalul reveni lângă el.

— Cer permisiune să port drapelul.

— Ai permisiune mea.

Drapelul regimentului, un steag colorat de formă triunghiulară, cusut în nuanțe de auriu, roșu și cafeniu din cea mai fină mătase, cu ciucuri ce fluturau în vânt, era purtat mereu într-o desagă atunci când trupele erau conduse de comandant sau de aghiotantul acestuia. Caporalul își conduse calul imediat în spatele bidiviului lui Andrew, cu drapelul atașat de o lance ridicată sus peste șa.

În satul Minas era liniște, fapt normal având în vedere că era miezul unei zile de lucru.

Prima ființă care îi văzu sosind fu o fetiță. Aceasta nu avea mai mult de cinci sau șase anișori, era îmbrăcată într-o rochie de albastrul cerului și purta pe cap o bonețică albă scrobită. Micuța se întoarse și, zărind trupa de călăreți, rămase stană de piatră.

Andrew se cutremură când văzu teroarea întipărită pe acel chip tânăr. Semăna izbitor de tare cu expresia care apăruse în ochii lui Catherine cu o seară înainte, când socrul său începuse să peroreze, cu ochii ațintiți asupra focului, despre apropiatul conflict. Nesiguranța și drama reprezentată de război pentru femei și copii erau de netăgăduit. Andrew se înfioră din nou de propria-i neputință.

Noaptea trecută, când au rămas singuri, Catherine i-a vorbit despre cererea Louisei. Cu prilejul ultimei lor întâlniri pe pajiște, Louise îi spusese că sătenii din Minas doreau să afle informații concrete despre cursul lucrurilor, nu doar zvonuri și bârfe auzite la târg. Asta i-ar ajuta nespus de mult în luarea deciziilor pentru viitor. Deși știuse din prima clipă ce avea să facă, Andrew a ascultat-o pe

Catherine până la capăt, iar când aceasta a terminat de vorbit, el a întrebat-o doar dacă știe care dintre sătenii din Minas s-ar putea să vorbească limba engleză.

Gândurile îi reveniră în prezent în momentul în care fetița, recăpătându-și glasul, dădu un țipăt ce păru să nu se mai sfârșească, prea ascuțit pentru a putea fi imitat chiar și de păsări. Copila se întoarse să o ia la sănătoasa, dar se împiedică și căzu în praful drumului cât era de lungă. Țipa în continuare, fără să se oprească măcar o clipă, ca și cum nici nu ar fi băgat de seamă că a căzut. În cele din urmă, reuși să se ridice în picioare și o luă urlând la sănătoasa. Andrew se albise la față. Era doar un copil.

— Soldați, la pas! strigă el, strunindu-și calul și bătându-l pe grumaz pentru a-l liniști. Nu știa cu exactitate încotro se îndrepta sau pe cine va putea întreba de pastor.

La o fereastră, se ivi chipul îngrozit al unei femei.

— Unde îl găsesc pe preotul din sat? îi strigă Andrew, dar, drept răspuns, primi un alt țipăt și zgomotul obloanelor ce se închideau. Andrew merse înainte, spre locul în care ulița pe care se aflau se intersecta cu un drum mai lat. Răsuflă ușurat când zări turla bisericii la dreapta sa.

— Soldați, la dreapta!

Satul părea să se desfășoare de o parte și de alta a drumului aidoma unui sul. Cu gândul la riscul pe care și-l asumase venind aici, dar și la datoria de suflet pe care o avea, Andrew nu privi în jur decât când ajunse aproape de curtea bisericii.

Întâi îl frapă aerul *istoric* emanat de toate clădirile din satul Minas. Fiecare casă pe care o vedea aici, în centrul satului, purta amprenta unei epoci ce aducea mult mai mult cu arhitectura din Anglia decât orice clădire din Edward sau oricare altă așezare engleză. Chiar și biserica era construită în stil vechi. Clădită din piatră și lemn, cu acoperișul din scoarță de mesteacăn alb și fațada zugrăvită simplu în var alb, aceasta trona pe pajiștea verde aidoma unei coroane maiestuoase, tăindu-ți respirația.

În pragul bisericii, apăru un bărbat îmbrăcat în straie preoțești. Andrew descălecă și se îndreptă spre el, ducându-și calul de dârlogi. Totuși, nu se apropie nici prea tare, nici prea iute, pentru a nu-l alarma pe preot și pentru a se asigura că oamenii săi vor *auzi* ceea ce avea să spună. Pastorul șovăi o clipă ce păru să țină o eternitate, apoi se îndreptă spre el.

— Sunteți englezi? întrebă acesta în limba engleză, spre marea ușurare a lui Andrew.

— Suntem, într-adevăr, englezi, domnule. Iar eu sunt căpitanul Andrew Harrow.

— A, răsuflă ușurat pastorul.

Totuși, trăsăturile feței îi rămaseră destinse doar preț de o clipă, căci Andrew îi aruncă numaidecât o căutătură cumplit de încruntată, făcându-i, într-un mod aproape imperceptibil, semn cu capul. Pastorul înțelese imediat.

— Și care este motivul pentru care vă aflați aici? întrebă acesta.

— Nădăjduiam să găsesc un om învățat care să vorbească limba engleză, căci, din nefericire, cunoștințele mele de limba franceză lipsesc cu desăvârșire.

— Mai rar, fiule, spuse pastorul încet. Dacă vorbești mai rar, am să înțeleg ce grăiești, deși trecut-au mulți ani de când am studiat graiul vostru.

Preotul își înclină scurt capul spre Andrew, ignorând cu desăvârșire soldații din spatele acestuia.

— Mă numesc Jean Ricard și sunt preotul satului, se prezentă el, vorbind tare și răspicat.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule, spuse Andrew, după care luă aer în piept, pregătindu-se să spună ceea ce planificase să spună, cuvinte care să nu poată fi întoarse împotriva sa dacă vreunul dintre oameni ar fi vorbit despre asta la fort, fapt care, după toate probabilitățile, avea să se întâmple. Mă aflu aici pentru a vă cere în mod respectuos să îi convingeți pe ceilalți locuitori ai satului să semneze Jurământul de credință și supunere față

de Maiestatea Sa, Regele Angliei, spuse el, vorbind, la rândul său, mai tare.

— Eu sunt o simplă față bisericească, domnule căpitan. Aici, în satul nostru, asemenea lucruri sunt hotărâte de conducătorul clanului. Acesta are autoritatea unui – cum se spune? – primar. Da. Are aceeași autoritate precum primarul unui sat englez.

— Acest conducător vorbește, cumva, limba engleză?

— Din nefericire, nu.

— Atunci sunt obligat să vă vorbesc dumneavoastră, domnule. Nu mai avem mult timp la dispoziție. De fapt, timpul e pe sfârșite, spuse Andrew, vorbind îndeajuns de tare pentru a fi auzit de oamenii săi.

— Domnule comandant, se auzi vocea încordată a caporalului. În spatele nostru.

Andrew se întoarse, conducându-l pe preot în afara locului împrejmuit de cai, și văzu un grup de bărbați ce se apropiau plini de nesiguranță, înarmați cu furci.

Pastorul le strigă ceva în limba franceză. I se răspunse, apoi el rosti ceva pe un ton răstit, la care bărbații începură să se împrăștie, fără mare tragere de inimă.

Preotul se întoarse cu fața spre Andrew.

— Ați primit vești din Anglia, așadar?

— Întocmai, domnule. Și este trista mea datorie să vă aduc la cunoștință faptul că în Europa conflictul se adâncește pe zi ce trece.

— Vai, asta nu e bine! Nu e bine deloc. Sunteți sigur? întrebă pastorul împreunându-și strâns mîinile în fața corpului.

— Domnule, vă asigur că nu am bătut atâta amar de drum pentru a vă înșira baliverne, răspunse Andrew, atent să păstreze un ton neutru.

— A, nu, desigur că nu! Mă iertați, spuse preotul, îndreptându-și spatele. Din nefericire, domnule căpitan, mă tem că oamenii vor refuza să semneze acest jurământ.

— Chiar cu riscul unui conflict iminent?

— Mă iertați, dar ce înseamnă „iminent"?

— De neevitat. Care este gata să se întâmple. Conflictul a început deja în Europa. Va ajunge cu siguranță și aici.

— Ah! făcu pastorul, dând din cap și arătându-i lui Andrew, dintr-o privire, că a înțeles.

Acesta era motivul pentru care venise Andrew: să confirme zvonurile, nu să ceară încă o dată ceva ce știa că nu li se va oferi.

— Conflictul va izbucni aici anul acesta?

— Nu. Anul acesta nu vor mai sosi alte corăbii din Europa.

Pastorul zâmbi doar cu ochii.

— Asta înseamnă că, de această dată, trebuie să mulțumim Domnului pentru furtunile din timpul iernii, da?

Andrew nădăjduia din tot sufletul ca pastorul să vadă, dincolo de tonul său aspru, faptul că aceste vești îl afectaseră la fel de mult și pe el.

— S-au mai văzut până acum conflicte de acest soi, care s-au aplanat în răstimpul unui singur anotimp, dar este greu de spus cu exactitate ce are să se întâmple la primăvară. Întregul vostru sat este în pericol, dacă nu ...

— Așa ceva este cu neputință, domnule căpitan, răspunse preotul în aceeași manieră. Oamenii aceștia au refuzat să se înroleze în armata regelui din patria lor mamă. Aceasta este – cum se numește? – firea lor. Cum să te aștepți ca ei să facă așa ceva pentru regele Angliei? Cereți oamenilor mei ceva ce nu pot să vă ofere.

— Nu eu, domnule pastor. Nu eu, ci superiorii mei din Halifax și Annapolis Royal sunt cu toții de părere că acest act trebuie să fie semnat.

— Da. Așa se zvonește.

— Acesta nu este un zvon.

— Unii dintre tinerii noștri ... – pastorul șovăi, nesigur cât de departe poate să meargă. Unii sunt de părere că ar fi mai bine să ne mutăm în nord. Să o luăm de la capăt într-o așezare nouă, dincolo de Tatamagouche sau chiar mai departe.

— Ar fi zadarnic. Toate ținuturile aflate la răsărit de provincia Québec se află acum sub autoritatea unui singur om, iar acela este guvernatorul Lawrence din Halifax.

— Toate ținuturile ce nu se află sub stăpânire franceză, îl corectă preotul.

— Domnule, la forturile care v-au rămas în stăpânire nu a ajuns nici măcar o singură corabie franceză pe perioada întregii veri. Acest lucru este, fără doar și poate, cunoscut și aici, din moment ce nu ați mai văzut un vas francez în golful Cobequid de patru ani de zile. Nădăjduiesc că mă înțelegeți când spun că în curând *toate* ținuturile din Acadia vor fi sub guvernare britanică.

Fruntea pastorului se încreți, trădându-i sentimentul de frustrare.

— Am auzit zvonuri despre niște bătălii purtate la apus de noi, unele chiar la porțile Québecului? întrebă acesta pe un ton șovăitor.

— Sunt adevărate zvonurile.

Preotul încremeni.

— Québecul a căzut, să înțeleg?

De data aceasta Andrew fu cel care șovăi, dar cugetul îi spuse că era ceva îndeajuns de însemnat pentru a-și asuma riscul.

— Domnule, am fost înștiințat în mod oficial asupra faptului că un regiment alcătuit din oameni adunați din colonii din sudul Americii a suferit o înfrângere neîndoielnică în ciocnirea cu trupele garnizoanei franceze. Vă spun acest lucru doar pentru că am *certitudinea* că o asemenea pierdere îl va întărâta și mai mult pe guvernatorul din Halifax.

— Dar de ce?

Strigătul pastorului sperie mai mulți cai, făcându-i să dea înapoi, fornăind. Unul dintre soldați îi struni brutal cu o înjurătură, fapt ce îl făcu pe Andrew să îi arunce o privire mânioasă. Omul se scuză bâiguind și Andrew se reîntoarse cu fața către preot.

— De ce trebuie ca puternicul Imperiu Britanic să vadă o amenințare într-un sat de fermieri amărâți? continuă acesta.

— Deoarece nu sunteți doar *un* sat, domnule, îi răspunse Andrew coborând vocea. Numărul coloniștilor francezi este de o *sută* de ori mai mare decât al soldaților din trupele aflate la dispoziția guvernatorului Lawrence. Dacă s-ar întâmpla să vă ridicați cu toții împotriva Maiestății Sale ...

— Dar nu se va întâmpla niciodată așa ceva! Cum putem să vă convingem de acest lucru?

— Semnați jurământul. Altă cale nu există.

Umerii pastorului căzură.

— Asta nu este cu putință. Nu este cu putință.

— Atunci nu-mi rămâne decât să vă urez ziua bună, domnule, salută scurt Andrew și se îndepărtă, cu inima strânsă de durere.

Spre surprinderea lui, preotul îl urmă până ajunseră de cealaltă parte a calului său, ascunși de ochii celorlalți de trupul masiv al animalului.

— Mai studiați Evanghelia după Luca, *m'sieur*? îl întrebă în șoaptă pastorul.

— De câte ori am prilejul, răspunse Andrew cu blândețe.

Nu mai putea risca, așa că își vârî piciorul în scară și sări în șa.

— Ați auzit, poate, de pilda bunului samaritean, domnule căpitan? îl întrebă preotul, ridicându-și ochii către el.

— Da.

Pastorul încuviință încet din cap, apoi își ridică mâna dreaptă și făcu semnul crucii între ei.

— Mergeți cu Dumnezeu, *m'sieur*.

Capitolul 18

Catherine era extrem de bucuroasă că ajunsese să cunoască atât de bine cărarea. Urca încet, oprindu-se adesea să-şi tragă sufletul. Cerul de toamnă era acoperit cu nori pictaţi într-o sută de nuanţe de gri. Golful, aidoma unei foi de metal, zăcea inert dedesubt, aşteptând să vină iarna ce ameninţa de dincolo de dealuri.

Când cărarea coti brusc – cotitură pe care o cunoştea deja atât de bine – Catherine pătrunse în împărăţia ocrotitoare a brazilor. Parfumul acestora era proaspăt şi puternic precum ramurile pe care şi le înlănţuiau pe sus ca pe nişte braţe, formând un tunel înmiresmat. *Ca un culoar ce duce spre locul nostru de întâlnire,* se gândi Catherine, oprindu-se şi rezemându-se de trunchiul celui mai apropiat copac. *Ca un pronaos al unei capele din înalturi.*

De îndată ce păşi pe pajişte şi o zări pe Louise, Catherine izbucni în plâns. Îşi stăvilise lacrimile toată ziua, dar acum nu mai putea. Cele două femei alergară una către cealaltă şi se îmbrăţişară cât de strâns le permiteau pântecele tot mai rotunde, apoi se dădură fiecare câte un pas în spate, râzând printre lacrimi de ineditul situaţiei şi mângâindu-şi pruncul încă nenăscut, printr-un gest involuntar, văzut la atâtea alte femei însărcinate.

— Uită-te la noi! spuse Louise râzând. Parcă am fi două babe!

— Nicio iarnă nu a părut vreodată atât de lungă precum cea care va să vie, răspunse Catherine.

— Îți amintești ziua aceea de toamnă de acum un an, când am urcat amândouă aici și am descoperit că ne măritaserăm în aceeași zi?

— A nins în ziua aceea, își aminti Catherine. Prima ninsoare din an. Mi s-a părut cea mai încântătoare priveliște pe care o văzusem vreodată.

— Și mie. Dar, pentru mine, cea mai încântătoare priveliște a fost cea a zâmbetului tău.

— Îți amintești zâmbetul meu?

— Ai zâmbit ca un soare ce iese de după norii iernii. Ai trimis lumina nouă a razelor de primăvară peste lumea mea, spuse Louise, aranjându-și un fir rebel. Nu am să uit cât trăiesc zâmbetul acela.

Merseră braț la braț până la bușteanul ce devenise banca lor din acest lăcaș sfânt în aer liber, pe care se așezau de obicei pentru a studia Biblia și pentru a discuta. În acea clipă, se iscă un vânt rece, venit direct dinspre miazănoapte. Deși nu sufla cu putere, acesta era un vestitor de netăgăduit al iernii. Cele două femei începură să tremure de frig și se înfășurară mai strâns în șaluri.

— Începem lecția? întrebă Catherine în timp ce se așezau pe buștean.

— Da, hai să începem, încuviință Louise. Dar, în loc de Biblie, scoase din coșul său o legătură prinsă cu șnur. Aceasta este pentru tine, spuse ea cu timiditate.

— Ce este?

— Un cadou. Pentru copil.

Copil. Cuvântul, deși fusese rostit cu dezinvoltură, o făcu pe Catherine să simtă un fior de plăcere. Desfăcu cu grijă șnurul legăturii.

— Vai, Louise!

— Henri l-a făcut pentru tine. E din blană de vulpe argintie. Henri a vânat vulpile, a argăsit pieile și a cusut bucățile de blană. A făcut totul de unul singur.

Catherine mângâie blana.

— Este cel mai catifelat lucru pe care l-am atins vreodată! Dar este mult prea valoros, nu pot să ...

— Te rog să îl primești, Catherine. L-ar face atât de fericit pe Henri! Mi-aș fi dorit să-ți poată vedea chipul acum!

Bucățile de blană erau cusute sub forma unui pătrat cu latura de patru picioare*. Cusătura era atât de strânsă și blănurile se potriveau atât de bine, încât nici nu-ți dădeai seama că piesa era făcută din mai multe bucăți.

— Este atât de frumos, Louise! exclamă Catherine studiind cadoul.

— După tradiție, noi căptușim leagănul cu blană în prima iarnă din viața copilului. Iar atunci când așezăm pruncul pe băncuță, lângă foc, îl învelim în blană, să nu-l tragă curentul.

Catherine ridică blana și își mângâie obrazul de ea.

— Spune-i lui Henri că am să mă gândesc la voi amândoi ori de câte ori am s-o văd.

— Asta are să-l facă din cale-afară de fericit! spuse Louise, după care expresia de pe chipul său deveni gravă. În tot satul se vorbește despre vizita soțului tău.

Catherine lăsă blana să îi cadă în poală.

— Nu mi-a venit să-mi cred urechilor atunci când mi-a spus că a fost în sat ...

— Pastorul spune că soțul tău este un bărbat demn de cinste. A spus ... Louise se opri, mușcându-și buzele. Jean Ricard a spus că a fost voința Domnului ca tu să vii aici, pe această pajiște, și ca noi două să devenim prietene.

Cele două femei se priviră în ochi și lacrimile începură să le curgă pe obraji.

— Nu știu cum am să fac față acestei ierni fără tine, suspină Catherine.

— Nici eu.

---

* 1,22 m (n. tr.).

Louise își șterse neliniștită fața, nevoind să lase ca această întâlnire – ultima pentru o lungă perioadă de timp – să se petreacă sub semnul tristeții.

— Ați hotărât cum are să se cheme?

— Încă mai discutăm despre asta. Voi?

— De are să fie băiat, suntem încă nesiguri. Eu vreau să-l numesc după tatăl lui Henri, iar Henri, după tatăl meu. Dar de are să fie fată, se va numi Antoinette. Am căzut amândoi de acord asupra acestui nume.

— Este un nume încântător! spuse Catherine, scoțând din coșul său un pachet învelit în hârtie maronie. Asta este pentru tine. Sau, mai bine zis, pentru copil.

Louise desfăcu darul, apoi stătu o vreme uitându-se la el și ștergându-și lacrimile.

— Vai, Catherine! Doar atât putu să spună.

— A venit din Anglia cu ultima corabie. Voiam unul pentru copilul meu, dar am avut norocul de a obține două.

Inelul plat și argintiu avea diametrul palmei Louisei. Aceasta îl ridică de mânerul rotund din fildeș și inelul zornăi.

— O, ascultă: cântă!

— Este un inel zornăitor, pe care pruncul poate să-l muște atunci când îi ies dinții. Este rezistent și nu prezintă niciun pericol pentru copil. Nu are niciun unghi ascuțit, vezi?

Louise zornăi încă o dată din inel.

— Vai, Catherine, sună ca niște clopoței îngerești! Îți mulțumesc.

— Mă bucur că îți place.

Louise împachetă inelul la loc.

— Ești mai mult decât o prietenă. Ești sora pe care nu am avut-o niciodată.

— Și eu am gândit același lucru. De foarte multe ori, răspunse Catherine, încercând să își ascundă tremurul din glas.

Andrew se opri la răscruce, lepădă vânatul pe zăpadă și se lăsă cu toată greutatea pe muschetă, privind în sus, pe deal. După ce

cugetase îndelung asupra acestei noi întâlniri, bărbatul ajunsese la concluzia că era cel mai sigur să o facă atunci când se va întoarce de la vânătoare. Vânătoarea constituia unul dintre puținele motive pentru care putea să plece singur din sat, fără a trezi suspiciuni.

Deși ninsese mai mult chiar decât în anul precedent, iarna aceasta, ninsorile alternaseră cu perioade de dezgheț puternic, astfel încât acum mantia de zăpadă nu era foarte groasă, și nici frigul prea năprasnic. Era mijlocul lunii ianuarie, și Andrew văzuse deja urme de vulpi, urși și căprioare.

Pe cărare, nu era nimic în afară de zăpadă și urme de animale sălbatice. Trei cioturi erau aplecate sub povara stratului de omăt. Poteca era întocmai precum o descrisese Catherine. Tălpile de lemn ale tălpigelor îi clămpăneau în timp ce înainta pe drumul ce urca șerpuit. În desișul de dinainte de pajiște, zăpada era acoperită cu acele căzute ale brazilor, care umpleau aerul de un parfum tare, ca de tămâie.

Ultimul șir de copaci ascundeau luminișul nins aidoma unui văl. Trecând de el, Andrew păși pe pajiște. Priveliștea îi tăie respirația. Pajiștea părea că plutește, îmbrăcată în straie de iarnă, deasupra întregului peisaj. Povârnișul dinspre nord era atât de abrupt, încât deasupra terasei se zăreau doar câteva vârfuri înalte de brazi.

Copacii din jur formau trei ziduri pe care natura le pictase în cele mai desăvârșite culori, chiar și acum, în timpul iernii, lăsând într-o parte un loc deschis, de unde se putea admira o panoramă ce întrecea în frumusețe toate vitraliile văzute vreodată în Anglia de către Andrew. Bărbatul privi cu nesaț priveliștea golfului Cobequid și fumul ce se înălța din nenumărate gospodării. De la această înălțime, hotarele dintre așezările britanice și cele franceze erau greu de distins. Andrew se întoarse, cuprinzând cu privirea pădurea și dealurile ce se înșirau în spate îmbrăcate în omăt. Era exact așa cum îi spusese Catherine. Locul în care se întâlnea cu franțuzoaica era, într-adevăr, un pământ sfânt, plin de inspirație divină.

Auzind o mișcare ușoară în partea de apus a pajiștii, Andrew se răsuci brusc. Dintre copaci, se ivi un bărbat bine legat, îmbrăcat cu

un palton gros de iarnă ce îl făcea să pară și mai voinic. Părul negru îi era ascuns aproape de tot sub căciula din blană de raton. Bărbatul îl privi pe Andrew cu ochii săi negri și strălucitori.

Fără să stea pe gânduri, Andrew își lepădă muscheta și își întinse brațele în față, arătând că nu ascunde nicio altă armă. După zâmbetul larg cu care îi răspunse celălalt, Andrew știu numaidecât că acesta era bărbatul descris de Catherine.

— Henri?

— *Oui, c'est moi*, zise voinicul, făcând un pas înainte și întinzând mâna spre Andrew. *Et vous êtes Andrew, n'est-ce pas*?

— Da. Andrew.

De ani de zile nu mai dăduse mâna cu un francez. Henri îi strânse mâna cu o putere colosală.

Cei doi se studiară unul pe celălalt, strângându-și mâinile îndelung. În cele din urmă, chipul lui Henri se lăți într-un nou zâmbet.

— *Louise ... elle est trop grande*, spuse acesta, descriind cu brațele un pântece voluminos.

Pe Andrew îl pufni râsul, iar Henri i se alătură, făcând să răsune dealurile de râsetele lor.

Într-un sfârșit, Henri scoase de sub palton un săculeț de piele, pe care îl deschise, arătându-i lui Andrew niște foi de hârtie acoperite cu scris și, sub acestea, un pachețel legat strâns ce conținea ierburi uscate. Își împreună brațele sub formă de cuib, mimând legănatul copilului ce avea să se nască. Cu inima plină de nerăbdare în așteptarea fericitului eveniment, Andrew zâmbi și dădu din cap în semn că a înțeles.

— *Pour Cat'rine. Après la naissance, pour la santé*, spuse Henri, zâmbind la rândul său.

— Catherine să bea din asta după ce aduce copilul pe lume. Am înțeles.

Andrew își desfăcu cingătoarea, băgă mâna sub palton și scoase, la rândul său, un pachețel legat cu sfoară. Îi înmână lui Henri scrisoarea pe care Catherine începuse să o scrie aproape de la prima

ninsoare, un fel de jurnal al iernii sale, apoi dezvălui strat după strat micul dar al lui Catherine și i-l oferi lui Henri.

Cu ochii mari de uimire, Henri acceptă cadoul cu ambele mâini.

— Știm că vasele voastre nu au ajuns aici anul acesta, spuse Andrew. Catherine își mai aduce aminte și acum de minunata voastră petrecere și de toate aromele mâncărilor servite atunci, așa că s-a gândit că v-ar putea fi de folos niște piper, niște scorțișoară și alte câteva mirodenii.

Henri duse pachețelele la nări și inspiră aromele puternice, una după cealaltă. Până atunci Andrew nu mai văzuse un bărbat căruia niște simple mirodenii să-i producă o asemenea desfătare, dar în cazul unui om vânjos precum Henri, acesta părea unul dintre cele mai firești lucruri din lume. Fără tragere de inimă, Andrew arătă spre soarele ce începuse să apună și spre cărarea din spatele său.

— Trebuie să plec.

Henri împături scrisoarea și cadoul, le băgă sub haină, apoi îi strânse mâna încă o dată. Andrew dădu din cap în semn că a înțeles și că îi mulțumește, după care se îndepărtă, își ridică de jos muscheta și porni spre copaci. Înainte să dispară printre copaci, se întoarse. Henri îi făcu cu mâna, apoi strânse pumnul și și-l apăsă cu putere pe piept, în dreptul inimii.

Andrew încuviință din cap și apoi se întoarse. Ultimul mesaj al lui Henri îi încălzise sufletul, făcând coborâșul pe poteca întunecată să pară mai puțin anevoios. *Prieten.*

Capitolul 19

Se mijea de ziuă. Era sfârşitul lunii martie şi avuseseră deja parte de două dezgheţuri puternice. Luând Biblia cu el, Henri ieşi din casă. Afară, rămase nemişcat, trăgând în piept aerul tare. Acesta amintea încă de frigul năprasnic al iernii, dar avea şi puţin din blândeţea primăverii ce se apropia. Vântul tăios ce bătea dinspre golful Cobequid îl făcu să îşi strângă mai bine în jurul gâtului şuba din piele de oaie în timp ce se îndepărta de casă. Ajuns lângă peretele dinspre răsărit al grajdului, nu intră, ci se aşeză pe bancă, la adăpost de bătaia vântului, şi privi în depărtare, peste griul metalic al apelor, peste dealuri şi peste întinderea de pământ.

Livada îşi întâmpina stăpânul şi noua zi cu ramurile sale negre şi noduroase, ridicate într-un salut tăcut, asemenea unor braţe. Strecurându-se printre nori, razele soarelui trasau o dâră de lumină peste câmpuri, transformând peticele de zăpadă în sclipitoare scuturi de aramă, şi luciul apei, într-o oglindă cristalină. Henri trase vârtos aer în piept, strângând Cartea Sfântă în palmele sale muncite, după care o deschise şi încercă să se concentreze.

Totuşi, atenţia îi era distrasă de sentimentele contradictorii pe care le încerca – era nerăbdător şi bucuros, dar totodată încordat şi temător –, iar cuvintele îi jucau în faţa ochilor. Chiar şi aşa, forţa şi claritatea pe care le găsise în Carte pe parcursul acestei ierni îl

umplură de acel sentiment de pace care ajunsese să-i fie atât de cunoscut și de drag. Iarna aceasta stătuse nopți la rând pe lângă foc alături de Louise, ascultând din ce în ce mai atent ceea ce îi citea aceasta și, uneori, dând glas propriilor sale gânduri. Pilda semănătorului și a semințelor ce cad în trei feluri de pământ neroditor și doar într-unul bun îl mișcase până la lacrimi. Simțise că în adâncul sufletului i s-a semănat o sămânță care a prins rădăcini și a crescut.

Acum dorea cu disperare ca sămânța semănată în sufletul său să aibă o creștere viguroasă.

Dintr-odată, își auzi numele strigat de o voce cunoscută.

— Aici! strigă Henri, ridicându-se în picioare.

Jacques Belleveau se îndreptă falnic spre el.

— Niciun bărbat nu se cuvine să stea de unul singur într-o zi ca aceasta. Cum stă treaba? întrebă Jacques.

— Moașa și mama Marie nu mi-au spus decât să mă fac nevăzut, spuse Henri, nereușind să zâmbească, în ciuda strădaniei sale. Așa că venit-am aici, departe de gemetele Louisei. Mi se rupe sufletul când o aud.

— Mda, încă și acum mai am coșmaruri cu țipetele scoase de Marie a mea în noaptea din ajunul nașterii Louisei. Femeile spun că durerile facerii se uită de îndată ce mama își ține pruncul în brațe, dar eu nu am cum să uit. Ce ții în mână? întrebă Jacques arătând spre mâinile ginerelui său.

— Biblia Louisei. Hai, vin' de stai alături de mine aici, la soare.

Jacques se așeză încet pe bancă, lângă Henri. De-a lungul întregii ierni suferise de o boală ce nu voia să îi dea pace nici acum. Tusea convulsivă i se mai domolise, dar recuperarea lentă îl storsese de vlagă, lăsându-l cu sănătatea șubrezită. Deși Jacques rămânea în continuare un om robust, semnele îmbătrânirii erau evidente.

— Acum te-a făcut și pe tine să citești Biblia?

— Tată-socru, cu mâna pe inimă îți spun, Cartea este cel mai însemnat izvor de putere pentru mine.

Jacques Belleveau pufni într-un râs hârâit.

— Nu m-aș fi așteptat ca, dintre toți bărbații din lume, să fii tocmai tu cel care să aibă trebuință de mai multă putere decât are deja.

— Nici măcar nu sunt sigur că înțeleg îndeajuns de bine cuvintele pentru a le rosti. Dar sunt sigur de un lucru, începu Henri, fericit să se poată adânci într-un subiect îndeajuns de însemnat pentru a-i distrage atenția de la cele ce se petreceau în căsuța lor. Sunt lucruri cărora nu le pot face față de unul singur. M-am temut de ele toată viața. Din ziua aceea în care m-ai găsit pe câmp, mi-a fost groază de ... de eșec. Îmi pare rău, nu spun lucrurile acestea cum se cuvine, se scuză el, făcând o grimasă.

— Ba din contră, zise Jacques Belleveau, încrucișându-și brațele pe piept și rezemându-se de peretele grajdului. Le spui din cale-afară de clar.

— În nopțile în care soția mea și cu mine studiem împreună Cuvântul lui Dumnezeu, mă trezesc față în față cu lucrurile de care am fugit de când mă știu. Și știu că asta se întâmplă pentru că sunt întărit de ceva ce nu îmi aparține. Inima și mintea mea pot privi în față lucrurile care îmi tulbură nopțile fără să-și piardă liniștea.

Jacques privi în zare, în lumina crescândă a soarelui. Din grajdul din spatele lui se auzeau vacile ce începeau să se trezească și mugeau să fie mulse și hrănite.

— Până acum am considerat că asemenea idei sunt îndeletnicirea pastorului.

— Și eu la fel. Dar acum ... spuse Henri, mișcându-și mîinile în aer ca pentru a desena gândul ce îl avea, acum simt ca și cum cuvintele pe care le citesc ar fi fost scrise numai și numai pentru inima mea. În unele nopți, când discut cu Louise despre pasaje din Biblie, am impresia că mi se desfășoară în fața ochilor o înțelepciune pe care nu am cunoscut-o niciodată și că toate tainele îmi sunt dezvăluite.

Jacques Belleveau privi spre orizont. Mult timp nu se auzi decât respirația sa grea.

— Poate că nevastă-mea avea dreptate, rosti el în cele din urmă.

Înainte ca Henri să apuce a-l întreba la ce se referea mai exact, se auzi cineva apropiindu-se cu pași repezi de grajd.

— Henri!

— Aici! Sunt aici!

Când o văzu pe soacra sa, Henri simți că se sufocă.

— Louise e ...? și altceva nu putu să îngaime.

— Louise e bine, răspunse Marie Belleveau, roșie la față de oboseală, dar zâmbitoare. Vino de-ți vezi fiica!

În fiecare primăvară, Andrew aștepta cu nerăbdare călătoria la Annapolis Royal. Primele corăbii venite din Anglia erau încărcate cu ziare și gazete cu o vechime mai mică de patru luni, dar și cu provizii și soldați trimiși în Acadia din patria-mamă. Andrew se ciondăni și de această dată cu ceilalți comandanți de garnizoană pentru a-i obține pe recruții cei mai apți din punct de vedere fizic. Pentru ofițeri, întâlnirea din Annapolis Royal era un prilej bun pentru a face schimb de informații și pentru a trece în revistă evenimentele din sezonul rece. Andrew o vedea mai ales ca pe o eliberare din ghearele iernii.

Totuși, călătoria de anul acesta avea o însemnătate aparte. Andrew inspiră briza proaspătă a mării, diferită aici, în golful Fundy, unde apa era mai sărată și linia de coastă, mai lungă. Vântul bătea mai puternic, iar orașul era mai expus intemperiilor decât așezările din jurul îndrăgitului său golf Cobequid. Annapolis Royal avea un aer aristocratic și impunător, așa cum se și cuvenea. Dintre orașe, doar Halifax îl întrecea ca mărime, dar acesta mai păstra încă mirosul de vopsea proaspătă al unei așezări nou întemeiate. În Annapolis Royal, multe dintre case erau construite din piatră acadiană de cea mai bună calitate, fiind rezistente precum stâncile țărmului. Fortul era, la rândul său, o construcție masivă, cu turnuri înalte, ce susțineau greutatea de câte treizeci de pfunzi* a tunurilor îndreptate atât spre mare, cât și spre pădurile din interiorul teritoriului. Nenumărate

* Pfund, pfunzi – unitate de măsură a greutății, aproximativ egală cu 0,5 kg (potrivit DEX).

steaguri și fanioane fluturau în vântul năprasnic ce bătea dinspre ocean și peste tot aveau loc instrucții, se răcneau ordine și defilau detașamente de soldați.

Nici chiar aceste semne ale reluării pregătirilor militare nu reușiră să alunge bucuria pe care o simțea Andrew în adâncul sufletului. Bătea acum prăvălie după prăvălie, achiziționând pe rând lucrurile trecute pe uriașa listă de cumpărături pe care i-o încredințase Catherine. Aceasta nu contenise să adauge noi articole pe listă nici chiar atunci când soțul său încălecase deja pe cal, gata de plecare. Iar el, văzând-o cum stătea acolo, în pragul casei, ținând-o în brațe pe micuța Elspeth, nu putuse să îi refuze nimic.

Elspeth Anne Harrow a fost numită după mama lui Catherine, hotărâre care îi umplu ochii de lacrimi până și austerului John Price. Andrew purtase în suflet gânguritul copilei și bucuria din ochii ei de-a lungul tuturor celor patru zile cât durase călătoria, iar acum gândul la ea îl făcu să zâmbească în timp ce patroana prăvăliei îi măsura un metru de panglică de mătase de culoare albastră.

— Ia te uită, galantul dom' căpitan tre' că-și închipuie deja ce frumos are să șadă panglica în părul domniței inimii sale, zise cu un ușor accent scoțian negustoreasa cu aer de matroană.

— Într-adevăr. În părul și pe rochia sa. Sunteți sigură că aceasta este mătasea cea mai fină pe care o aveți?

— Cea mai fină din partea asta a Londrei, domnul meu. Și auzi-veți același lucru de pe buzele iubitei domniei voastre când are să vază minunăția de panglică, ascultați ce vă zic, adăugă femeia coborându-și genele.

— De asta tare mă îndoiesc, având în vedere faptul că domnița ce mi-a furat inima nu are nici șase săptămâni.

— Așadar e pentru fiica domniei voastre, carevasăzică? Și, judecând după lumina din ochii dumitale, acesta e, fără îndoială, primul copil.

— Într-adevăr. Panglica este pentru rochița ei de botez.

— Să fie cu noroc. De unde sunteți, de nu vă e cu supărare?

— Din fortul Edward.

— Greu tre' să fi fost, să pleci așa de departe de micuță.

— Da. De ea și de mama ei.

— Galant, chipeș, ofițer și un soț bun, pe deasupra. Unde ați fost când fii-mea își căta bărbat? clătină femeia din cap, înfășurând panglica și legând-o cu ață.

Andrew plăti pentru marfă, apoi se întoarse la calul său din cale-afară de încărcat, încălecă și porni către fort. Ajuns aici, intră pe porțile principale și salută santinela exact când orologiul bătu ora trei, ora stabilită pentru întâlnire.

Îi venea greu să își ascundă bucuria și nerăbdarea de a se întoarce acasă, acum că făcuse toate cumpărăturile, dar încordarea care domnea în interiorul fortului nu lăsa loc pentru sentimentele calde legate de cămin – sentimente ce îl copleșeau în modul cel mai firesc zilele acestea. Sergentul-major supraveghea încărcarea ultimei căruțe. Andrew se duse la el.

— Asta este tot? întrebă el.

— Da, domnule. Singurul necaz e că vă căută un anumit căpitan făr' de astâmpăr. Să tot fi dat târcoale pe-aici de vreo cinci ori.

— Stevenage este aici?! întrebă Andrew, simțind un fior de dezgust. Credeam că este în Halifax.

— Probabil că l-a însoțit pe domnul general, spuse sergentul-major, după care privi peste umărul lui Andrew și încremeni cu capul în sus. Atențiune! răcni acesta către soldați.

— A, Harrow, văd că te-ai întors din preumblările dumitale. Bine. Vino, atunci. Domnul colonel vrea să-ți vorbească.

Andrew își ascunse indignarea pe care o simțea ori de câte ori se întâlnea cu căpitanul Randolf Stevenage și, fără a-și da osteneala să se angajeze într-o conversație de complezență, îl urmă pe acesta până în biroul comandantului. Intrând pe ușă, Stevenage anunță cu voce tare:

— Domnule, am reușit să-l găsesc pe Harrow.

— Foarte bine, foarte bine. Bună ziua, Harrow.

— Domnule general, salută Andrew, pocnindu-şi călcâiele.

Generalul îi întoarse salutul şi Andrew rămase în picioare în faţa biroului. Generalul era aşezat în spatele biroului comandantului de fort, iar haina roşie a acestuia, plină de medalii strălucitoare, zăcea pe spătarul unui scaun din apropiere. Andrew îl plăcuse întotdeauna pe acest bărbat.

— Nu mă aşteptam să vă găsesc aici, domnule general. Dacă aş fi ştiut ...

— Nu face nimic. Abia ce am ajuns azi-dimineaţă, la flux. Rămân cât să fac o scurtă inspecţie şi apoi pornesc mai departe spre Beausejour.

— Spre fortul francez? Au apărut probleme?

Favoriţii lungi ai generalului Whetlock se zbârliră şi acesta îşi împinse bărbia în afară.

— Nu, şi vom cuceri fortul înainte ca ei să aibă prilejul de a ne face vreo problemă.

Deşi faţa îi rămase calmă, Andrew se simţi extrem de bulversat de o asemenea ştire.

— Nu înţeleg, domnule.

— Bănuiesc că nu ai auzit despre incursiunile ce le-am făcut în valea râului Ohio.

— Nu, domnule general. Abia azi-dimineaţă am sosit şi eu.

— Ei bine, a fost un adevărat măcel. Au avut mai multe arme şi mai mulţi oameni decât noi. Aşa că am pierdut o bucată mare de pământ la vest de Pennsylvania. O recuperăm noi, stai fără de grijă, dar asta înseamnă că deocamdată trebuie să ne asigurăm să nu existe un asemenea pericol aici, în nord.

— Domnule, începu Andrew, încercând să pună cap la cap cele auzite, în regiunea mea dăinuie pacea de ani de zile.

— Da, şi vrem ca lucrurile să rămână la fel şi de acum încolo, dar, de data aceasta, sub guvernare *britanică*.

— Bine, dar teritoriul se află deja sub guvernare britanică. Nu există trupe franceze în ţinutul nostru de aproape cinci ani.

— V-am spus, domnule, că a început să închidă ochii la faptele inamicului, mormăi Randolf Stevenage înspre general.

— Domnule, protestez!

— Destul, Stevenage, spuse generalul, întorcându-se apoi din nou spre Andrew. Mi se spune că ai făcut o incursiune într-un sat francez, îmi scapă numele ...

— Minas, domnule, sări imediat Stevenage.

— Am fost acolo pentru a le cere să reconsidere semnarea jurământului de supunere și credință față de rege, domnule, răspunse Andrew, reușind să-și ascundă tulburarea.

— Așa, și?

— Mă tem că nu am reușit, domnule. Ei susțin că nu pot fi de acord să se înarmeze împotriva compatrioților lor, mai cu seamă în condițiile în care refuză să se înroleze alături de aceștia. Însă dacă domnul guvernator ar considera cuvenit să retragă acea stipulație, sunt sigur că ...

— Prostii! strigă generalul, lovind cu pumnul în masă. Harrow, dumneata, în calitate de comandant al unui avanpost, ar trebui să-ți dai seama că așa ceva nu este cu putință!

— Da, domnule general, dar noi am conviețuit în pace ...

— O pace care rămâne un mit atâta timp cât ne suflă în ceafă o forță de douăsprezece ori mai mare decât a noastră! Ai idee câți coloniști francezi zdraveni la trup trăiesc în această regiune?

— Nu, domnule, dar ...

— Cincisprezece mii! Știi de câți oameni dispun pentru a supraveghea întreaga Acadie? De o mie două sute de capete! Îți poți închipui ce s-ar întâmpla de s-ar hotărî să se ridice împotriva noastră?

Deși știa că își poate pierde postul dacă spune mai multe, Andrew nu putea să tacă. Pur și simplu nu putea.

— Domnule, repulsia lor față de ideea de a lupta de partea *orișicui* nu poate fi mai clară de atât.

— Am să-ți spun eu ce s-ar întâmpla, continuă generalul, ca și cum nici nu l-ar fi auzit. Un dezastru. Un dezastru total, cum n-a

mai văzut armata britanică. Ne-am putea pierde toate satele şi oraşele, iar noi am putea fi şterşi de pe faţa pământului, până la ultimul om!

În vâltoarea acestei tirade pătimaşe, faţa generalului se făcuse roşie ca focul. Acesta îl privi pe Andrew cu asprime.

— Domnul Stevenage aici de faţă a afirmat că nu ai stofa necesară pentru a-mi executa ordinele.

— Domnule, sunt la ordinele dumneavoastră, dar nu pot să deschid focul asupra unor oameni care nu îmi sunt duşmani. Sau asupra unor copii ori a unor femei neînarmate. Sunt sigur că nici dumneavoastră nu aţi putea, domnule.

— *Bărbaţii* lor sunt înarmaţi. Fiecare are în posesie un veritabil arsenal. Şi, de nu semnează jurământul de credinţă faţă de rege, ei sunt cu toţii potenţialii noştri duşmani!

Cuvintele şi privirea generalului tăiau ca o spadă.

— Eşti conştient, nu-i aşa, de faptul că refuzul executării unui ordin pe timp de război constituie o încălcare a legii, ce poate fi pedepsită cu spânzurătoarea?

— Da, domnule, confirmă Andrew, îndurerat de faptul că superiorul său considerase necesară o asemenea ameninţare.

Ce îl durea însă cel mai tare era faptul că, în aceste condiţii, nu putea să părăsească regimentul decât cu riscul de a fi spânzurat.

— Da, domnule, sunt conştient de asta.

— Foarte bine. Întoarce-te la fort, Harrow, şi nu uita: cine nu este cu tine este împotriva ta! Mai ales în momentul acesta. Liber, domnule, încheie generalul şi se întoarse cu spatele, dezgustat în mod vădit de conversaţia avută.

Andrew se îndreptă spre ieşire mult prea preocupat cu propriile gânduri pentru a arunca mai mult de o privire rapidă asupra zâmbetului superior pe care îl afişă Stevenage atunci când îi deschise uşa să părăsească biroul.

Capitolul 20

— Taci, puiule, taci cu mama!

Cuvintele i se înşirau ca o litanie, rostită atât pentru copilaşul pe care îl legăna, cât şi pentru inima ei.

De unde stătea aşezată, Louise privea afară prin uşa deschisă, aşteptând să se întoarcă Henri. Acesta se oferise să îi ducă scrisoarea pe pajişte. Dis-de-dimineaţă, deşi stătea să plouă şi el avea de lucru la fermă cât pentru o duzină de bărbaţi, Henri i-a învelit scrisoarea în pânză ceruită, după care a urcat până pe pajişte şi a ascuns-o în locul ales de Louise şi de Catherine: sub buşteanul pe care obişnuiau să şadă când se întâlneau.

O, de s-ar reîntoarce zilele acelea! Louise privi în jos, spre bebeluş. Odorul ei dulce! Micuţa avea feţişoara schimonosită de durere şi scâncea încet. „Of, dulceaţa mea, aş da orice să te simţi mai bine! Mi-aş da şi viaţa pentru tine."

Ca şi cum i-ar fi înţeles cuvintele, fetiţa îşi deschise ochişorii şi se opri din scâncit, după care îşi strânse mânuţa în jurul degetului mamei sale, închise ochii la loc şi adormi cu o expresie liniştită pe faţă. În cele două luni şi două zile ce trecuseră de la naşterea sa, micuţa Antoinette nu dormise niciodată o noapte întreagă. Când i se domolea durerea, aceasta cădea instantaneu într-un somn atât de adânc, încât uneori Louise se temea că micuţa s-ar putea să nu se mai trezească niciodată.

Fetița nu se vindeca nicicum. Louise încercase toate ierburile și leacurile sugerate de mama sa și de moașa satului.

Împreună, cele trei femei recurseseră la toate doftoriile din sărăcăcioasa listă de remedii ce puteau fi procurate pe plan local. Dintre leacurile pentru bolile nou-născuților, de cea mai mare trecere se bucura Calomel, dar acesta nu a avut niciun efect asupra Antoinettei. Au încercat să îi dea să mănânce bucățele de nuci medicinale – fructe aduse de pe o insulă îndepărtată – amestecate cu fructe de casia, dar copilul le-a dat imediat afară. Prafurile împotriva febrei, o soluție la atât de multe probleme medicale, nu au fost nici ele de niciun ajutor, la fel cum n-a fost Assa-fetida, în combinație cu cantități infime de mătrăgună. Disperată, Louise a încercat să îi dea un degetar din laudanumul mamei sale, dar singurul efect al acestuia fu acela că fetița adormi buștean, băgându-și părinții în sperieți.

În cele din urmă, complet nedumerită de acest bebeluș care mânca atât de puțin și plângea atât de mult, moașa a dat din umeri și a spus că fetița s-o înzdrăveni probabil cu timpul. Cu toate acestea, simptomele copilașului nu se ameliorau, ba mai rău, Antoinette nu creștea. Toată numai piele și os, fetița era ușoară ca un fulg. Louise avea inima strânsă de frică, neștiind ce să mai facă și la cine să mai apeleze.

În momentul acela, porțile cerului se deschiseră și începu să plouă cu stropi mari și argintii. Era ca și cum cerul ar fi plâns în locul ei, ca și cum picurii de ploaie ar fi fost lacrimile inimii sale speriate. Așa gândea Louise, șezând în scumpul său cămin, la adăpost de vremea rea.

Era ca și cum lumea ei ar fi fost zguduită de niște mâini nevăzute. Erau bolnavi atât copilașul, cât și tatăl ei. Nerevenindu-și în urma tusei de care suferise în timpul iernii, Jacques Belleveau devenise tot mai tăcut și mai abătut, apoi starea lui se înrăutățise văzând cu ochii. În ultimele două luni îmbătrânise mai mult decât îmbătrânesc alții în ani de zile.

Ca și cum acestea nu ar fi fost de ajuns, negustorii se întorseseră de la târgurile de primăvară cu vești deloc îmbucurătoare. Se vorbea

despre izbucnirea războiului în Europa și despre conflictele de pe plan local. Guvernatorul englez emisese un decret prin care le cerea tuturor coloniștilor francezi să semneze declarația de credință, avertizând, de această dată, că vor exista consecințe grave în cazul în care aceștia s-ar opune. Louise nu avusese niciodată atât de multe necazuri ca acum.

Își privi odorul adormit, întrebându-se dacă va mai avea vreodată pacea interioară pe care o simțise cu atât de puțin timp în urmă, pe când citea Biblia cu Catherine sau cu Henri.

— Copilașul Louisei nu s-a însănătoșit încă.

Cuvintele străbătură casa ca niște umbre nedorite. Andrew își ridică ochii de la leagănul fetiței și privi spre Catherine. Aceasta stătea în picioare lângă masa de lucru din bucătărie, pe care erau împrăștiate foile din scrisoarea Louisei. Pe fața femeii, se citea îngrijorarea.

— Ce boală are?

— În scrisoare, Louise spune că nu știe. Antoinette nu mănâncă pe cât s-ar cuveni și nu se oprește din plâns.

Elspeth gânguri, răsucindu-se cu tot corpul pentru a urmări mișcarea descrisă de degetele tatălui său. Acesta se întoarse spre ea.

— Cred că mă recunoaște, spuse el pe un ton iubitor.

— Desigur că te recunoaște, răspunse Catherine, alăturându-i-se lângă leagănul copilului. Îți recunoști tăticul, nu-i așa? Ce fetiță deșteaptă! făcu ea spre cea mică.

Elspeth dădu fericită din mânuțe și din picioruțe și scoase țipete de bucurie la vederea ambilor săi părinți. Era un copil fericit și sănătos. În mod normal, era de ajuns ca Andrew să își vadă fetița pentru a uita de toate neplăcerile de peste zi. Totuși, în seara aceasta nu putea să ignore îngrijorarea pe care o simțea în privința bebelușului prietenilor lor. *Prieteni*. Era ciudat să simtă o legătură atât de strânsă cu aceștia, mai cu seamă dacă lua în considerare faptul că pe Henri îl întâlnise o singură dată, iar pe Louise, niciodată.

Totuși, povestirile lui Catherine îl făcuseră să se simtă tot mai apropiat de ei. Atât de apropiat, încât nici acum, când stătea aplecat peste pătuțul fetiței sale fericite, nu putea să nu simtă îngrijorare pentru cealaltă familie.

— Mi-aș dori să îi putem ajuta cumva, spuse el încet.

— Vai, Andrew, și eu la fel.

Catherine se aplecă peste leagăn și atinse fețișoara rotundă a lui Elspeth. Micuța gânguri, agitându-se fericită. Andrew se aplecă și sărută mânuța agitată în aer, iar ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

— După spusele Louisei, cel mai apropiat medic francez se află în fortul Beausejour, continuă Catherine. Acolo sau în Port Royal.

— Este ca și cum ai spune că medicul cel mai apropiat se află în Paris.

Beausejour și Port Royal erau ultimele două bastioane franceze din Acadia și ambele destinații presupuneau o lungă călătorie maritimă.

— Flota britanică a blocat accesul în porturile acestea din luna aprilie a anului trecut. Nu este cu putință ca o familie franceză să treacă de blocadă.

Catherine se înfioră la auzul acestui lucru.

— Asta înseamnă că lucrurile nu stau deloc bine.

— Lucrurile stau din cale-afară de prost, răspunse grav Andrew, știind că nu are niciun sens să încerce să îi ascundă soției sale întregul adevăr, nici chiar din dorința de a o proteja. Și situația se înrăutățește în mod vertiginos.

Ea îi puse mâna pe umăr, îndemnându-l să-și îndrepte spatele. El nu se împotrivi. Nu dorea să vorbească despre un asemenea lucru când se afla atât de aproape de fiica lui. Nu voia ca iubirea și bucuria pe care le simțea acolo, lângă trupșorul ei, să fie întinate de dramele ce se petreceau dincolo de ușa casei lor.

Catherine îl conduse până la masă și rămase în picioare. Andrew se așeză într-un loc din care să își poată vedea soția în timp ce aceasta pregătea mâncarea.

— Ați primit vești noi?

— Da, ieri. Dar după scrisoarea Louisei, nu am vrut să te mai amărăsc și cu asta.

— Spune-mi acum, îl rugă ea, așezându-se pe scaunul de lângă el.

— Nu sunt vești bune.

— Vreau să știu.

Unii ofițeri din regimentul său considerau că doar un bărbat slab își descarcă sufletul în fața nevestei, dar Andrew știa că legătura cu soața sa devenea mai puternică tocmai datorită acestei sincerități. Deschiderea propriului suflet în fața celuilalt devenise un lucru la fel firesc precum rugăciunile pe care le rosteau împreună, iar el trebuia să fie sincer cu ea chiar și când veștile erau rele.

— În toate misivele primite din Anglia se face referire la francezi ca fiind „beligeranți", explică el. Acesta este cuvântul ce se folosește pentru a denumi inamicul în timp de război.

Catherine se albi la față, dar își mușcă buzele și nu spuse nimic.

— Pe parcursul întregii ierni au avut loc mai multe atacuri asupra forturilor și așezărilor engleze dinspre apus, continuă Andrew. Unii spun că acestea au fost puse la cale de către indieni, alții susțin că indienii ar fi primit ajutor din partea francezilor. Au existat victime, dar numărul lor este greu de estimat. Acesta crește cu fiecare povestire.

Andrew trase aer în piept. Acum e acum.

— A avut loc și o altă înfrângere. Chiar luna trecută. Francezii din Québec au învins trupele engleze recrutate din colonia New York. Bătălia s-a lăsat cu mulți răniți.

Catherine înghiți în sec.

— Dar toate acestea sunt atât de departe de noi, șopti ea cu vocea sugrumată de frică.

— Ba nu. Mă tem că blocadele din Beausejour și Port Royal sunt doar repetiția generală a spectacolului ce de-abia acum are să urmeze.

Acum gânguritul copilei suna nefiresc de fericit în tăcerea grea ce se lăsase în casă.

— Aşadar, izbucneşte războiul? întrebă Catherine în cele din urmă.

Andrew dădu încet din cap.

— Da. Mă tem că are să se întâmple în curând, spuse el, după care îşi întoarse scaunul şi privi afară, la umbrele înserării.

— Din cale-afară de ciudat ...

— Ce anume, dragul meu? întrebă Catherine, întinzându-se şi luându-i mâna într-a sa.

— Faptul că, într-un moment ca acesta, plin de veşti înfiorătoare, începu Andrew privind întunericul de afară, eu sunt mai îngrijorat de soarta unei familii pe care nici măcar nu o cunosc şi a unui copil ce s-a născut la distanţă de doar câteva zile de al nostru.

Henri scutură de apă pânza ceruită şi o întinse pe balustrada verandei familiei Belleveau. Uşa se deschise înainte ca el să apuce să bată.

— Louise, am crezut că eşti acasă!

— Ei bine, iată-mă aici, răspunse ea cu un zâmbet ce încălzi inima soţului său.

În zilele acestea, când inima ei de mamă sângera la căpătâiul pruncului lor suferind, Louise nu mai zâmbea decât arareori.

— Bine ai venit, iubitul meu, mai spuse ea, înlănţuindu-l cu braţele.

Se sărutară şi se îmbrăţişară afară, pe verandă, unde întunericul nopţii îi ascundea de ochii celorlalţi.

— Eu ce să înţeleg din asta?

— Doar că te iubesc foarte mult, Henri, dragul meu, răspunse ea uitându-se la el cu ochii strălucind de emoţie. Şi că sunt mândră de tine. Sunt atât de mândră de tine!

Deşi avea ochii încercănaţi de nesomn şi de îngrijorare, iar destinul îi lovea crunt din toate părţile, Louise încă mai găsea puterea de a-l privi cu o dragoste ce îi topea inima.

— Nu te merit, şopti Henri, cu faţa ascunsă în părul ei. Nici pe tine, nici primirea aceasta caldă.

— O, ba meriți din plin, îi răspunse ea, apucându-l de mână și trăgându-l înăuntru. Iată-l, zise ea, adresându-se celor aflați în odaie.

Văzând mulțimea care se adunase în camera de zi a socrilor săi, Henri rămase înmărmurit, pentru a doua oară de când sosise. Aproape toți bătrânii clanului se aflau acolo, împreună cu nevestele lor. Inima începu să îi bubuie în piept.

— Seara bună la toată lumea, reuși el să spună într-un sfârșit.

— Vino de te așază alături de noi, Henri, rosti Jacques Belleveau cu un glas puternic și ferm, cum nu mai avusese de luni de zile. Ce zici de un cidru fierbinte?

— N-am refuzat niciodată minunata licoare a mamei Marie și n-am s-o fac nici de astă dată, răspunse acesta zâmbind.

Văzând că toți rămân serioși și cu ochii ațintiți asupra sa, Henri se lăsă încurcat pe scaun, dorind în sinea lui să se facă mic și să dispară. Ce Dumnezeu o fi făcut de s-au adunat toți mai-marii clanului să-l judece? Cu chipurile atât de serioase, pe deasupra.

— Henri Robichaud, își începu Jacques discursul cu o solemnitate pe măsura adunării, ne-a făcut mare cinste să te primim în sânul familiei noastre.

Henri luă cana cositorită pe care i-o întinse Marie, dar nu fu în stare să bea. Stătea cu mâinile încleștate pe cană, încercând să se gândească la ce avea să răspundă sau, eventual, la cum avea să își ceară iertare în privința celor ce aveau să fie spuse.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Louise își așeză mâna pe umărul lui. Privind în sus, el îi întâlni zâmbetul liniștitor și îi văzu chipul strălucind de mândrie, fapt care îl derută și mai tare. Reveni cu privirea la socrul său.

— Acest trup bătrân al meu a hotărât să mă lase de izbeliște în momentul cel mai nepotrivit, continuă Jacques. A ales să nu îmi mai dea ascultare tocmai acum, când trebuie să fim cu băgare de seamă în atâtea privințe.

— Ți-am spus să nu mai vorbești așa, făcu nevastă-sa supărată.

— Este purul adevăr, și acesta nu se cuvine să fie ținut ascuns, răspunse Jacques cu vocea sa gravă. Au trecut cinci luni de când vânturile iernii au început să bată în sufletul meu. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am să-mi recapăt puterile. Dar, de aici, din patul meu, văzut-am cum îmi dă târcoale sfârșitul ce ne așteaptă pe noi toți.

Henri simți mâna Louisei tremurând și fu străbătut, la rândul său, de un fior rece.

— Să trăiești sănătos, puternic și voios mulți ani de acum încolo, *papa* Jacques!

Se auzi un murmur general de încuviințare în întreaga încăpere. Când acesta se potoli, Jacques continuă.

— Așa nădăjduiesc și eu. Dar zăcând aici, în patul acesta, simțit-am cum mi se clatină întreaga lume și mi-am dat seama că nu mai am putere să înfrunt viitoarea îndatorire.

Panicat de ceea ce simțea că are să urmeze, Henri îl privea cu ochii bulbucați.

— *Papa* Jacques, rogu-te ...

— Lasă-mă să termin ce am de spus, Henri. Eu și bărbații adunați aici vorbirăm îndelung și căzurăm de acord. În conglăsuire. Clanul are nevoie de cârma unui bărbat mai tânăr. Unul care să aibă puterea de a înfrunta ceea ce va să vină.

Henri rămase mut. În tăcerea absolută, trosnitul lemnelor în cămin răsunau ca niște focuri de muschetă. Henri se uită la soția sa. Cum ar putea să accepte, știind că este un om atât de slab, căruia îi venea atât de greu să gândească și care nu găsea la întrebările vieții decât răspunsuri evazive?

Privirea îi fu atrasă spre colțul opus al odăii, acolo unde ședea pastorul, aproape complet înghițit în umbră. Ochii bărbatului se ațintiră rapid asupra sa, făcându-l să își amintească o discuție avută anterior, cu prilejul căreia pastorul îl îndemnase să caute putere și înțelepciune în Louise și în Dumnezeu. Atunci vorbele acelea păruseră lipsite de sens, dar acum înțelegea că, de fapt, preotul îl pregătise pentru acest moment.

Se întoarse și privi în ochii socrului său. În momentul acela, un nou gând îi veni în minte. Poate nu preotul, ci *Un Altul* îl pregătise pentru această clipă.

— În chipul acesta alege clanul nostru să transmită titlul de conducător unui bărbat, declamă Jacques Belleveau. Căci sunt vremuri când hotărârile nu suportă amânare și nu este cu putință a se organiza o adunare. Este bine de căpetenia ia în considerațiune judecata tuturora, dar în cele din urmă hotărârea îi aparține lui și nimănui altcuiva.

Inima îi bătea atât de tare, încât Henri se miră că nimeni nu părea să o audă.

— Henri Robichaud, primești așadar titlul de conducător al clanului? continuă Jacques.

Louise își strânse mâna pe umărul lui, comunicându-i astfel fără de cuvinte faptul că avea încredere în el. Henri trase adânc aer în piept. Un aer ce aparținea unei vieți cu totul noi. Era adevărat, *Cineva* nevăzut îl pregătise în tot acest timp.

— Da, răspunse el. Cu ajutorul lui Dumnezeu, primesc.

Capitolul 21

Catherine luase copila cu ea pentru a o arăta prietenelor cu care cosea cuverturi. La încheierea întâlnirii din acea după-amiază, se apropie de nevasta pastorului. Norma Patrick le întâmpină cu un zâmbet, mâncând-o din ochi pe cea mică.

— Vai, ce mare și frumoasă te-ai făcut, da, mare și frumoasă! Ce copil adorabil! Și ce mai zâmbește!

Fără a se lăsa rugată, Catherine îi dădu să țină fetița în brațe.

— Îi place de dumneavoastră, doamnă. Oricine poată să vadă asta.

— O, dar ei îi place de toată lumea, nu-i așa? Da, îngeraș scump, făcu doamna Patrick, chicotind atunci când fetița îi răspunse printr-un gângurit. Îți spun cu mâna pe inimă că nu cred să fi văzut vreodată un copilaș mai zâmbitor.

Cuvintele femeii o făcură pe Caherine să se îmbujoreze de plăcere.

— Mă întrebam dacă ați putea cumva să aveți grijă de ea mâine după-masă.

— Cu cea mai mare plăcere ...

— Iar mergi într-una din lungile și misterioasele dumitale plimbări, Catherine Harrow?

Speriate de tonul mușcător pe care fusese pusă întrebarea, cele două femei se întoarseră amândouă în același timp, dând nas în nas cu Matty Dwyer, soția căruțașului din sat. Ea era un soi de

tămăduitoare a satului, iar bărbatul ei ducea căruțe pline cu produsele fermierilor locali la târgul din Chelmsford, aducea provizii pentru fort și se ocupa cu o țâră de grădinărit pe o bucată de pământ, care, în pofida acestui lucru, părea să fie permanent năpădită de buruieni.

— Din cale-afară de ciudate mai sunt preumblările astea dese ale dumitale, nu-i așa? continuă Matty Dwyer pe un ton retoric, cu bărbia și nasul ieșite în afară ca niște degete acuzatoare.

— Câtuși de puțin, sări repede soția pastorului în apărarea lui Catherine. Orice femeie care stă acasă cu un copil mic are nevoie de câte o ieșire din când în când. Așa e sănătos.

Catherine îi zâmbi recunoscătoare, dar dintr-odată i se păru că aerul din sala mare a primăriei se făcuse de gheață. Acolo, printre râsetele copiilor și sporovăiala femeilor, printre prietene pe care le cunoștea de o viață, Catherine avu o presimțire sumbră.

— Iubesc plimbările prin pădure, răspunse ea fără a-și trăda tulburarea din suflet.

— Mda, dar eu zic că e din cale-afară de ciudat să umbli haihui ore în șir, după care să te întorci singură, cu rochia udă leoarcă și cu cizmele pline de noroi.

— Iar eu zic să îți măsori cuvintele, Matty Dwyer, spuse Norma Patrick, o femeie nespus de liniștită și de blândă, de obicei, cu ochii scăpărând de mânie. Nu a trecut vreme lungă de când ți s-a atras atenția să îți ții în frâu firea arțăgoasă.

— Am pus o simplă întrebare, se oțărî femeia, cu limba și trăsăturile deopotrivă de ascuțite. Ce-i rău în asta? Nimic pe fața pământului. Mai cu seamă în momente ca acestea, când sătenii trebuie să știe că suntem în siguranță, apărați de-alde indieni, franțuji și trădători. Eu spun că se cuvine ca oamenii de aici să știe unde se duce și cu cine vorbește, continuă ea, întorcând o privire acuzatoare spre Catherine. N-avem de unde să știm că nu își petrece timpul stând la taclale cu franțujii prin Minas. Cine știe ce le-o fi spunând? Îs curioasă ce-ar zice mai-marii din Halifax de-ar auzi că soția mult adoratului lor ofițeraș s-a încârdășit cu vrăjmașul.

Catherine își simți mijlocul prins ca într-un cleşte şi tot ce putea să nădăjduiască era ca fața să nu-i trădeze panica. Din fericire, fu salvată de Norma Patrick, care îi înapoie cu blândețe copila din cale-afară de vioaie, după care se ridică în picioare.

— Ai grijă cum vorbeşti, Matty, că de nu, ai să fii adusă în fața enoriaşilor şi afurisită.

Catherine își ascunse tulburarea aplecându-se deasupra copilaşului.

Din copilărie, nu mai cunoscuse nicio altă persoană care să fi fost afurisită, iar despre acest subiect nu se vorbea decât arareori. Era una dintre cele mai aspre pedepse ce i se putea da unui locuitor al satului, întrucât excomunicarea unei persoane presupunea şi excluderea totală a acesteia din micul lor cerc social, inclusiv de la întâlnirile din sala mare a primăriei.

La auzul amenințării, Matty Dwyer își pierdu din curaj.

— Eu tot zic că-i din cale-afară de ciudat, mormăi ea, întorcându-se să plece.

— E timpul să te retragi, Matty, răspunse Norma Patrick. Şi fă bine de-ți pune frâu la limbă!

Aşteptară ca femeia să părăsească sala.

— Mă întreb ce Dumnezeu o fi apucat-o, spuse Norma.

— Pe mine mă sperie, recunoscu Catherine, fără să adauge că aluzia cu privire la Andrew o speriase cel mai tare.

— Ei, nu fi copil! răspunse soția pastorului, afişând din nou obişnuitul său zâmbet liniştitor. Nu este nimic rău în a face plimbări prin pădure.

În acel moment, femeia făcu o pauză, şovăind.

— Asta este tot ce faci, nu-i aşa? întrebă ea în cele din urmă, țintuind-o cu o privire neobişnuit de iscoditoare.

— Culeg flori. Şi afine, atunci când e vremea lor, răspunse Catherine, străduindu-se să-şi ascundă emoția. Şi, după ploaie, ciuperci. Andrew adoră ciupercile.

— Iar tu eşti o soție desăvârşită. Ziceai că mâine ai dori să laşi micuța cu mine?

— Doar pentru puțin timp, dacă nu vă este cu supărare.

— Cum ar putea să mă supere un asemenea îngeraș? întrebă Norma, de această dată cu un zâmbet plin de căldură pe chip. Poți să o aduci după ora prânzului oricând poftești.

Pentru a nu arăta cât de nerăbdătoare este să părăsească acel loc, Catherine făcu ocolul sălii pe îndelete, luându-și la revedere de la celelalte femei. Avu curajul să se oprească doar când ajunse departe de primărie, pe ulița ce ducea spre casa ei. Cu picioarele tremurânde, trase adânc aer în piept. *Afurisită.* Cele mai oribile coșmaruri păreau să fi prins viață în sala primăriei. Oare ar afurisi-o dacă s-ar afla că se întâlnește cu o franțuzoaică? Era posibil. Ba nu, nu posibil, ci cât se poate de sigur. Nici nu voia să se gândească la ce s-ar întâmpla cu cariera lui Andrew.

Fetița gângurea. Catherine o strânse mai tare la piept și se grăbi spre casă. Cum ar putea să suporte rușinea, marginalizarea de comunitatea satului și de toți acești oameni pe care îi cunoștea și de care avea nevoie? Poate că ar fi mai bine să nu meargă.

Și totuși ... Și totuși. O luă pe un drum lăturalnic ce cotea în jurul falnicului castan bătrân, încărcat acum cu frunze de un verde strălucitor. Și totuși, nu avea cum să se lepede de Louise. Nu acum, când aceasta trecea printr-un moment de cumpănă și avea nevoie de ea.

Când intră în casă, își simți trupul străbătut de un fior rece.

Așeză copila în leagănul de lângă foc, după care începu să pregătească masa de seară. Se mișca mecanic, fără a se putea concentra asupra gătitului. Gândurile îi zburau la evenimentele după-amiezei și la acuzația lui Matty Dwyer.

Auzind zgomot de pași prin fereastra deschisă, Catherine își aranjă grăbită părul și porni să își întâmpine soțul, ștergându-și mâinile de șorț.

Ajuns în prag, Andrew arăta mai obosit decât îl văzuse vreodată. Mai mult decât obosit. De-a dreptul frânt.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, alergând spre el.

— A fost o zi lungă, nimic mai mult, răspunse el clătinând din cap.

Fu suficient să îl privească pentru a ști că nu aceasta era problema, dar se hotărî să nu insiste. Andrew avea nevoie de liniște și de odihnă.

— Vino de te așază lângă foc!

Andrew se prăbuși în scaunul aflat lângă pătuțul fetiței. În timp ce Catherine îl ajută să își dea jos cizmele, el privi cum se joacă micuța cu o morișcă.

— Îți mulțumesc, draga mea. Nu știi cât de mult înseamnă pentru mine să mă pot întoarce într-un asemenea cămin. Mai ales după o zi ca aceasta.

Ea îi mângâie ușor fața, dorindu-și în sinea ei să existe o cale de a șterge toate întrebările și neliniștile ce îi rodeau și ei sufletul.

— Ești gata de masă?

— Mâncare, da. Apoi odihnă, răspunse el, deschizându-și cu stângăcie nasturii de la haina uniformei de vară. Mă simt în stare să dorm o sută de ani și nici atât nu mi-ar fi de ajuns pentru a mă trezi cu inima ușoară.

— Of, Andrew, știu că s-a întâmplat ceva îngrozitor! strigă Catherine, încleștându-și mâinile la piept.

De această dată, soțul său nu îi răspunse direct, ci își întoarse ochii spre fereastra deschisă și privi în zări, dincolo de desișul din apropiere, la povârnișul dealului, pictat acum într-o nuanță de auriu roșiatic de soarele ce apunea.

— De când m-am întors din Annapolis Royal, în fiecare zi am impresia că mă trezesc dintr-un vis urât.

Fără să facă zgomot, Catherine se așeză ușor pe un scaun de unde îl putea privi pe Andrew fără a-i distrage atenția. Până acum nu îl văzuse niciodată cu fața atât de încleștată și plină de durere.

— Aici a fost mereu atâta pace, continuă el cu ochii ațintiți la soarele ce cobora după deal. În mai bine de patru ani de zile, nu s-a dat niciun atac pe drumurile noastre. Când aud vorbindu-se despre primejdiile și greutățile cu care s-au confruntat alte așezări de-ale

noastre, am impresia că ascult veşti dintr-o altă lume. O lume care aparţine mai mult Angliei şi mai puţin ţinutului nostru. Aici nu avem decât pace. Aici nu avem decât ...

În momentul acela se întoarse spre ea, cu ochii umbriţi de durere.

— Am atacat şi am cucerit fortul Beausejour, spuse el cu o voce solemnă ce sună ca dangătul unui clopot funerar.

Peste Minas, s-a aşternut tăcerea. Vestea era atât de cutremurătoare şi atât de greu de acceptat, încât toţi sătenii s-au retras sideraţi în grupuri, ca nişte oameni proaspăt năpăstuiţi de soartă în căutarea unui adăpost.

Nici chiar Henri nu fu întâmpinat cu zâmbet atunci când el şi soţia sa intrară în casa socrilor săi. Marie se grăbi să ia copilaşul în braţe. Jacques stătea la masa din bucătărie, loc în care petrecea tot mai mult timp zilele acestea. Mersul îl obosea din cale-afară, iar vremea furtunoasă îl împiedicase să stea afară, pe verandă. Locul de la masa din bucătărie îl făcea să simtă că face parte din familie, iar focul din sobă îi încălzea trupul şi inima.

— Doarme copila? întrebă el.

— Da, în sfârşit, răspunse Louise, fără a încerca să îşi ascundă neliniştea şi oboseala. După ce ne-a ţinut pe amândoi treji aproape toată noaptea.

— Fortul Beausejour a căzut într-adevăr, spuse Jacques, dând din cap şi privind afară, la ziua cenuşie şi la soarele palid ce abia se ţea de după norii prânzului. Vestea a fost confirmată de un căruţaş venit din Cobequid Town dimineaţa aceasta. I se spune Revoluţia de Catifea, căci abia de s-a tras câte un foc de ambele părţi. Asediul prelungit îi descurajase atât de mult pe soldaţii francezi, încât aceştia au capitulat de îndată ce i-au văzut pe englezi adunându-se şi aţintindu-şi armele lungi asupra lor.

— Jacques, încetează, rogu-te! Nu se cuvine să purtăm asemenea discuţii aici, în căminul nostru, se auzi vocea Mariei din colţul odăii, unde legăna pruncul.

— Iar acum se zvonește că jumătate din trupele rămase în Port Royal au fost chemate spre apus, să ajute la apărarea Québecului împotriva viitorului atac al britanicilor, continuă Jacques fără să o bage în seamă.

Louise își privi soțul. Acesta se așeză de cealaltă parte a mesei, față în față cu Jacques. Deși el era acum căpetenia clanului, respecta în continuare cuvântul socrului său, așa cum făcuse toată viața. Bărbatul mai vârstnic avea legături strânse cu lumea de afară și încă mulți dintre aliații satului preferau să vorbească întâi cu el. Dacă noul conducător al clanului nu ar fi fost Henri, această abordare ar fi putut cauza probleme, dar între Henri și Jacques, cooperarea era cel mai firesc lucru din lume. Henri își încreți fruntea și nu ezită să ceară lămuriri pentru a putea înțelege mai bine.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, răspunse încet socrul său, că am rămas fără de apărare. Nu doar noi, cei din Minas. Toată Acadia se află acum sub guvernare britanică.

Louise stătea în picioare lângă ușă, fără a se putea concentra asupra veștii sau a discuției. Toată grija ei era îndreptată asupra copilașului ei suferind. În mintea și în inima ei nu mai era loc de altceva în afară de Antoinette. Când se lăsă o tăcere mai lungă, simți că sosise momentul să schimbe subiectul discuției.

— Catherine și cu mine am stabilit să ne întâlnim în după-masa aceasta. Vreau să mă duc.

Jacques privi lung înspre Henri. Marie, ridicându-și privirea de la fetiță, făcu la fel. Nimeni nu zise nimic.

— Trebuie să știu dacă poate să ne ajute cumva, îi imploră Louise. Trebuie să mă întâlnesc cu ea, *papa*, spuse, căutând un sprijin în ochii lui Henri.

Privirea lui Jacques rămase ațintită asupra ginerelui său.

— Fetița e ... e bolnavă, spuse Henri în cele din urmă.

— Trebuie să încerc! insistă Louise pe un ton implorator.

Jacques se întoarse spre ea. În lumina cenușie ce pătrundea de afară, chipul său părea brăzdat de gropi și riduri adânci. Avea pielea

lăsată în zona gâtului și a bărbiei. Doar glasul mai păstra tonul calm al unuia dintre mai-marii clanului.

— Îți dai seama că, în lumina acestei noi situații, căpitanul Harrow s-ar putea să nu o lase să vină la întâlnire.

— Bine, dar dacă are să vină, totuși? Trebuie să fiu acolo.

— Da, răspunse Jacques, dând o dată din cap.

— Bine, dar ce ar putea să facă englezoaica? interveni Marie. Nu este niciun medic în Edward!

Jacques își ațintì privirea asupra ei.

— Te lasă inima să îi spui fiicei tale să nu se ducă?

Marie vru să spună ceva, dar privirea îi fu atrasă de pruncul firav pe care îl ținea în brațe. Privind apoi în sus, spre Louise și simțind, la rândul său, disperarea pe care o citi pe chipul fetei sale, Marie suspină și clătină din cap. Nu. Nu o lăsa inima.

Era încuviințarea de care avea nevoie Louise.

— Atunci trebuie să plec degrabă. Dacă fetița se trezește înainte de a mă întoarce ... Am să mă grăbesc.

Capitolul 22

Louise urcă dealul într-un suflet, urmărită de un noian de temeri și de îndoieli. Vântul sufla tot mai puternic, împrăștiind norii cenușii ce acopereau cerul și făcând ramurile de deasupra ei să se îndoaie și să fremete. Louise nu știa dacă acesta era modul copacilor de a o îndemna să înainteze sau să se întoarcă înapoi. Ea era frământată de o singură întrebare: dacă nu vine Catherine?

Mintea îi spunea că maică-sa avea dreptate. Nu exista un medic nici în satul Edward, și nici măcar în Chelmsford. Toți locuitorii satelor din golful Cobequid, fie englezi, fie francezi, se puteau baza doar pe alifiile procurate de la negustorii ambulanți, pe cunoștințele despre ierburi de leac transmise din generație în generație și, de își rupeau vreun os, pe un bărbier care să îl pună la loc. Totuși, inima îi spunea altceva. Acum Louise nu își putea permite să asculte vocea rațiunii. Copilașul ei suferea. Deși în fiecare dimineață speranța ardea puternic în ea și iubirea ce izvora din inima sa aproape că îi dădea puterea de a-și *convinge* copilașul să se înzdrăvenească, Louise nu avea cum să nu vadă că starea Antoinettei se înrăutățea pe zi ce trece.

Of, ce bine ar fi de Catherine ar putea face *ceva*. De și-ar aminti de vreun leac cunoscut în satul englez, de care a uitat să pomenească până acum, ceva din rămășițele tulburi ale trecutului englez care să-i redea puterea pruncului său, iar ei, speranța.

Vaierul vântului prin pădure părea să rezoneze acum cu rugăciunea din inima sa îndurerată. *Dacă nu vine Catherine?*

Dar, de îndată ce trecu de ultimul desiș, o zări.

Catherine era acolo, pe pajiște, cu pletele castanii răvășite de vânt și cu aceeași mâhnire pe chip pe care Louise o purta în inimă.

Cele două femei stătură mult timp îmbrățișate strâns. Nemaiputând să-și pună zăgaz emoțiilor, tuturor temerilor, și durerilor, și oboselii atâtor nopți nedormite, petrecute plimbându-și copilașul prin odaie și legănându-l să nu mai plângă, Louise izbucni în lacrimi amare. Printre lacrimi și suspine bătute de același vânt ce le învolbura fustele, Louise își descărcă sufletul în fața prietenei sale.

La coborâre, Louise avu impresia că furtuna se chitise în făptura-i. Fusta i se zbătea în toate părțile, înfășurându-i-se strâns în jurul picioarelor și împiedicând-o să meargă în direcția cuvenită. Simțea că se află în mijlocul unui coșmar în care încerca să alerge printr-o mlaștină ce o înghițea tot mai mult, la fiecare pas.

Vântul sălbatic culcase la pământ iarba din jurul bisericuței din Minas. Louise își prinse boneta cu o mână, fusta cu cealaltă, și capetele șalului sub braț, pentru a nu i se desface. Când îl văzu pe pastor apărând în ușa bisericii, simți o imensă ușurare. Îi strigă ceva, dar cuvintele fură acoperite de șuieratul vântului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum de ai ieșit pe o asemenea furtună? strigă preotul când Louise ajunse mai aproape.

Femeia intră alergând și se adăposti sub bolta bisericii.

— Am fost să vorbesc cu Catherine despre fetiță, spuse ea gâfâind. Vai, ce mă fac, domnule pastor? strigă ea, lepădându-și boneta și șalul.

— Ai să vii cu mine, ai să te așezi și ai să te încălzești cu un ceai de scorțișoară bun și fierbinte, răspunse acesta, apucându-i brațul cu o fermitate nebănuită și conducând-o de-a lungul culoarului, către altar. Acum așază-te frumos aici și spune-mi ce se întâmplă, adăugă

el, începând să pună mai multe lemne în soba folosită pentru a încălzi micuța capelă în timpul slujbelor de duminică.

— Nimic nou. Nimic ce să nu știți deja de la mine, de la mama și, probabil, de la mai toate femeile din sat.

Pastorul rupse în două un baton de scorțișoară, puse jumătățile în două căni și, cu ajutorul unei cârpe înnegrite de foc, ridică de pe sobă vasul aburind. Louise luă cana pe care i-o oferi acesta, după care rămase cu privirea pironită asupra ei.

— Ia să vedem atunci, începu pastorul așezându-se lângă ea.

Aburul ridicat din cana acestuia se împrăștia în aer, neafectat de furtuna de dincolo de pereții lăcașului.

— Spune-mi ce ai pe suflet!

Acolo, la adăpostul acelor ziduri sigure și datorită prezenței liniștitoare a pastorului, Louise dădu glas temerilor care o mistuiau.

— Sunt atât de mulți prunci ce nu trec de primele luni de viață. Am știut asta dintotdeauna. Aveam doar opt ani când mi-a murit surioara. Nu m-am gândit la asta de ani de zile. La fel s-a prăpădit frățiorul lui Henri. Iată, se împlinesc aproape doi ani de când suntem căsătoriți, și eu aflu doar acum că a avut un frate.

Louise își ridică privirea și văzu în ochii întunecați ai lui Jean Ricard același răspuns pe care încercase să îl ocolească noaptea trecută.

— Mi-a spus doar pentru că voia să mă pregătească pentru ceea ce ar putea să se întâmple. Dar eu n-aș putea să mai trăiesc dacă Antoinette a mea s-ar prăpădi! Mai degrabă aș muri odată cu ea!

Spre surprinderea ei, Jean Ricard aprobă grav din cap. Nicio mustrare pentru că îi trec prin cap astfel de gânduri.

— I-ai dat viață odorului tău. Cum ai putea să mai trăiești după ce îți îngropi copila?

O rafală de vânt făcu să se cutremure zidurile din jurul lor. Louise simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Ultimele lacrimi care îi mai rămăseseră.

— Da! Cum aș putea eu să mai trăiesc? Cum să mai pot eu trăi fără de ea? Nu pot! Viața mea s-ar sfârși odată cu a ei!

— Nu a venit încă vremea să vorbim despre moarte.

Prin vitraliile ferestruicilor capelei, se distingeau razele ruginii ale asfințitului. Pastorul avea obrajii supți. Fața lui părea mai slabă ca niciodată. Doar ochii săi mai păstrau acea lumină blândă ce se asemăna cu strălucirea cărbunilor aprinși ce ardeau în spatele lui.

— Ai să știi de e să vină un asemenea moment. Iar atunci și numai atunci, Dumnezeu te va ajuta să înțelegi de ce. Deocamdată vorbesc temerile pentru tine, iar tu trebuie să le lași și pe acestea pe seama Domnului. Nu te încrede în puterea ta! Încrede-te în puterea Lui! El îți va arăta calea. Să îți aduci aminte de vorbele mele în noaptea aceasta, când au să te împresoare gânduri pe care nu ai cum să le stăpânești. Încrede-te în puterea lui Dumnezeu! Vei avea parte de ajutorul Lui într-o bună zi. Exact atunci când vei avea trebuință de el.

Louise mai auzise de zeci, ba chiar de sute de ori aceste cuvinte, și ele nu răspundeau niciuneia dintre întrebările care îi vâjâiau în cap, dar aici ele îi aduseră în suflet o pace infinită, ce reuși să îi zăgăzuiască lacrimile.

— Dar ce să mă fac cu copilașul meu? întrebă ea cu o liniște nou dobândită în glas.

— Ceea ce îți arată Domnul, răspunse pastorul cu glasul calm, plin de pacea și căldura care începeau să crească și în ființa ei.

Furtuna continuă mult după lăsarea întunericului, cu o asemenea forță, încât rafalele ce pătrundeau prin hornul casei făceau focul să pâlpâie în cămin. Andrew stătea nemișcat în pat, de teamă să nu o trezească pe Catherine. Părea atât de sleită de puteri în ultima vreme. Ca și cum nu ar fi fost destul de epuizant să aibă grijă de soț și de copilă, Catherine insista să fie ținută la curent cu situația tot mai înfiorătoare în care se afla Acadia; și continua să fie îngrijorată de sănătatea micuței Antoinette.

Andrew își mută privirea asupra pătuțului propriului prunc, ce parcă reflecta căldura și strălucirea roșiatică a flăcărilor din cămin. Vru să se ridice din pat, să meargă până la leagăn și să își privească

odorul. De fiecare dată când își ținea fiica în brațe, simțea că o face pentru prima dată.

— Nu vrei să îmi spui ce te macină? se auzi lângă el o voce blândă.

— Credeam că dormi, spuse el, întorcându-se spre Catherine.

— Așa s-ar cuveni să faci și tu, îi răspunse ea, întorcându-se să-l privească. Mâine vrei să pleci iar în recunoaștere?

— Da. În zori.

Deși în regiunea lor din golful Cobequid domnea în continuare liniștea și pacea, regimentul său fusese într-o permanentă alertă de la cucerirea fortului Beausejour încoace.

— Atunci ar trebui să dormi. Ai nevoie de odihnă.

— Și eu gândeam același lucru despre tine, răspunse el, privind adânc în ochii căprui și plini de dragoste ai soției sale, a căror dulceață părea să fie sporită acum de flăcările din vatră ce se reflectau în ei.

Catherine își ridică mâna – la fel de delicată și de caldă precum vocea ei – și îi mângâie chipul.

— Ce te tulbură atât de tare?

— Este atât de straniu, spuse el, strângându-i mâna și așezând-o între ei. Cu toate ce le am pe cap, gândurile mele se întorc cu încăpățânare la micuța Antoinette.

Catherine rămase un timp tăcută.

— Dimensiunea și forma problemei sunt pe măsura noastră, spuse ea într-un sfârșit.

— Nu înțeleg, făcu Andrew nedumerit.

— Suntem înconjurați de forțe ce depășesc puterea noastră de control. Nu avem ce face în privința războiului din Anglia, de pildă.

— Nu putem schimba atitudinea autorităților față de francezi, continuă el șirul început de ea. Nu putem șterge din memorie secole întregi de conflicte și suspiciune reciprocă.

— Dar acest prunc, acest copilaș fără de apărare ...

Catherine se opri și înghiți în sec.

— ... Această viețișoară are formă și sens.

— Mai mult decât atât, spuse Andrew, descoperind în cuvintele soției sale o oglindă a ceea ce simțise și el, fără a ști cum să descrie aceste noțiuni în cuvinte. Suferința acestei familii înfățișează cât se poate de clar ceea ce trebuie să simtă toți francezii în acest moment. Mă doare sufletul pentru ei, când mă gândesc la nesiguranța și disperarea cu care se confruntă acum.

— Și pe mine, spuse șoptit Catherine. Mă gândesc la toate acele învățături ale Domnului pe care le-am studiat împreună și inima îmi tânjește să ajut, dar mă simt neputincioasă în toate privințele, adăugă ea și ochii i se umplură de lacrimi. Mă gândesc tot timpul la Louise și la micuța ei.

— Și eu mi-aș dori să îi putem ajuta cumva, aprobă încet Andrew.

— Știu, spuse ea, eliberându-și mâna și ducând-o din nou la fața lui. Și este una dintre nenumăratele calități pe care le iubesc la tine, dar acum, scumpul meu soț, trebuie să te odihnești.

— Să ne rugăm întâi pentru copilă, fu răspunsul lui Andrew.

Privirea tremurătoare a lui Catherine rămase ațintită asupra micuței siluete liniștite din leagăn.

— Și pentru mamă, murmură ea.

— Și pentru tată, adăugă Andrew, plecându-și capul pentru rugăciune.

În acel moment, simți cum căsuța lor, adăpost în calea furtunii, începe să se umple de căldură și de putere. Cineva veghea asupra lor.

Capitolul 23

Andrew bătu la ușa biroului lui John Price. Dinăuntru îi răspunse o voce înăbușită, iar Andrew deschise ușa și intră.

— Bună ziua, domnule. M-ați căutat?

— A, Andrew, ce frumos din partea dumitale să treci pe aici! Bei o cafea cu mine?

— Vă mulțumesc, dar nu pot să zăbovesc mult.

Andrew ezită să traverseze biroul. Avea cizmele încă acoperite de noroiul drumului.

— Am fost toată ziua în recunoaștere, se scuză el.

— Da, da, desigur. Haide, omule, hai de ia loc! îl îndemnă socrul său, observându-l că șovăie. Știu și eu care este starea drumurilor.

— Mulțumesc, domnule.

Abia când se așeză pe scaun își dădu seama cât de obosit este. Oasele încă îi vibrau de la călărit, dar John Price părea prea absorbit de propriile gânduri pentru a observa acest lucru.

— Ești sigur că nu vrei o cafea? Căruțașul abia ce s-a întors azi-dimineață din Annapolis Royal și a adus doi saci de boabe proaspete. S-ar putea să fie ultimul nostru lot de cafea pentru un timp îndelungat.

— Miroase bine, ce-i drept.

John Price îi umplu o cană cositorită.

— Mulțumesc mult, domnule.

— Să-ți fie de bine.

Sorbind din cafea, Andrew simți cum licoarea fierbinte și amară îi pune sângele în mișcare.

— Vești de la garnizoana principală?

— De fapt, au fost o seamă de lucruri, răspunse Price și fața îi deveni și mai stacojie decât de obicei, căpătând o nuanță de-a dreptul alarmantă în contrast cu lungii săi favoriți albi. Nimic de maximă importanță pentru dumneata, de bună seamă ..., dar eu am fost convocat să mă prezint la Halifax.

În ciuda oboselii crâncene cu care se lupta, în mintea lui Andrew se aprinse o luminiță.

— Chiar așa, domnule?

— Da. Se pare că însuși guvernatorul își dorește să discute despre rezultatele studiului meu.

Andrew își roti privirea prin biroul neîncăpător al socrului său. Peretele din fața ușii era acoperit din podea și până în tavan cu rafturi împărțite în compartimente mici și aproape fiecare compartiment gemea de hârtii, liste de mărfuri și formulare. În spatele mesei de birou trona falnic un seif lat și nu foarte înalt de culoare neagră, iar de o parte și de alta a celor două ferestre se ridicau rafturi încărcate până la refuz cu hârtii și suluri. Aerul din încăpere mirosea a praf și tuș uscat. Andrew se întrebă ce anume îi scapă.

— După cum știi, m-am îndeletnicit cu un studiu al împrejurimilor.

— Da, murmură din nou Andrew. Am observat cu toții faptul că ieșiți călare mai des decât de obicei.

— Într-adevăr. Primisem ordin să supraveghez toată zona până la hotarele îndepărtate ale râului Minas.

Minas. La auzul numelui, Andrew își îndreptă dintr-odată spatele, ca și cum ar fi primit un semn ce îl îndemna să realizeze ceea ce nu înțelegea încă foarte clar.

— Ați fost în satul francez?

— Ce, ai înnebunit? Desigur că nu. Ce treabă aș avea eu cu franțujii? Nu, i-am studiat de la distanță. Și am văzut tot ce trebuia să văd.

Andrew își ațintì privirea asupra licorii întunecate și aburinde din cana sa. Nu, nu era vorba de Minas. Atunci ce altceva putea să fie, ce altceva?

Când își dădu în cele din urmă seama, sări în picioare ca ars și, întinzând brusc brațul să pună cana pe birou, își fripse mâna cu cafeaua fierbinte.

— S-a întâmplat ceva, Harrow?

— Nu, nimic, domnule, doar că mi-am amintit ...

Andrew știa că plecarea sa precipitată va stârni suspiciuni, dar nu mai putea pierde vremea.

Un lucru de o asemenea importanță nu suporta amânare.

— Vă rog să mă scuzați.

Totuși, pe măsură ce se apropia de casă, încetinea tot mai mult pasul. Acum, când mai avea puțin și ajungea, ideea care i se conturase pe jumătate în minte acolo, în biroul lui John Price, părea curată nebunie. Cum ar putea și numai să-i sugereze un asemenea lucru lui Catherine? Totuși, indiferent cât de lipsit de logică ar fi părut acel gând, el simțea că are dreptate. Chiar și acum, când căuta motive pentru a nu vorbi despre asta, realiză că ideea nu fusese plăsmuită câtuși de puțin de mintea sa. Ideea nu îi aparținea.

— Andrew! Te așept de ceasuri întregi.

— Bine te-am găsit, draga mea, îi răspunse el îmbrățișând-o, după care își scoase cizmele pline de noroi cu ajutorului descălțătorului de fier înfipt în piatră în fața ușii.

Acum că se afla în sfârșit aici, uitându-se în ochii strălucitori ai soției sale, Andrew aproape că fu tentat să renunțe la idee.

— Cu ce te-ai îndeletnicit azi?

— O, am trebăluit ca de obicei. Cina nu este nici pe departe gata. Vrei să bei niște ceai?

— Nu, mulțumesc, am băut o cafea cu tatăl tău.

Andrew intră în casă, își vârî picioarele în tălpicii moi pe care soția sa îi ținuse lângă foc pentru a rămâne calzi, după care se aplecă peste pătuțul fetiței și începu să îi fredoneze un cântec de leagăn.

Chipul fericit al copilei îl făcu să se lumineze la față. Buzele i se rotunjiră într-un zâmbet, dar ochii i se întunecară numaidecât și surâsul îi pieri, lăsând loc unei expresii de adâncă tristețe.

— Tatăl tău a fost chemat la Halifax, spuse el pe un ton resemnat, dar ferm, în timp ce Catherine se îndrepta spre bucătărie.

Femeia se opri brusc.

— La Halifax?

— Da. Ceva legat de un studiu cu care a fost însărcinat.

Andrew tăcu. Pur și simplu nu știa cum să continue.

— Andrew, în Halifax trebuie să existe un medic.

Andrew nu își dezlipi ochii de la leagăn.

— Știu.

Catherine nu spuse nimic. Tăcerea ei îl făcu să se întoarcă și să o privească, în sfârșit, în ochi. În momentul în care privirile li se întâlniră, Andrew știu că ea se gândește la același lucru.

— Ar putea să fie periculos, Catherine.

— Nu. Nu și dacă o prezint pe Antoinette ca pe propria mea fiică, spuse ea, tărăgănând cuvintele.

Andrew răsuflă oarecum ușurat, eliberat de încordarea ce se acumulase în el de când i se ivise ideea acolo, în biroul socrului său. Cuvintele rostite de Catherine pe un ton liniștit, dar ferm, erau o indicație cât se poate de clară a faptului că ideea nu fusese scornită de mintea sa.

— Da, aprobă el liniștit. În felul acesta, vom fi cu toții în siguranță.

Henri urca poteca șerpuitoare, cărând o lopată și doi saci de pânză. Era ca și cum n-ar fi cărat în viața lui o povară mai grea.

În timp ce urca, cei doi saci zornăiau ori de câte ori se loveau unul de altul. Nu greutatea încărcăturii îl obosea, ci grijile grele ca niște

pietre de moară pe care le căra în spate. Noianul de responsabilități. Noianul de întrebări fără răspunsuri.

În acea dimineață, Jacques insistase ca Henri, în calitate de căpetenie, să preia controlul averii secrete a clanului. În anii cu recoltă bogată, fiecare familie contribuia la aceasta cu un mic procent din veniturile fermei și, cum de ani buni încoace cerul fusese darnic cu ei și le dăduse recolte frumoase, desaga pe care o purta acum Henri era doldora de bănuți. Când socrul său îi numărase în fața sa în dimineața aceea, Henri rămăsese mut de uimire. Era destul bănet acolo cât să poată cumpăra pământurile tuturor sătenilor și să prisosească.

Jacques i-a explicat că el nu a vorbit niciodată despre sumele exacte. Se ocupase numai de strângerea și de agonisirea banilor, iar lumea nu punea întrebări, pentru că avea încredere în el și în bunul său renume. Ținea registrele împreună cu un alt membru din Sfatul Bătrânilor în mod cinstit și dând socoteală și pentru ultimul bănuț, fără a cheltui nimic în scopuri personale. Doar pentru clan, în caz de nevoie. Henri a încercat să protesteze, spunând că în curând avea să se întremeze, dar Jacques nici nu a voit să audă.

În schimb, a repetat pur și simplu cele patru cuvinte îngrozitoare: *În caz de nevoie*.

Ajungând în ultimul desiș de dinaintea pajiștii, Henri lepădă sacii și lopata. Era o după-amiază toridă, iar căldura era cu atât mai greu de suportat, cu cât venea după o zi rece și ploioasă. Deși vara fusese zgârcită cu zilele calde, culturile o duceau bine, chitite parcă să nu bage în seamă vremea și să le dea agricultorilor o mână de ajutor pentru a putea înfrunta mai ușor timpurile nesigure ce aveau să vină.

Crengile puternic aplecate ale brazilor formau în jurul său o boltă joasă, sub care își putea adăposti secretul. Henri îndepărtă mantia de ace, care constituia, de altfel, ascunzișul perfect pentru săpăturile lui, privi atent în jur pentru a identifica niște repere exacte ale locului, apoi începu să sape în pământul moale. La scurt timp, stătea deja într-o groapă de dimensiuni considerabile. Icnind de efort, continuă să sape în solul umed și greu.

Când groapa îi ajunse până la mijloc, Henri sări afară și aruncă sacii înăuntru, unul peste celălalt, după care acoperi groapa, bătători pământul și împrăștie ace de brad pe deasupra. Păși atent de jur împrejur până se asigură că, în lipsa reperelor, nici chiar el nu ar ști cu exactitate unde fusese săpată groapa, după care părăsi desișul.

Ajuns pe pajiște, trase adânc în piept aerul înmiresmat. Brazii înmuiați de ploaie și multicolorele flori de câmp umpleau pajiștea cu un parfum cu iz de miere. Ștergându-și sudoarea de pe frunte, Henri se așeză pe bușteanul căruia Louise îi spunea „băncuță". I se strânse din nou inima cu gândul la suferința ei și la fetița lor. Ar face orice, ar da tot ce are doar să o vadă pe Antoinette puternică și sănătoasă. Ar da orice. Da, ar renunța chiar și la pământul său mult iubit.

Căzu în genunchi, la fel de firesc precum se lăsa în genunchi alături de soția sa atunci când își spuneau rugăciunea de dinainte de culcare. Își lăsă capul în jos și își împreună mâinile. Ce mâini grele și puternice! Încheieturile mâinilor sale erau mai groase decât gleznele Louisei. De la săpat, degetele îi erau negre și cămașa îi stătea lipită de piele.

Închise ochii și se rugă. „Doamne, Dumnezeul meu, nu sunt decât un om simplu și neștiutor. Lumea e plină de lucruri pe care nu le înțeleg și se umple tot mai mult pe zi ce trece. Arată-mi ce să fac. Dă-mi cuvinte. Dă-mi înțelepciune. Dă-mi putere!" Se opri, apoi adăugă cu vocea sugrumată: „O las pe micuța noastră Antoinette în mâinile Tale."

Cum stătea îngenuncheat acolo, Henri își aminti un pasaj din Biblie pe care i-l citise Louise cu o iarnă înainte, când vremurile nu erau încă atât de confuze. Brusc se simți din nou pătruns de pacea pe care o trăise în nopțile acelea lungi de iarnă, când focul din vatra casei lor era de-ajuns pentru a ține noaptea și lumea la distanță. Sufletul îi era acum atât de plin de liniște, încât nu mai rămăsese loc pentru griji. Doar pentru ultimele cuvinte ale rugăciunii, cuvinte memorate din acel pasaj. *„Dă-mi lumină în întuneric și o candelă pe cărarea mea! Arată-mi calea pe care trebuie să umblu!"*

Henri deschise ochii și zâmbi timid spre pasărea minusculă ce se așezase pe celălalt capăt al bușteanului-băncuță. Atunci observă că

rămurica pe care se așezase aceasta era înmugurită. Deși zăcea pe pământ de ani de zile, în mod surpinzător, trunchiul făcuse din nou rădăcini, și ramurile începeau să i se umple cu frunzișoare. Henri văzu în asta o confirmare a speranței.

În timp ce se ridica în picioare, observă sub frunzele verzi ale ramurii un pachet învelit în piele ceruită.

După ce termină de citit scrisoarea, Louise se uită în jur, la cele trei persoane care așteptau cu sufletul la gură. Era extrem de calmă, fapt surprinzător chiar și pentru ea. Nu era calmul resemnat și pasiv al unei persoane cu nervii la pământ, care suferă de oboseală cronică. Dimpotrivă. În timp ce citea scrisoarea, Louise își dădu seama că ideea lui Catherine era răspunsul la rugăciunile sale disperate.

Nu îi păsa că planul era atât de temerar, încât părea o nebunie curată. Era ceea ce *trebuia* să facă.

— Catherine vrea să meargă cu fetița mea la medicul din Halifax. Tatăl ei a fost chemat acolo în interes de serviciu. Va merge cu o escortă militară și cu mai multe căruțe, pentru că se vor întoarce cu provizii. Catherine spune că medicul de acolo este cel mai bun din Acadia. A studiat medicina la ...

Louise se uită peste foile delicate pe care le ținea cu fermitate în mâini.

— ... la Edinburgh, silabisi ea ciudata denumire.

Marie stătea în picioare lângă scaunul lui Jacques, ținând-o în brațe pe Antoinette, care de această dată era neobișnuit de liniștită. Aceasta privi întâi spre soțul său, apoi spre Henri.

— Bine, dar cum au să convingă un medic englez să consulte un prunc de semințe franceză? întrebă ea, văzând că bărbații tac.

Louise se uită la bărbatul și la tatăl său și înțelese că aceștia tăceau fiindcă ghiciseră deja răspunsul.

— Catherine s-a oferit să schimbăm copilele între noi pe durata acestei călătorii, spuse ea calm.

Mariei i se tăie respirația. Louise așteptă să audă obiecțiuni, dar nimeni nu spuse nimic.

— Îi va spune tatălui său că Elspeth nu a dormit bine și că a început să plângă mult, ceea ce e, de fapt, adevărat, dar Catherine crede că asta e doar din cauză că încep să-i iasă dințișorii. Este sigură că tatăl său va fi de acord să-l însoțească. Nu de alta, dar a invitat-o adesea să i se alăture într-una dintre călătoriile sale. Până acum, l-a refuzat, pentru că nu avea niciun interes să viziteze acele orașe îndepărtate.

Jacques se întoarse spre Henri, dându-i Louisei prilejul de a-l observa mai atent. Se vedea că este un om cu sănătatea la pământ. Ochii adânciți în orbite îi pâlpâiau stins în lumina amiezii.

— Tu ce crezi, Henri? întrebă el.

— De nu facem nimic, viața ... viața fiicei mele este în primejdie, răspunse Henri tărăgănând cuvintele.

— Sunt de aceeași părere, zise Jacques, privindu-și mâinile așezate pe masă. Boala mi-a reamintit că moartea și pericolul așteaptă după colț.

— Nu vorbi prostii! îl mustră Marie.

Jacques își privi soția liniștit și fără pic de reproș, iar ochii Mariei se umplură de lacrimi.

— Dacă așa o putem ajuta pe Antoinette ..., răspunse Jacques.

Marie aprobă din cap, ștergându-și precipitată ochii.

— Cum am putea să refuzăm o asemenea ofertă? spuse ea suflându-și nasul.

— Ba mai mult, adăugă Henri. Om putea, oare, să o răsplătim vreodată?

Louise aruncă o ultimă privire peste scrisoare și ochii i se împăienjeniră de lacrimi de bucurie.

— Catherine spune că ea și soțul ei simt că fac acest lucru nu doar pentru noi, ci și pentru sufletele lor, reuși ea să spună în cele din urmă. Acest dar către noi este singurul răspuns pe care îl pot găsi în aceste timpuri tulburi.

Capitolul 24

Catherine o strânse la piept atât de tare, încât Elspeth scânci în semn de protest. Femeia slăbi strânsoarea, dar fără tragere de inimă. Se despărțeau pentru o perioadă foarte scurtă. Peste câteva zile avea să se întoarcă acasă cu o fetiță în curs de însănătoșire, spera ea. Se înfioră gândindu-se cât de groaznic ar fi ca o boală să pună în pericol viața fiicei sale. Sărmana Louise! Cât de mult suferise în aceste luni, zbătându-se de la o zi la alta, fără să știe dacă zorii aduc viață pentru pruncul ei sau un mormânt mic săpat la capătul livezii.

Catherine ridică un colț al păturicii și își privi fetița, apoi se aplecă și îi sărută fruntea netedă. „Are să îmi fie dor de tine", șopti ea. „Nici nu știi cât ai să-mi lipsești. Dar trebuie să facem asta. Trebuie. Nu putem să o lăsăm pe Antoinette să moară."

Nu mai avea mult de mers până la pajiște. Catherine își continuă drumul. Deși se ruga ca Louise să nu întârzie, spera în același timp să poată petrece mai mult timp cu fetița sa, chiar de fiecare clipă în plus ar fi îngreunat și mai mult despărțirea.

Louise o aștepta, plimbându-se de colo colo în fața bușteanului, cu ochii roșii de plâns, strângându-și micul odor la piept.

— S-ar putea să nu o mai văd niciodată, suspină Louise.

— Ei, aș! îi răspunse Catherine pe un ton ce vădea mult mai multă încredere în sine decât simțea în realitate. Mă întorc în doar câteva

zile, și starea Antoinettei are să fie mult mai bună, ai să vezi. Vom reuși. Altfel Dumnezeu nu ar fi sădit ideea aceasta în inima lui Andrew.

— Starea Antoinettei s-a înrăutățit și mai mult zilele acestea, spuse Louise cu buzele tremurânde. S-ar putea să nu reziste călătoriei.

— Voi avea grijă de ea ca de propriul meu prunc, o liniști Catherine.

— Cum aș putea să te răsplătesc vreodată pentru ceea ce faci? Îți asumi riscul de a-mi duce fetița la un medic englez și de a-ți lăsa propriul prunc în urmă ...

— Știu că și tu, la rândul tău, vei avea grijă de *ea* ca de propriul *tău* copil, spuse Catherine, strângându-și și mai mult brațele în jurul odorului său adormit.

— Așa am să fac, spuse Louise, aprobând din cap. Așa am să fac, dar ...

— Oprește-te, te rog! Trebuie să facem asta. Este unicul mod în care o putem ajuta pe Antoinette.

Louise își adună ultimele puteri.

— Vorbește-mi despre Elspeth. Cum o liniștești când este agitată?

Catherine privi cu drag spre copila ce se foia ușor în brațele sale.

— Cel mai tare o liniștește prezența tatălui ei, spuse ea cu un zâmbet forțat. Mă tem că Andrew o cam răsfață. Micuței îi place la nebunie când tatăl ei se apleacă peste pătuț și îi gâdilă degețelele de la picioare sau îi vorbește pe un ton alintat.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, dar se forță să continue.

— Când este agitată – și acum este, pentru că tocmai îi ies dinții-șorii –, îi place să fie legănată. Și îi place să îmi molfăie degetul. Sau o bucățică de pânză înmuiată în apă rece. Sau inelul zornăitor, știi, precum cel pe care ți l-am dăruit ție.

— Îmi amintesc, răspunse Louise, dând din cap.

— Și îi mai place să țină în mânuță un colț al blănii aceleia moi pe care i-a făcut-o Henri. Are și Antoinette una?

Louise încuviință din cap, cu un zâmbet tremurat.

— Și Antoinette?

— Ea a fost mult prea bolnăvioară pentru a-şi putea manifesta vreo preferinţă, răspunse Louise, ridicând mâna şi mângâind uşor obrazul febril al fetiţei cu dosul palmei. Nu am văzut-o niciodată zâmbind, îţi dai seama? ...

Catherine nici nu putea să-şi închipuie durerea Louisei. Niciun zâmbet. Ce groaznic!

Elspeth, slavă Domnului, le binecuvântase casa de luni de zile cu zâmbetele şi gânguritul ei dulce.

— Are să zâmbească în curând, ai să vezi, o asigură ea pe Louise.

Louise îşi şterse din nou lacrimile.

— Trebuie să ne grăbim, spuse ea, fără a da însă vreun semn că ar fi dispusă să îşi lase copila din braţe.

— Da, aprobă Catherine. Dacă suntem descoperite ...

Dar nu putea să rostească acele cuvinte. Nici nu se putea gândi la un asemenea lucru. Nu trebuia să fie descoperite. De dragul Antoinettei. Catherine trase aer în piept.

— Trebuie să ne rugăm, zise ea cu vocea tremurată.

Louise privi în sus.

— Aşa este. Trebuie să ne rugăm.

Îngenunchează amândouă pe iarba moale a pajiştii, fiecare ţinându-şi la piept odorul cel mai scump şi ştiind că în această lume dezlănţuită, forţa lor nu era de-ajuns. Aveau nevoie de o forţă mult mai mare, mai puternică şi mai înţeleaptă. Aveau nevoie de Dumnezeu.

Stând în genunchi, cele două femei înălţară cu glasuri tremurătoare o rugăciune. Se rugară ca Dumnezeu să fie alături de ele în acest ceas de cumpănă. Să fie alături de copilele lor. Să fie alături de bărbaţii cu care îşi împărţeau traiul, căci deşi erau oameni buni şi puternici, aceştia tot se aflau la cheremul vremilor în care trăiau. Să fie alături de compatrioţii lor, francezi şi englezi deopotrivă, acum când se aflau cu toţii pe marginea prăpastiei.

Când se ridicară în picioare, chipurile le erau din nou luminoase. Se simţeau amândouă puternice şi încrezătoare. Dumnezeu fusese

acolo, cu ele. Îi simțiseră prezența. Indiferent ce avea să vină, aveau credința că Dumnezeu le va scoate la liman.

Fără tragere de inimă, fiecare sărută încă o dată fruntea propriei copile, apoi schimbară păturile fetițelor între ele. Lui Catherine i se puse un nod în gât. Se întoarse cu spatele, gata să plece, nădăjduind să își poată înfrâna suspinele cât timp Louise o mai putea auzi.

— A, aproape că am uitat, spuse Louise, scotocindu-se în buzunar. Pastorul îl roagă pe soțul tău să își aducă aminte de cuvintele pe care i le-a spus când s-au întâlnit. Ceva despre bunul samaritean. Iar Henri v-a scris o scrisoare, ție și lui Andrew.

Catherine luă scrisoarea cu ochii plini de lacrimi.

Aceasta era compusă dintr-o singură foaie acoperită cu litere grosolane ce păreau să fi fost mâzgălite de mâna stângace a unui copil. Catherine fu nevoită să o studieze cu atenție pentru a descifra cuvintele în limba franceză. Era clar ca lumina zilei că Henri nu se îndeletnicea mult cu scrisul.

Privind peste umărul lui Catherine, Louise își trecu degetul peste ultimul rând al scrisorii și citi cu voce tare: „În vremuri ca acestea, când mersul lucrurilor nu este pe placul lui Dumnezeu, o prietenie ca a voastră este o binecuvântare îndoită".

Catherine își înghiți cu greu lacrimile. Andrew ar fi, la rândul său, mișcat de un asemenea mesaj.

— Rogu-te să-i mulțumești în numele amândurora, suspină ea.

Louise aprobă din cap. Fără să mai schimbe o vorbă, cele două se îmbrățișară, având grijă să nu strivească pruncii pe care îi țineau în brațe.

Catherine nu se putu abține și întinse mâna spre păturica Antoinettei, în care era acum învelită Elspeth.

— Ai grijă de odorul meu! își imploră ea prietena. Ai grijă de Elspeth a mea, rogu-te, mai zise ea, după care se întoarse cu spatele și coborî dealul aproape alergând.

Louise rămase stană de piatră, privind-o cum se îndepărtează. Era copleşită de acest sacrificiu suprem pe care îl făcea Catherine în numele prieteniei lor. Schimbă poziția în care ținea copilul şi Elspeth tresări, răsplătind-o cu un zâmbet somnoros.

— Aşa am să fac, şopti ea. Îți promit că am să o apăr chiar şi cu prețul vieții mele, de va fi nevoie.

Când îşi ridică ochii, văzu silueta lui Catherine dispărând în desişul înalt şi întunecos de brazi.

— Şi ştiu că şi tu vei avea, la rândul tău, grijă de Antoinette a mea. Altfel nu te-ai fi oferit să faci asta.

Se îndrepta plângând spre cărarea ce ducea spre casa ei, când simți o smucitură. Fetița întinsese mânuța şi îi apucase panglicile bonetei. Louise îşi întoarse ochii înlăcrimați spre copila pe care o ținea în brațe. Era sănătoasă, durdulie şi fericită. Ce n-ar da să o vadă şi pe micuța ei Antoinette arătând aşa. Ar fi un miracol, un răspuns la rugăciunile ei.

— Eşti frumoasă, îi şopti ea. Nu e de mirare că mămica ta te iubeşte. Şi eu te iubesc. Aproape la fel de mult ca pe fetița mea.

Elspeth îi răspunse cu un zâmbet şi un gângurit.

Porneau la drum la ora şase dimineața. Catherine ar fi fost bucuroasă să fi putut pleca mai devreme. Nu dormise bine. Avea inima grea de dorul lui Elspeth, iar Antoinette nu îi uşura deloc suferința de mamă. Chiar şi când o ținea la sân, încercând să o facă să sugă, micuța scotea un scâncet slab şi întorcea capul. Catherine, care era obişnuită cu pofta sănătoasă a lui Elspeth, avea acum de înfruntat încă o dificultate.

Scâncetele micuței nu îl lăsaseră nici pe Andrew să doarmă. Fetița părea prea plăpândă pentru a plânge zgomotos, dar mieunatul ei era suficient pentru a-i ține pe amândoi treji şi într-o permanentă stare de alertă. *Dacă avea, într-adevăr, să se prăpădească în timpul călătoriei?* se întrebă Catherine. Îi promisese Louisei că aşa ceva nu are să se întâmple. Fusese, oare, o nesăbuință din partea ei să facă o

asemenea promisiune? Fetița era atât de plăpândă. Atât de bolnăvioară. Inima i se umplu de neliniște privindu-i trupușorul firav. *Să plecăm odată*, vru ea să strige la mijitul zorilor. *Nu avem timp de pierdut. Pruncul are nevoie de ajutor acum.*

Așa cum se așteptă, șareta tatălui său trase în fața casei la orele șase fix, împreună cu alte două căruțe și un echipaj înarmat.

Catherine îl îmbrățișă strâns pe Andrew, dorindu-și din tot sufletul ca el să o poată însoți. Din păcate, generalul îl refuzase scurt pe soțul său atunci când acesta îi înaintase cererea de călătorie.

Andrew îi ridică bărbia și o privi în ochi.

— Totul va fi în regulă, îi șopti el. Ai doar grijă să îi acoperi cât mai bine fața cu pătura.

— Dar dacă tata ...

— Nu o va face. Știi bine cât de puțin interes a arătat în privința micuței noastre. Pe deasupra, are să fie prea ocupat cu conducerea echipajului pe parcursul călătoriei, iar în Halifax își va petrece mai tot timpul îndeletnicindu-se cu sarcini oficiale.

— Dar dacă fetița ...

Catherine nu putu rosti cuvântul, dar Andrew înțelese.

— Nici nu trebuie să te gândești la asta, îi spuse el cu blândețe. În doar câteva zile are să o vadă un medic și are să fie în siguranță.

— Și dacă medicul nu o poate ajuta?

— Se spune că este cel mai bun doctor de pe aici, cu nimic mai prejos de orișicare medic londonez. Trebuie să o poată ajuta cumva.

— Măi să fie, măi să fie, iat-o pe crăiasa pădurii.

Vocea arțăgoasă îi făcu pe amândoi să tresară, speriați.

Desprinzându-se din îmbrățișarea soțului său, Catherine dădu nas în nas cu Matty Dwyer, nevasta căruțașului. Femeia cu trăsături ascuțite îi dădu înainte, fără să îi dea răgaz să răspundă.

— Făcut-ai și mai multe plimbări de-astea în ultima vreme, nu-i așa? Și de data asta, ți-ai luat și pruncul cu tine.

Catherine înlemni. Din fericire, John Price era ocupat cu căruțașii, printre care se număra și soțul femeii, așa că nu era atent la conversație.

— Cum de ți se năzări așa, tam-nesam să-ți cari pruncul nou-născut prin pădure? Ciudată treabă, ciudată rău! mârâi Matty Dwyer, sfredelind-o cu niște ochi ce aruncau flăcări. Ar pune pe gânduri pe oricine, zău așa.

— Nu este nimic ciudat în asta, spuse Andrew pe un ton tăios.

— Da, ar face pe oricine să se întrebe pentru care motiv ar risca o mamă viața copilului său în felul acesta, continuă femeia, ca și cum nu l-ar fi auzit, după care se întoarse să plece. Îmi închipui că și alții se întreabă cu cine îi era atât de grabnic să vorbească. Și de ce, mai aruncă ea peste umăr.

Catherine o privi cum se îndepărtează. Avea inima strânsă de spaimă. După ce Matty Dwyer dispăru în spatele căruței bărbatului său, tânăra își îngropă fața în haina lui Andrew și îl îmbrățișă strâns.

— Ce ne facem? suspină ea.

— Exact ceea ce facem în momentul acesta, răspunse Andrew.

Judecând după expresia de indiferență de pe chipul său, nimeni nu ar fi putut bănui că vorbele rostite de nevasta căruțașului l-ar fi afectat chiar și într-o mică măsură.

Totuși, Catherine îi simțea neliniștea, chiar dacă el încerca din răsputeri să o ascundă.

— Trebuie să ne amintim care este misiunea noastră.

— Mi-e atât de frică ...

— Fii tare, Catherine! Fii tare pentru noi, pentru Elspeth, pentru Antoinette! Și întoarce-te degrabă, îi șopti el la ureche. Am să mă simt tare singur fără fetele mele. Sunt aproape bucuros că am fost chemat la Annapolis Royal.

— Annapolis Royal? Nu mi-ai spus nimic despre asta.

— Abia ce am primit vorbă aseară, spuse el, privind înspre fetiță. Erai atât de îngrijorată, încât nu voiam să te împovărez și cu vestea aceasta.

— Dar nu mă împovărezi defel, răspunse Catherine, deși în sinea ei nu putea să nu sufere la gândul că Andrew le abandonează cumva. Trebuie să mergi?

— Da. Sunt ordinele generalului. Trebuie să pornesc mâine, la prima oră, spuse el, mângâind păturile lui Elspeth în care acum era învelită Antoinette. Are să-mi fie tare dor de voi.

— Ți s-a spus motivul pentru care ești convocat?

— În ordinul scris nu se spunea decât că trebuie să-mi adun oamenii și mă prezint acolo. Dar sunt mai mult ca sigur că am să fiu din nou acasă pe când vă întoarceți voi.

— Te rog să fii cu mare băgare de seamă, îi spuse Catherine, strângându-l și mai tare în brațe.

— Tu ești cea care purcede într-o călătorie periculoasă, spuse Andrew, uitându-se la ea cu un zâmbet grav. Am să număr zilele până te vei întoarce. Are să-mi fie tare dor de voi ... de amândouă.

Da, îi va fi greu. Îi vor lipsi chicotelile și țipetele de bucurie scoase de fiica sa atunci când îl vede aplecându-se deasupra pătuțului ei. Îi va lipsi să o salte pe cizma sa lustruită ca pe un căluț. Îi vor lipsi degețelele care îl trag de mustață și i se încâlcesc în păr. Da, avea să-i fie dor de amândouă.

Catherine se desprinse cu greu din îmbrățișare. Tatăl său era nerăbdător să pornească la drum. Aveau cale lungă de bătut. Caii soldaților tropăiau de nerăbdare. Trebuia să plece. Trebuia.

— Roagă-te pentru mine, îi șopti ea lui Andrew.

Acesta dădu din cap.

— Și eu am să mă rog pentru tine. În fiecare zi. În fiecare clipă, adăugă ea privindu-l pentru o ultimă dată, după care se îndreptă spre atelajul greoi și rudimentar.

Improvizaseră pentru ele o banchetă din scânduri de pin, acoperită doar cu o bucată aspră de piele de elan, ce avea să atenueze prea puțin hurducăturile căruței pe drumul denivelat ce se întindea printre arbuști.

Andrew o ajută să urce, îl salută calm pe John Price, după care își luă rămas-bun de la soția lui, strângându-i cu putere brațul. Socrul său smuci hățurile și șareta se urni din loc cu o zdruncinătură. Când se întoarse pentru a-i mai face încă o dată cu mâna lui Andrew,

Catherine o zări pe Matty Dwyer stând pe cealaltă parte a drumului. Aceasta urmărea atent, cu mâinile încrucișate, procesiunea căruțelor. Catherine se întoarse cu spatele la ea. Nu avea timp de această femeie iscoditoare. Nu acum. Gândurile îi zburară la fetița sa și trebui să se lupte din răsputeri să-și rețină lacrimile. Oare Elspeth avea aceleași simțăminte acum, când dormea într-un alt pătuț? Oare nu se uita la odaie și la fețele străine din jurul ei, întrebându-se ce se întâmplase cu universul ei?

Anevoie, Catherine alungă aceste gânduri. Dumnezeu era cu pruncul ei. Dumnezeu era cu ei toți. Avea de îndeplinit o misiune. Copila din brațele ei avea nevoie de îngrijire medicală, iar ea va face tot posibilul ca acest lucru să se întâmple. În timp util.

Ridică fetița și îi sărută fețișoara fierbinte. *Doamne, ajută-ne să ajungem repede! Fă să ajungem neîntârziat*, se rugă Catherine în sinea ei.

Tatăl său stătea în fața ei, cu picioarele crăcănate pentru a contracara zdruncinăturile atelajului. Chibzuit, căruțașul din fruntea micii caravane nu mâna caii foarte repede. Era indicat să fie cu băgare de seamă în timpul călătoriei. Totuși, Catherine își cunoștea destul de bine tatăl pentru a ști că acesta nu-i va lăsa pe căruțași să tragă de timp în chip nejustificat. De nu se întâmpla ceva neprevăzut, aveau să ajungă în Halifax conform planului. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Uită-te la ea. Ce purcelaș! chicoti încet Louise, privind cu cătă poftă suge Elspeth.

— Nu e de mirare că e atât de durdulie, răspunse Henri zâmbind.

— Da, cântărește cu câțiva pfunzi mai mult decât Antoinette, adăugă Louise.

— Micuța noastră are să se rotunjească și ea în curând. Când se întoarce acasă, păzea! Dolofana asta mică va părea pipernicită pe lângă Antoinette a noastră.

Louise zâmbi, însuflețită de gândul că fiica ei s-ar putea întoarce acasă puternică și sănătoasă. Apoi se gândi la lungul drum până la

Halifax și oftă adânc. Henri, care fusese odată la târgul din Halifax, desenase o hartă rudimentară a voiajului în praful aleii din grădina lor. Pe măsură ce timpul trecea și distanța dintre ea și odorul său creștea, Louisei îi venea tot mai greu să își zăgăzuiască lacrimile. Oare Antoinette are să suporte călătoria până acolo și înapoi? Încerca să alunge asemenea gânduri, dar acestea continuau să o bântuie. Dacă fetița ei avea să se prăpădească, Doamne ferește, pe drum? Aveau să o îngroape la o margine de drum, undeva în inima pădurii? Și ce are să se întâmple atunci cu Henri și cu ea? Cum are să explice Catherine faptul că, deși i s-a prăpădit copilul, are un altul în pătuț? Avea să fie *afurisită*, așa cum se temuse mai demult? Ce are să se întâmple cu cariera militară a lui Andrew?

Elspeth termină de supt și își întoarse gurița de la sân. Louise lăsă la o parte toate aceste gânduri tulburătoare. Fetiței i se prelingea o dâră de lapte din colțul gurii și femeia o șterse, râzând, cu un colț al păturicii. Înainte de a apuca să o ridice, copilașul râgâi zgomotos, ceea ce o făcu pe tânără să râdă din nou cu poftă. Elspeth îi răspunse printr-un chicot.

La auzul gânguritului, ochii Louisei se umplură de lacrimi. Asta însemna să ai un copil sănătos? Avea să se bucure și ea, oare, de așa ceva într-o bună zi? Dacă, după toate acele nopți și zile de frământări, Catherine îi va aduce în casă această bucurie și această pace sufletească, cum va putea să o răsplătească vreodată pentru un asemenea dar?

Louise închise ochii, imaginându-și pentru o clipă că Antoinette era ghemotocul ce se agita fericit în brațele sale.

Așteptarea avea să fie nespus de grea.

Capitolul 25

De-a lungul celor patru zile de călătorie, un gând revenea constant în mintea lui Catherine: Mâna lui Dumnezeu este asupra acestei călătorii.

Micuța suporta călătoria neașteptat de bine. Uneori scâncea și se agita atunci când căruța se hurduca la trecerea peste bolovani sau când caii alunecau pe noroi și se smuceau să nu rămână împotmoliți. Deși părea foarte plăpândă și avea cearcăne mari la ochi, Antoinette rezista. Catherine era tot timpul cu ochii pe ea. Îi punea mâna pe frunte, să vadă dacă nu are febră, îi trecea ușor degetul peste moalele capului, să vadă de nu suferă cumva de deshidratare, avea grijă ca micuța să înghită măcar câteva picături de lapte matern. Antoinette părea să o studieze atent pe Catherine cu ochișorii ei negri, nedumerită, fără îndoială, de acest chip nou.

Orele treceau și căruța înainta zgâlțâindu-se pe drumul ce suia tot mai sus printre șiruri maiestuoase de copaci, tronând ca niște santinele fantomatice deasupra unor piscuri nevăzute. Catherine se ruga pentru micuță, privind-o și mângâindu-i ușor obrăjorul neted și părul negru și fin.

Lui John Price părea că puțin îi pasă de prezența fetiței. În general, nu era prea interesat de nepoata sa, iar acum părea să aibă și mai puțin timp la dispoziție pentru ea. Cu excepția momentului când,

exasperat de încetineala cu care se deplasau, îi ordonase sergentului-major să mărească viteza de mers, John Price stătuse tot timpul cu nasul în hârtii.

În cea de-a treia zi de călătorie, în loc de a se împrăștia, ceața se îngroșă mai tare, devenind o pâclă deasă. În seara aceea, când se îndepărtă de foc și începu să o alăpteze pe Antoinette, Catherine realiză cât de mult începuse să se izoleze de ceilalți. În momentul acela, Dumnezeu părea să fie foarte departe. Toată forța ei lăuntrică părea să se fi evaporat. Era obosită și confuză.

Îi era dor de micuța ei Elspeth. Durerea pe care o simțea în suflet era atât de mare, încât trebui să-și muște buzele pentru a nu izbucni în lacrimi. Privi adânc în noapte, dar nu văzu decât fuioare argintii de ceață și trunchiuri înalte ca stâlpii unui templu, înfășurate în giulgiul întunericului. *Ce fac aici? Cum de mi-a putut trece prin cap să îmi las copilașul și să pornesc la drum cu odorul altcuiva*? Auzi pașii cadențați ai santinelei în jurul locului de popas, îi ascultă pe soldați vorbind încet pe lângă foc și apoi se întoarse cu spatele la ei, pentru ca nimeni să nu o audă plângând.

În zorii zilei următoare, se trezi înaintea celorlalți. Negrul de peste noapte se transformase într-un verde crud și cerul era acum curat ca lacrima. Catherine simți că renaște. Tabăra era așezată pe un dâmb înalt, înconjurat de piscuri pietroase și văi împădurite de culoarea smaraldului. Temerile de peste noapte păreau acum la fel de îndepărtate precum visele urâte avute în copilărie. Când se uită la fetița palidă și tăcută, sufletul i se umplu de iubire. Nu era o iubire la fel de mare ca aceea pentru propriul odor, dar simți ca și cum Dumnezeu S-ar fi folosit de această călătorie pentru a crea un nou ungher în inima ei. Un ungher care să poată cuprinde chiar mai multă iubire decât cea pe care fusese în stare să o ofere până acum. Iubirea pentru acest copilaș suferind.

Henri se aplecă deasupra leagănului și, când cea mică îl întâmpină numaidecât printr-un chițcăit fericit, chicoti și el.

— E plină de viață, nu-i așa?

— Într-adevăr, fu de acord Louise, apropiindu-se și ea de pătuț.

— Trebuie să-ți fie greu, zise Henri, privindu-și soția. Să vezi aici un prunc sănătos care nu e al tău.

— Într-un fel, îmi este. Îmi este atât de dor de Antoinette, spuse Louise, lăsând-o pe Elspeth să îi apuce un deget cu mânuța. Totuși, e ca și cum aș avea grijă de copilașul surorii mele.

Cu toate acestea, când ridică fetița din pătuț, inima i se umplu de dorul copilei care ar fi trebuit să fie acolo. *Te rog, Doamne, însănătoșește-mi copilașul.*

— A sosit vremea să o alăptez din nou pe cea mică, spuse ea cu voce tare.

Henri ridică mâna și, cu o blândețe nebănuită din partea unui bărbat atât de vânjos, aranjă o șuviță rebelă din părul ei.

— Ești o femeie cu un suflet de aur. Nu știu dacă am să te merit vreodată.

Ea încercă să râdă, dar nu reuși.

— Vezi ce poftă de mâncare are? N-am văzut copil care să sugă mai lacom decât Elspeth.

Henri nu își dezlipi ochii mari și blânzi de pe chipul soției sale.

— Nu știu de ce Domnul a hotărât să ne unească destinele, dar Îi mulțumesc în fiecare zi pentru acest dar neprețuit, murmură el.

Dorul din sufletul Louisei începu treptat să se ostoiască. Era ca și cum, pe lângă cuvintele soțului său, ar fi auzit glăsuind o altă voce. În acea voce era atât de multă iubire, încât tânăra nu putu decât să accepte pacea sufletească dăruită de aceasta.

— Ai vrea să te rogi împreună cu mine pentru copilașul nostru? întrebă ea, așezând-o pe Elspeth într-o poziție mai confortabilă.

Catherine nu mai văzuse o așezare care să semene cu orașul Halifax. Deși trecuseră doar cinci ani de la întemeierea sa, orașul era atât de mare, încât ar fi putut înghiți cu ușurință o duzină de sate precum Edward, fără a se simți vreo diferență. Pentru a procura

lemne de foc, localnicii despăduriseră mai multe porțiuni ale dealurilor ce împrejmuiau orașul din trei părți, și acum ele aveau un aspect dezolant. Aveai impresia că fortul, casele și trotuarele supraînălțate din scânduri apăruseră toate peste noapte, aruncând în aer pacea naturii. Energia frenetică din jurul ei aproape că o speria.

Și zgomotul. Peste tot se auzeau pocnituri, bocănituri și strigăte.

Și peste tot erau nori de praf. Străzile gemeau de trupe ce defilau și dădeau onorul ducând arma la umăr și apoi coborând-o brusc lângă picior. Catherine înainta grăbită pe trotuarul de lemn. Soldații, nenumăratele căruțe, caii și catârii ridicau în urma lor atât de mulți vălătuci de praf, încât tânăra trebui să își acopere fața cu o batistă și să pună un văl pe fața fetiței.

Micuța Antoinette nu era deranjată nici de zgomot, nici de praf și nici de faptul că totul în jur era străin. La prima vizită, medicul îi dăduse lui Catherine un elixir care păru să aibă un efect imediat asupra Antoinettei. De când începuse tratamentul, fetița își petrecea cea mai mare parte a timpului mâncând sau dormind. De fiecare dată când se trezea, pe fețișoara ei se citea mereu aceeași uimire a lipsei durerii.

Deși știa că Antoinette era încă prea mică pentru a-și aminti durerea, Catherine avea impresia că fetița nu suferea din cauza zarvei de-afară pentru simplul motiv că scăpase, în sfârșit, de suferința mai mare din interior.

Totuși, boala își lăsase amprenta asupra copilei. Antoinette era prea mică pentru vârsta ei. Chiar în dimineața aceea, medicul îi pusese în vedere lui Catherine, cu toată delicatețea de care era în stare, faptul că fetița s-ar putea să nu își revină niciodată complet. Suferise prea mult și era posibil ca trupul ei să rămână slăbit pentru totdeauna, explicase el, îndemnând-o pe Catherine să aibă mare grijă de ea și să o protejeze de intemperii. „Mulțumesc", bâiguise Catherine, îndurerată de gândul că va trebui să îi dea Louisei o asemenea veste. Totuși, măcar acum copila părea să se însănătoșească, mai cu seamă după cea de-a doua consultație – cea din acea dimineață – când

medicul se declarase satisfăcut de ameliorarea rapidă a stării ei. Se părea că medicamentul administrat micuței dădea rezultate. Fusese ciudat să-l audă pe medic referindu-se la Antoinette ca fiind fiica ei. În timp ce mergea pe trotuar, îndreptându-se spre hanul la care găzduiau, Catherine începu să o privească pe micuță cu alți ochi. Faptul că medicul îi spunea copilului *Elspeth* părea să fi creat o apropiere mai mare între cele două fetițe. De parcă o mână nevăzută ar fi făcut și mai puternică legătura dintre ele. Catherine avea acum credința că asta le va uni pe viață, indiferent cât de departe vor fi una de cealaltă ori cât de diferit va fi viitorul Antoinettei de cel al lui Elspeth.

Catherine tocmai se îndrepta spre intrarea hanului când se auzi din depărtare o salvă de tun. Tânăra tresări speriată. Antoinette începu să plângă, speriată fie de detunătură, fie de reacția lui Catherine. Aceasta privi în zare, spre portul stâncos, ticsit cu corăbii. Niciun vas nu putea să acosteze sau să iasă din port decât dacă era remorcat de bărci militare cu rame.

Catherine intră în han.

— Este un fapt obișnuit să vezi atât de multe corăbii acostate în port? îl întrebă ea pe funcționarul de la recepție.

— O, nu, doamnă. Portul este de obicei plin primăvara, când sosește convoiul, și sub niciun chip în această perioadă a anului, răspunse tânărul mijindu-și ochii și privind cu alean pe fereastră. Nu, se pune ceva la cale, zău că da. Mă bate gândul să mă înrolez în armată, să îmi fac și eu un nume pe câmpul de luptă. Umblă vorba că soldații primesc pământ.

Catherine îi mulțumi. Tânărul rămase cu privirea ațintită asupra portului și a corăbiilor și nu îi observă zâmbetul încordat. În timp ce urca scara îngustă ce ducea spre odaia ei, femeia simți că o trece un fior de spaimă. Zgomotul și necontenita chemare la luptă din locul acesta nu erau pentru ea. Își dorea ca tatăl ei să termine cât mai grabnic treaba misterioasă pentru care venise. Cu cât mai repede se întorceau acasă, cu atât mai bine.

Capitolul 26

Fortul din Annapolis Royal părea mai amenințător ca niciodată. Pe turnuri și pe bastioane, fluturau nenumărate stindarde. O parte dintre trupe se îndeletniceau cu exerciții de tragere, făcând fortul să răsune de pocniturile muschetelor, în timp ce restul soldaților, îmbrăcați în uniforme strălucitoare și năduşind sub soarele după-amiezei, erau aliniați pentru inspecție. În fața porților principale, aidoma unor crainici ai veștilor rele din interiorul fortului, era așezată o a doua linie de santinele. Această atmosferă marțială îl neliniști pe Andrew cu mult înainte să treacă de porțile interioare.

Din fort se auzi sunet de trâmbițe. Andrew și oamenii săi se văzură nevoiți să se ferească din calea unei trupe de cavalerie care trecu în galop pe lângă ei. Andrew recunoscu în fruntea trupei pe aghiotantul unui alt avanpost.

— Care sunt veștile? îi strigă Andrew.

Ofițerul se întoarse cu fața spre el și, recunoscându-l, îl salută, după care îi aruncă un rânjet fioros ce îi îngheță sângele în vine.

— Război! strigă bărbatul din goana calului.

Străduindu-se să își păstreze cumpătul, Andrew le făcu semn oamenilor săi să înainteze, după care se întoarse cu fața înainte. Trecură călare peste podul mobil din lemn. Deși soldații din

regimentul său erau la fel de prăfuiți și de osteniți ca el, Andrew se simți obligat să facă puțină ordine.

— Caporal, încheie-ți nasturii la tunică! Soldați, aliniați-vă cum se cuvine! Spatele drept, pieptul în afară, generalul este cu ochii pe voi!

Deși aceste cuvinte erau rostite mecanic, de nenumărate generații încoace, ori de câte ori soldații din colonii soseau la garnizoana principală, de această dată ele se dovediră a fi adevărate.

Generalul Whetlock se afla într-adevăr acolo. Stătea în picioare lângă steagul de pe terenul de defilare, vorbind cu un grup de ofițeri.

Andrew descălecă, aruncă hățurile stegarului și traversă în grabă curtea plină de colb.

— A, Harrow! Ai sosit și dumneata, așadar. Probleme pe drum? fură cuvintele cu care îl întâmpină generalul.

— Niciuna, domnule general, răspunse Andrew, luând poziție de drepți și salutându-l cu emfază. De ce? Ar fi trebuit?

La auzul acestei întrebări, nu doar Randolf Stevenage, ci mai mulți ofițeri pufniră indignați, rânjind superior spre el. Andrew se strădui să nu le dea atenție. Cunoștea faptul că ofițerii de la garnizoana principală aveau tendința de a nu-i considera pe ofițerii din avanposturi mai acătării decât niște simpli colonișți.

— Așadar nu ai aflat ultima noutate, spuse generalul, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Domnule general, gonim pe cai de două zile. În tot acest timp, nu am văzut țipenie de om pe drum.

Fapt nefiresc pentru această perioadă a anului. Nu întâlniseră pe nimeni. Niciun căruțaș, nicio căruță, niciun negustor francez.

— Vino în biroul meu! îi spuse generalul, după care se întoarse spre adunare. Știți care sunt ordinele. Aveți întrebări?

— Nu, domnule general, veni răspunsul în cor.

— Prea bine, făcu generalul, dând din cap.

Andrew se întoarse la oamenii săi și le spuse să se îngrijească de cai, după care îl urmă pe general în clădire. Inițial fusese bucuros să-l vadă pe Randolf Stevenage încălecând și îndepărtându-se în

fruntea altei trupe, dar acesta se opri lângă porțile principale ale fortului și îi aruncă o privire triumfătoare, care ar fi băgat în sperieți pe oricine, oricând. Acum, când fortul era plin de strigăte, sunet de trâmbițe, steaguri, praf și soldați, această privire îl umplu pe Andrew de neliniște.

— Poftește, Harrow, poftește înăuntru.

De sub sprâncele sale albe și stufoase, generalul îi aruncă o privire pătrunzătoare, ce declanșă un semnal de alarmă în inima tânărului. Situația era la fel de neplăcută precum atmosfera marțială din fort, întrucât generalul era un prieten vechi al familiei Harrow.

Andrew rămase în poziție de drepți. Generalul își scoase cureaua și i-o înmână ordonanței.

— Așteptăm să mai sosească ofițerii câtorva regimente din Port St. John și câțiva ...

O a doua ordonanță bătu la ușă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule general, raportez că domnul colonel Lewis și oamenii săi tocmai au intrat în fort.

— Spune-le să ni se alăture numaidecât!

Fără să spună nimic, generalul desfășură pe birou o hartă mare a Acadiei. Andrew simți un fior de groază când văzu numărul mare de regimente menite să împânzească ambele linii de coastă ale mult iubitului său golf Cobequid.

— Harrow, care era starea regiunii pe care o ai în subordine când ai plecat? îl întrebă generalul, studiind în continuare harta.

— Stare de pace, domnule. Aș putea să întreb ...

— Toate la timpul lor. Câți oameni ai lăsat la fort?

— Nici două duzini, dintre care zece sunt bolnavi de gripă. Eu am primit ordin să mă prezint aici cu un contingent format din cei mai buni oameni. Domnule general ...

Fu întrerupt de un tropăit de cizme. Întorcându-se, Andrew văzu apropiindu-se șase bărbați îmbrăcați în uniforme ponosite. Ofițerul de rang superior, colonelul Thomas Lewis, intră primul și îl salută pe general.

— Domnule general, mă prezint la raport, spuse acesta.

— Prea bine. Domnilor, presupun că îl cunoașteți pe domnul căpitan Harrow.

Toată lumea dădu din cap afirmativ.

— Așa. Bănuiesc că ați auzit ultimele noutăți. Ba nu, desigur că nu aveați cum. Ei bine, veștile nu sunt în întregime rele. Să începem cu partea cea mai urâtă. Domnilor, vă înștiințez cu părere de rău că generalul Braddock a fost ucis pe câmpul de luptă.

Se auzi un murmur general. Nimănui nu-i venea să creadă. Generalul Braddock, cu numeroasele sale bătălii câștigate, era o legendă vie a timpurilor sale.

— Acum zece zile s-a dat o bătălie în Monongahela, continuă generalul Whetlock. Generalul a condus o armată formată din coloniști recrutați din sud, cu o pregătire militară precară, și doar câțiva soldați cu experiență sosiți din Anglia. S-au ciocnit de o armată formată din opt sute de soldați francezi de carieră și un număr necunoscut de indieni.

Numărul îi uimi pe toți. În fortul condus de Andrew, abia dacă activau șaizeci de soldați, iar aceștia trebuiau să supravegheze un teritoriu ce presupunea un drum de patru zile călare în orișicare direcție. Opt sute de soldați de carieră constituiau jumătate din trupele britanice din întreaga Acadie.

— Ținta noastră era cucerirea fortului Duquesne, continuă generalul. Cu regret trebuie să vă spun că acest lucru nu s-a întâmplat. Armata generalului Braddock a fost nevoită să se retragă și a suferit pierderi grave. Generalul a fost doborât în timpul retragerii.

A urmat o tăcere ca de mormânt. Pe fețele tuturor se citea stupoarea.

— Mă scuzați, domnule general, dar cât de grave au fost pierderile? întrebă într-un sfârșit colonelul Lewis.

— Foarte ... hmm ... chiar foarte grave, răspunse generalul, cu obrazul zvâcnind. Noi am pierdut în jur de cinci sute de oameni. Francezii, doar douăzeci și trei.

Trăgând cu ochiul spre ceilalți ofițeri, Andrew citi pe fețele tuturor o sete crescândă de răzbunare. Clătină aproape imperceptibil din cap, dorind să poată spune sau să poată face ceva pentru a preveni concluzia dezastruoasă ce plutea în aer.

— Cealaltă veste este mai bună, continuă generalul, încercând să se reculeagă și afișând un aer mai optimist. Cu ajutorul flotei din Halifax, am atacat și am cucerit Port Royal. Ceea ce înseamnă că francezii nu mai au acces la mare nicăieri în golful Fundy.

Și că înfrângerea armatei de uscat îi va înverșuna și mai mult pe ofițerii de față, realiză Andrew.

— Ce ordonați atunci să facem, domnule general?

— Da. Într-adevăr. Să ne îndreptăm atenția spre viitor, zise generalul, desfășurând harta Acadiei cu un gest ce părea să spună că el era cel ce ținea în mână soarta întregii regiuni. Demnitarii francezi din Acadia s-au adunat ieri în Halifax. Ei bine, domnilor, noi nu îi vom mai lăsa să plece.

Simțind că se clatină la auzul acestor cuvinte, Andrew se sprijini cu mâinile de pervazul ferestrei din spatele lui, dar sufletul îi era cuprins de panică.

— Guvernatorul Lawrence a hotărât, cu acordul mai-marilor armatei și flotei din Acadia, că este mult prea mare riscul ca francezii să se folosească de pierderile noastre pe câmpul de luptă pentru a se răzvrăti.

Andrew își drese vocea.

— Mă iertați, domnule general, dar aceste presupuneri se bazează pe vreo dovadă concretă?

— Numărul tâlhăriilor la drumul mare a crescut în toată Acadia, mai puțin în regiunea dumitale, răspunse Whetlock. Dar asta nu are importanță, continuă el, înlăturând printr-un gest această excepție nesemnificativă. Problema noastră actuală este *amenințarea* pe care o reprezintă coloniștii francezi.

— Într-adevăr, murmură Lewis, aruncându-i lui Andrew o privire amenințătoare.

— Francezii au refuzat de nenumărate ori să depună jurământul de supunere față de Coroana britanică. Deși le-am atras atenția asupra consecințelor, și-au bătut joc de avertizările noastre. Acum vor plăti pentru asta.

Nu! Strigătul din inima sa a fost atât de puternic încât Andrew crezu că fusese auzit de toți. Simți că i se face greață și un fior rece îi străbătu întreaga ființă. *Nu este cu putință. Ei nu sunt o amenințare. Trăim în pace unii cu alții.*

— De bună seamă că trupele noastre ar putea pătrunde pe teritoriul dușmanilor, nimicindu-i până la ultimul – continuă generalul Whetlock – dar, întrucât acest grup a fost pașnic în trecut, guvernatorul Lawrence a hotărât să procedăm cu moderațiune în acest caz. Să îi lăsăm să creadă că se bucură în continuare de neatârnare. Deși această tactică este una anevoioasă și ... costisitoare.

Generalul își îndreptă spatele.

— Toți coloniștii francezi din Acadia vor fi ridicați numaidecât și îmbarcați pe corăbiile Majestății Sale, cu care vor fi transportați în provinciile franceze din sud sau chiar înapoi în Franța, ordonă el.

— Era și timpul, mormăi Lewis. Să fie strămutați într-un loc unde să nu poată face niciun rău.

— Dar nu fac nici un rău aici, protestă Andrew.

— De ajuns, Harrow!

Era clar că generalul Whetlock se așteptase la o asemenea replică din partea lui.

— Colonele Lewis, dumneata și oamenii dumitale veți merge spre sud, până în Antoineville, vezi aici pe hartă. La întoarcere, veți aduce cu voi toate persoanele de națiune franceză din toate satele de pe această rută. Ordonanța mea a pregătit deja liste cu numele acestora. Verificați-le cu atenție! Corăbiile vor sosi în port poimâine noapte, ceea ce înseamnă că trebuie să vă mișcați repede.

— Așa vom face, domnule general.

— Nu lăsați pe nimeni să scape. Bărbați, femeii, copii, ridicați-i pe toți! În sarcina voastră cad patru sate. Puneți mâna pe toate

căruțele de care aveți trebuință. Luați tot ce este de valoare. Tot ce lasă în urmă francezii are să intre în posesia Coroanei. Aveți întrebări?

— Niciuna, domnule.

— Prea bine. Dă-i bătaie, domnule colonel, și întoarce-te fără de întârziere!

Whetlock răspunse la saluturile ofițerilor și îi făcu semn lui Andrew să rămână.

— Închide ușa, Harrow, spuse el după ce ieșiră ceilalți.

— Da, domnule.

Andrew se conformă, după care reveni în fața biroului generalului.

— Un singur lucru mă oprește să te trimit în fața curții marțiale sub acuzația că nu te supui ordinelor directe în fața inamicului! răcni el, clocotind de mânie. Ceea ce îți amintesc că se pedepsește cu spânzurătoarea. Acel lucru este respectul pe care îl port familiei dumitale. Am auzit că ai început să te atașezi prea tare de vecinii francezi ai dumitale. Acesta este motivul pentru care ai fost chemat aici și un alt regiment a fost trimis să preia controlul asupra zonei.

Whetlock clătină din cap. Gâtul său încordat, cu venele umflate semăna cu al unui taur bătrân.

— La urechile căpitanului Stevenage au ajuns niște zvonuri cât se poate de tulburătoare. Până acum am înclinat să nu îi dau crezare, dar având în vedere vorbele pe care le-ai rostit de față cu colonelul Lewis, acum când suntem în război cu francezii ...

— Pot să întreb ce v-a spus Stevenage?

— Doamna Stevenage a aflat de la cineva din Edward că soția dumitale s-a înhăitat cu inamicul.

— Așa ceva nu este cu putință, domnule, spuse Andrew, fără a putea să-și scoată din minte imaginea lui Matty Dwyer, nevasta căruțașului. Soția mea nu a avut în viața ei legături cu vreun inamic al Angliei. Mă simt obligat să protestez ...

Mânios, Whetlock îi făcu semn cu mâna să tacă.

— Harrow, îți ordon pe această cale să îți iei oamenii și să ridici toate persoanele din cele două sate franceze aflate la nord de Annapolis Royal, după care te vei întoarce, te vei prezenta aici la raport și îmi vei înainta demisia dumitale din armata Majestății Sale.

De această dată, Andrew fu incapabil să își ascundă groaza.

— Domnule general ...

— Ori asta, ori ai să fii demis oficial din corpul militar, dezonoare ce îți va păta reputația pe veci.

Generalul Whetlock se aplecă peste masă, cu ochii scăpărând de mânie.

— De îndrăznești să nu te supui ordinului ce ți l-am dat, voi avea grijă să fii trimis înapoi în Anglia în lanțuri, m-ai înțeles?!

Capitolul 27

Louise nu știa cu siguranță dacă fusese deșteptată de strigătele vecinilor sau de lumina torțelor, reflectată de geamul ferestrei din dormitor. Larma părea să crească odată cu lumina pe măsură ce își deschidea ochii, trezindu-se dintr-un vis dulce într-o realitate de coșmar.

Când se ridică în șezut, văzu că Henri își lua deja pantalonii.

— Ce se întâmplă?

Henri se întoarse către ea și Louise citi pe trăsăturile puternice ale feței lui faptul că el știa. În ciuda dezordinii și a vacarmului de afară, soțul ei *știa* deja ce se întâmplă.

— Îmbracă-te și pregătește toate cele de trebuință, îi spuse el calm.

— Bine, dar ...

— Eu mă duc la *papa* Jacques. Dintre toți, el trebuie să știe ce se întâmplă.

Înainte de a ajunge în odaia de la intrare, ușa fu izbită de perete.

— Henri!

— Sunt aici.

Eli, fratele Louisei, dădu buzna înăuntru.

— Englezii! Vin englezii!

— Stai jos și te liniștește. Nu avem cum să știm ce să facem până nu știm ce se întâmplă.

Henri îl împinse pe tânăr pe scaunul de lângă masă. Louise nu își auzise niciodată soțul vorbind în acest fel. În locul bărbatului care își ascundea prin râs nesiguranța față de probleme și de întrebări fără de răspuns, vedea acum un bărbat stăpân pe el, care *poruncea*.

— Bine. Acum spune-mi ce ai de spus.

Eli trebuie să fi simțit, la rândul său, tăria vorbelor lui Henri, căci îi dădu ascultare, străduindu-se din răsputeri să-și recapete suflul.

— Au venit peste noi azi-noapte.

— Cine?

— Soldații englezi. Ne-au strigat pe nume. Îl voiau pe *papa*, dar el era la pat. Știi că se stinge văzând cu ochii. Până și soldații englezi și-au dat seama că nu aveau de ce să-l ia. Așa că m-au luat pe mine. Am încercat să-i spun omului că tu ești conducătorul clanului, dar nimeni nu înțelegea ce spun ...

— Așa că te-au luat pe tine.

Henri vorbea acum mai calm, încercând să-l facă pe tânăr să nu se abată de la subiect.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— M-au dus la fortul englez. Cu noi, cinci din Minas, printre care și pastorul, eram câteva duzini de francezi cu toții. Am recunoscut clanuri din întregul golf, chiar și din sate de pe celălalt țărm.

Ridicându-și privirea, Louise zări la ferestrele și în pragul căsuței sale o mulțime de torțe și de fețe înfrigurate. Fețe ce le aparținuseră odinioară unor prieteni, dar pe care durerea, spaima și umbrele nopții le transformaseră în niște chipuri străine.

— A intrat un ofițer, unul de vorbea limba franceză, și a citit o proclamație, care zicea ...

Eli se opri gâfâind și trase aer în piept.

— Ofițerul a spus că, din cauză că nu am semnat jurământul de credință și supunere, urmează să fim surghiuniți cu toții!

Șocați, oamenii care împânzeau ferestrele și ușa casei începură să țipe.

— Nu pot să facă una ca asta! strigă cineva.

— *Liniște!*

În vocea lui Henri se simțea o forță supraomenească, o forță ce impunea respect. Vociferările conteniră numaidecât.

— Spune mai departe, Eli.

— Urmează să fim surghiuniți, repetă acesta. La noapte. Soldații ne-au lăsat doar pe doi dintre noi să ne întoarcem în Minas. Îi țin încă prizonieri pe pastor și pe toți ceilalți! Au procedat întocmai cu toate satele.

— Liniște, am spus!

Ordinul lui Henri puse din nou capăt valului de murmure care se stârnise.

— Eli, când au să vină?

— În curând. În câteva ceasuri. La noapte. Vom fi îmbarcați pe corăbii înainte de revărsatul zorilor. Putem să luăm cu noi doar ceea ce putem duce.

Louise nu se mai putu abține.

— Și Catherine? strigă ea. Ea nu putea să ...

— Am întrebat de căpitanul Harrow. Am pronunțat corect, nu? *Captain Harrow*.

— Da, ai pronunțat bine, răspunse calm Henri.

Expresia de pe chipul său arăta că știa deja ce avea să urmeze.

— Comandantul mi-a aruncat o privire plină de dispreț, de parcă întrebarea mea i-ar fi confirmat așteptările. Știa puțină franceză. „Gaura aceea a fost astupată". Doar atât mi-a spus.

— Atunci știm ce trebuie să facem, spuse Henri, îndreptându-și spatele și întorcându-se spre ferestre. Ați auzit mesajul. Întoarceți-vă degrabă la casele voastre și pregătiți-vă.

— Și ce facem cu animalele? strigă o voce.

Era Gérard Duprey sau, cel puțin, așa i se păru Louisei.

— Luați cu voi doar ceea ce puteți duce, ripostă Henri.

Louise nu îl mai văzuse niciodată atât de întunecat.

— Nu pot să ne facă una ca asta!

— Aici este patria noastră! se auzi strigând o altă voce. Trăim pe aceste meleaguri de opt generații încoace! Nu pot să ...

— Să nu mai aud niciun cuvânt! îi tăie vorba Henri. Nu în seara aceasta. De vin să ne ia, trebuie să fim pregătiți. Cât mai pregătiți.

— Și dacă e iarăși doar o simplă amenințare?

Henri clătină din cap.

— Nu îi țin prizonieri pe pastor și pe toți ceilalți doar pentru a face amenințări. Duceți-vă de vă pregătiți!

Louise începu să tremure din tot corpul. Era gata-gata să se prăbușească.

— Dar ce are să se întâmple cu *copilașul meu?!* Ce are să ...

Henri traversă încăperea cu viteza fulgerului și o cuprinse strâns în brațele sale puternice.

— Da, Louise, du-te de-ți pregătește copilașul, îi spuse el încet, dar ferm.

— Bine, dar ...

— Trebuie să ne grăbim, zise Henri cu vocea calmă, dar transmițându-i din priviri că și el simte aceeași disperare.

Când fu sigur că Louise nu va mai spune nimic, acesta se întoarse cu fața spre ceilalți, fără a-și lua brațul din jurul soției sale.

— Duceți-vă de vă pregătiți cât puteți de bine! spuse el.

— Cai! Aud tropot de copite! se auzi țipând din spate o voce de femeie.

— Nu mai avem timp de pierdut. Grăbiți-vă, îi îndemnă Henri.

Oamenii se împrăștiară cu repeziciune. Bocetele și țipele lor se întețeau pe măsură ce tropotul cailor se auzea tot mai deslușit.

— Nu poate fi adevărat, rosti Louise cu o voce răgușită, întorcându-se spre soțul său și privindu-l cu ochii înnebuniți de groază. Ce să mă fac cu Elspeth?

— Trebuie să o luăm cu noi, îi răspunse Henri tăios, dându-i de înțeles că nu era nici timpul și nici locul potrivit pentru o discuție în contradictoriu.

— Să o luăm? repetă ea cu glasul stins. Dar nu pot ...

— Nu putem să o lăsăm, răspunse soțul ei. Nu putem să o lăsăm singură, nu-i așa? Nu-ți dai seama că ei cred că e de nație franceză? Ar putea sfârși în vârful unei baionete.

— Of, Doamne, Dumnezeule, băigui Louise. Nu cred să existe vreun soldat cu inima atât de haină.

— Îmbrac-o gros. Are să fie rece pe corabie, spuse Henri, după care se îndepărtă, strânse dintr-o mișcare păturile de pe pat și începu să pună într-o legătură cele trebuincioase pentru destinația necunoscută către care porneau.

Deznădăjduită, Louise rămase țintuită locului.

— Henri, copilașul meu ...

— Știu, iubirea mea, știu, spuse el continuând să se miște de colo colo, adunând și îndesând una și alta într-o desagă. Roagă-te, dar nu sta! Trebuie să ne mișcăm. Repede.

Andrew călărea în fruntea soldaților și se ruga fierbinte. *Doamne, spune-mi ce să fac. Spune-mi acum, rogu-Te!*

Cuvintele se înălțau în mintea sa ca o litanie rostită în ritmul tropotului de copite.

Pe lângă oamenii săi, mai luase în primire un detașament de la garnizoană. Locotenentul detașamentului era un ofițer mai tânăr, cu privirea ascuțită și aspră, ce nu îl scăpa din ochi. Era clar că fusese avertizat de către un superior sau chiar de către general, dar Andrew era prea speriat și dezorientat pentru a-i da vreo importanță. Ce ar trebui să facă? Dacă refuză să se supună unui ordin direct? Ar fi aruncat în lanțuri, trimis înapoi în Anglia și spânzurat numaidecât. Ce s-ar întâmpla cu Catherine și cu fetița lui? *Fetița. Fetița.* Durerea creștea în el precum lumina unui far izbit de talazurile năprasnice ale furtunii de emoții ce se iscase în ființa lui. Unde era fetița lui, unde era Elspeth acum?

Încetini calul, apoi se opri. În spatele lui, călărețiі se opriră buluc, iscând în jur nori de praf și de pietre. Locotenentul se apropie de Andrew, ținând o mână pe spadă și trăgând furios hățurile calului cu cealaltă.

Andrew nu spuse nimic. Din noianul de sentimente și gânduri contradictorii ce îl chinuiau, simți înălțându-se o convingere fermă. Nu putea să ridice niște oameni nevinovați din casele lor. Era ferm convins de asta, în pofida tuturor argumentelor, temerilor și loialităților ce se băteau cap în cap în mintea lui. Era singura direcție clară ce i se arătase în rugăciunile sale, alături de o hotărâre atât de fermă, încât nici chiar durerea din inimă nu putea să îl împiedice să-i vadă adevărul.

Totuși, în momentul în care luă această hotărâre, singura pe care o putea lua într-o noapte atât de dureroasă, inima îi fu cuprinsă de panică. *Soția mea. Fetița mea.*

Locotenentul își trase calul lângă al său.

— Domnule căpitan, am primit ordin să ne grăbim! strigă el.

— Eu ...

Andrew se opri.

— Liniște! strigă el.

În tăcerea care se așternu brusc, auzi mai clar huruitul roților, fornăitul animalelor, țipetele și gemetele.

De după cotitură apăru un călăreț.

— Cine e acolo?

— Căpitanul Harrow și soldați din garnizoana din Annapolis Royal.

— A, bine. Sunt căpitanul Falton. Mă bucur să te văd, Harrow. Ce vânt vă aduce pe aici?

— Am primit ordin să ridicăm cetățenii din două sate franceze aflate la nord de Annapolis Royal.

— Atunci puteți să faceți cale întoarsă, zice Falton, întorcându-și calul. Dați-i bice acolo în spate!

Andrew nu era sigur că a auzit bine.

— Poftim?

— I-am ridicat noi pe toți la întoarcere. Drumul ducea direct către ei, iar colonelul a spus că am putea să îi luăm noi dacă avem timp. Lasă-mă să-ți zic că am avut ceva bătăi de cap pe drum încoace.

Deşi se simţi uşurat pe moment, inima i se înfioră din nou la auzul ţipetelor şi strigătelor rostite într-o altă limbă, cuvinte ce sunau ca nişte nume.

— Urâtă treabă, urâtă de tot, făcu căpitanul Falton, ştergându-şi fruntea.

— Aşa stând lucrurile, bănuiesc că nu v-ar strica nişte oameni în plus.

Faţa ofiţerului se lumină.

— Ar fi o adevărată mană cerească! Ai putea să te lipseşti de câţiva oameni?

— Poţi să îi iei pe toţi. Singurul nostru ordin era să îi ridicăm pe locuitorii acestor sate, iar voi aţi făcut-o deja – spuse Andrew, îndepărtându-se de mulţimea care se apropia în spatele căpitanului. Îţi predau comanda, Falton. Trebuie să plec fără întârziere.

— Bine, domnule căpitan, dar domnul general ..., încercă să protesteze locotenetul, ridicându-şi mâna înmănuşată.

— Ordinul a fost executat! răspunse Andrew, întorcându-se în direcţie opusă şi dând pinteni calului. Fetiţa mea are nevoie de ajutorul meu! Trebuie să plec neîntârziat!

Capitolul 28

Louise împacheta, chinuindu-se să țină piept durerii și panicii care o invadaseră. Henri se ivi lângă ea.

— Ești gata?

— Cred că ... d-da, am ...

— În regulă. Haide, ia fetița, trebuie să mergem degrabă să vedem ce fac Jacques și Marie.

— Dar asta e căsuța mea! gemu Louise. Henri, ce are să se întâmple cu copilașul nostru? ... Nu putem pleca până nu se întoarce Catherine!

Henri îi strânse brațul mai puternic.

— Taci, rogu-te. Se aud soldații și caii. Britanicii sunt aici, Louise. *Sunt aici.*

Louise văzu suferința, încordarea și neputința din ochii lui. Dincolo de fereastra lor se auzi răsunând o trâmbiță, un semnal atât pentru soldați, cât și pentru ea însăși.

— Da. Atât putu să zică. Da.

— Bine, făcu Henri, aruncându-și pe umăr sacul voluminos. Dă-mi copilul! Tu ia mâncarea. Așa. Să mergem.

În timp ce goneau pe uliță spre casa părinților ei, Louise mai avu timp să arunce o privire în urmă. O ultimă privire. O privire fugară asupra a tot ceea ce fusese smuls din viața, din inima și din brațele ei. Apoi vederea îi fu blocată de cinci soldați ce se iviră de după colț,

călare pe niște cai mătăhăloși și nădușiți, ce fornăiau și scoteau vălătuci de abur pe nări. Louise izbucni în plâns, întinzând brațele spre căminul ce îi fusese furat pentru totdeauna.

Henri nu avea nicio mână liberă, așa că trecu în spatele ei și o îndrumă să meargă înainte, spunându-i simplu:

— Trebuie să îl ajutăm pe *papa* Jacques.

Călăreții strigară ceva. Deși nu le înțelegea limba, semnificația vorbelor era limpede pentru Louise. Soldații își agitară torțele și săbiile, obligându-i să iuțească pasul. Auzind tropotul copitelor și strigătele călăreților, fetița se trezi și începu să plângă speriată.

— Jacques! Jacques! Casa mea, lucrurile mele, viața mea! se auzi strigătul mamei sale prin tumultul de țipete și bocete, torentul de comenzi rostite cu asprime în limba engleză și tropăitul cailor înnebuniți.

Calmul Mariei dispăruse ca un fuior de fum în vântul tot mai aprig al nopții. Femeia apăru răvășită pe verandă, agitându-și brațele.

— Henri! Henri! Ce să mă fac? Soldații, soldații au ...

Henri o făcu să tacă, punându-i în brațe copilul ce plângea, și o îndemnă să intre degrabă în casă. Marie își întoarse privirea spre fiica sa. Pe fața femeii mai în vârstă șiroiau lacrimi, iar în lumina torței, ochii ei înnebuniți de groază păreau afundați în orbite.

— Ce ne facem, Louise? Soldații!

— Liniștește-te, spuse Louise ridicând vocea pentru a acoperi țipetele speriate ale fetiței. Ai să sperii copila!

Marie își privi fiica, dar nu văzu decât soldați și noapte. Louise procedă la fel ca Henri. Se apropie de mama sa și o strânse în brațe, aplecându-se peste bebelușul care continua să țipe.

— Liniștește-te și ai grijă de copilă, șopti ea răgușit în urechea maică-sii.

— Da. Copila ... desigur.

Marie își coborî privirea către fetița pe care o ținea în brațe și, legănând-o, reuși să se liniștească și să alunge un alt gând alarmant ce îi dădea târcoale.

— Dar, Louise, copila ta ... Antoinette ...

Se auziră apropiindu-se la trap niște soldați. Apoi aceștia se opriră, întoarseră caii și strigară ceva trupelor care mărșăluiau în urma lor, împungând cu lănci și muschete mulțimea tânguitoare pentru a se mișca mai repede.

— Henri! strigă Louise prin ușa deschisă.

— În regulă, trebuie să pornim, răspunse Henri, ivindu-se în cadrul ușii cu un alt bebeluș.

După el apăru Philippe, fratele Louisei, de brațul căruia se sprijinea Jacques. Acesta înainta anevoie, lăsându-se cu toată greutatea pe brațul fiului său.

Marie își dădu seama că celălalt fiu al ei lipsea.

— Eli! țipă ea. S-a dus să îi anunțe pe cei de la fermele îndepărtate și încă nu s-a întors! Cum ...

— Să sperăm că nu are să se întoarcă deloc, răspunse Henri, întunecat la față, în timp ce conducea familia înainte, spre a se alătura mulțimii îndurerate. Să sperăm că măcar unul dintre noi a reușit să scape de zidul englezilor și să se refugieze în pădure.

— Dar, fiul meu! jeli Marie. Ce ...

— De ajuns, Marie, spuse Jacques.

La gândul celor sugerate de Henri, bătrânul se îndreptă din spate îndeajuns pentru a conferi greutate celor câteva cuvinte rostite.

— Trebuie să fim tari, continuă el. Trebuie să fim calmi.

Dar oamenii nu au fost nici tari, nici calmi în timp ce erau mânați ca niște dobitoace afară din satul lor și dincolo de râul Minas. Păreau un uriaș cortegiu funerar, din care se ridicau, nebăgate în seamă de soldații britanici, bocete și vaiete. Aruncând în jur priviri înnebunite, Louise văzu cum întreaga sa lume se destramă sub ochii ei, și cum noaptea și furtuna îi transformă pe toți prietenii săi în niște străini.

— Îl vezi pe soțul lui Catherine? îl întrebă ea pe Henri.

— Nici urmă de el. Captain Harrow! strigă el spre cel mai apropiat soldat.

Călărețul – un ofițer, judecând după tresele aurii de pe umăr – îi răspunse printr-un râset aspru, apoi își întoarse fața și strigă ceva unui bărbat din față. Celălalt ofițer se întoarse și aruncă o căutătură cruntă spre Henri.

— Prieten cu Harrow? îl întrebă el într-o franceză stricată.

— Prieten! Da, prieten!

Louise simți cum i se strânge inima când văzu privirea pe care i-o aruncară soțului ei. Totuși, Henri strigă:

— Unde este?

Cei doi ofițeri strigară ceva în limba lor, acoperind tumultul mulțimii. Fu rostit numele lui Harrow, iar ofițerii clătinară din cap cu dispreț. Lui Henri și Louisei nu li se dădu nicio altă explicație.

Lângă debarcader erau adunate mai multe trupe.

— De ce trebuie să ne mâne așa? gemu Jacques.

— Să nu ne lase timp să ripostăm, răspunse Henri, gâfâind la rândul său din cauza încărcăturii și a grabei. Și pentru a prinde refluxul. Ia uită-te acolo!

La capătul lungului debarcader, în lumina torțelor, așteptau mai multe ambarcațiuni decât văzuse Louise în toată viața ei. Erau nave costiere înguste, pe care aveau să fie îmbarcați locuitorii satului Minas, împreună cu toate puhoaiele de oameni ce se revărsau de pe toate drumurile, împinși, împunși cu lăncile și mânați ca niște animale, spre debarcader, într-o linie lungă a suferinței, luminată de torțe.

La intrarea în debarcader, panica din inima Louisei crescu precum un talaz uriaș ce se îndreaptă spre țărm. Tânăra se întoarse și încercă să își croiască drum prin mulțimea ce se aduna tot mai strâns în jurul ei, începându-și lungul marș către mare.

— Louise!

Femeia se aruncă în oamenii ce îi fuseseră odată prieteni, strigând cu o putere ce părea să îi sfâșie pieptul:

— Fetița mea!

— Louise, nu!

Se trezi cu o lance îndreptată spre față. Vârful suliței, lung de aproape jumătate de metru, strălucea gălbui și amenințător în lumina torțelor. Pentru o clipă, Louise simți impulsul de a se arunca în vârful lăncii și de a pune astfel capăt suferinței.

— Haide, Louise, trebuie să vii cu mine, o îndemnă Henri cu o voce tremurată, înțelegând ce îi trece prin cap. Rogu-te, iubirea mea, viața mea, vino cu mine acum, rogu-te!

Ea se întoarse și se lăsă pe el, simțindu-se dintr-odată prea slăbită pentru a se ține pe picioare.

— O, Henri, fetița mea este la ei.

Se alăturară lungii linii care înainta șerpuind înspre bărci. La capătul debarcaderului, Henri își ridică gemând sacul greu de pe umeri și îl lepădă pe fundul următoarei ambarcațiuni. Deși se lupta cu durerea oarbă din sufletul ei, Louise își dădu seama că acel geamăt fusese singura lui formă de protest pe parcursul întregii nopți. Totuși, gândul îi fu acaparat în curând de uriașa pierdere, care o făcu să se cutremure de groază. Ambarcațiunea se umplu și fu împinsă în larg, făcându-i loc următoarei ambarcațiuni. Răsunau țipete și strigăte din toate bărcile și pe toată întinderea debarcaderului.

Oamenii strigau după cei dragi, după copii și după părinți, glasurile unindu-li-se într-un singur bocet cutremurător. Jeleau ceea ce lăsau în urmă și nu sperau să mai revadă vreodată.

La mijitul zorilor, se conturară la orizont siluetele nedeslușite ale corăbiilor spre care erau duși. Catargele acestora despicau rămășițele nopții aidoma unor sulițe gigantice. Vâslașii traseră barca lângă vas. Cei în putere fură împinși cu lăncile să urce pe scara de frânghii. Ceilalți fură ridicați la bord cu parâme de sfoară. Louise luă bebelușul din brațele Mariei. Abia acum observă că fetița încă plângea. Țipetele ascuțite ale micuței o făcură să înțeleagă câtă nevoie avea acest copil de ea.

Găsi puterea să o legene și să o liniștească în timp ce era ridicată pe puntea vasului cu ajutorul vinciului. Apucă sfoara cu o mână și fetița cu cealaltă și fu ridicată la bordul navei. Ajunsă pe punte, îl

lăsă pe Henri să o cuprindă în brațele lui vânjoase și simți cum acesta își lasă capul să cadă pe umărul ei. Îl auzi murmurând ceva, dar cuvintele fură înghițite de tumultul din jurul lor. Cu toate acestea, Louise știa că soțul ei se roagă; și, deși cuvintele se pierdeau pe aripile vântului, mesajul a rămas, împreună cu cea dintâi scânteiere fragilă de calm.

Femeia privi spre țărm și își simți inima cuprinsă de durere și de spaimă. *Fetița ei, micuța și plăpânda Antoinette era încă acolo. Lăsată în urmă. Abandonată.*

Treptat, pe punte se așternu tăcerea. La revărsatul zorilor se zări înălțându-se un fuior palid de fum. Apoi un altul. Și un altul. Spiralele cenușii, alimentate de niște luminițe ce scânteiau în depărtare, deveneau tot mai groase și se înălțau tot mai sus, până când cerul păru să se sprijine pe niște stâlpi uriași, care continuau să crească, împingându-l în sus.

Se dăduse foc gospodăriilor lor. Fumul părea să strige un mesaj tăcut tuturor. Nu mai exista cale de întoarcere.

Capitolul 29

Andrew gonea prin noapte și vânt. Călărea mâncând pământul, acum nu o mai făcuse niciodată, ca și cum ar fi urmărit toate forțele nevăzute ce îi nenoroceau viața. A reușit să parcurgă într-o singură noapte distanța pe care o parcursese cu trupele sale în două zile. Fusese o noapte lungă, întunecată și chinuitoare.

Nu vedea din drum decât niște fâșii înguste pe care cădeau razele argintii ale lunii. A dat pinteni și și-a încurajat calul, dar după mai bine de o oră de goană nebună, destinația părea să fie la fel de departe ca la început. Drumul se întindea la infinit înaintea lui, ca un coșmar ce parcă îl amenința că s-ar putea să nu se termine niciodată. În tot acest timp, repeta întruna în minte, în ritmul tropotului calului, numele drag al fetiței sale. *Elspeth*.

A trecut pe lângă două sate franceze sau, mai bine zis, a trecut de două ori pe lângă rămășițele unor sate franceze. Nu a auzit nicio mișcare în niciunul dintre sate, fapt ce l-a determinat să gonească și mai tare, ca și cum tăcerea peisajului întunecat și a caselor devenite umbre ar fi prevestit ceea ce avea să găsească la capătul drumului. *Elspeth*.

S-a oprit de trei ori să schimbe calul. De două ori a luat pătura și harnașamentul de pe calul pe care gonise și a înșeuat noul armăsar înainte ca hangiul cu ochii împăienjeniți de somn să apuce să se

dezmeticească bine. Când s-a oprit a treia oară, în ceasul cenușiu de dinainte de revărsatul zorilor, brațele și picioarele îi erau atât de sleite de puteri, încât mai că nu s-a răsturnat cu șaua. Văzând starea deplorabilă în care se afla, hangiul a venit la el și, fără să rostească un cuvânt, a luat șaua din mâinile sale amorțite. Andrew l-a privit înșeuând calul și și-a turnat ulcior după ulcior de apă de ploaie din butoiașul din colțul clădirii, simțind cum îi revin puterile cu fiecare înghițitură. *Elspeth.*

Știa că ajunsese cu mult înainte de a vedea satul. Simțea în nări din ce în ce mai puternic mirosul de tăciuni arși ce se ridica, purtat de vânt, în ceața rece a dimineții. Apropiindu-se, duhoarea deveni atât de iute, încât Andrew scoase un urlet de deznădejde. Zgomotul păru să atingă inima nobilului armăsar, căci acesta coborî ultima pantă iute ca gândul, coti înspre Minas, goni prin pădure și apoi țâșni pe câmp, lăsând în urmă rămășițele unei case ce ardea mocnit.

Andrew struni calul, uitându-se înnebunit la ruinele și la peisajul dezolant din jurul său. La vederea acestora, simți că îi trece un fier înroșit prin inimă. Întoarse și dădu pinteni calului. Dii!

În ziua aceea, soarele nu îndrăzni să își arate fața. Andrew goni până la capătul debarcaderului și văzu exodul. Simți ca și cum în tabloul ce i se deschidea în fața ochilor ar fi prins viață toate coșmarurile sale cele mai groaznice, cele ce erau prea înfiorătoare pentru a rezista în amintire după ivirea zorilor. Digul lung din Edward era acoperit de un puhoi de oameni ce jeleau și strigau. La capătul debarcaderului plutea o barcă mare, iar o alta aștepta în apropiere să îi ia locul. O a treia se îndrepta spre o corabie ce plutea singuratică în apele golfului Cobequid. Purtate de vânt, dârele de ceață pictau scena într-un cenușiu mohorât, ca și cum, rușinată de ceea ce vedea, ziua ar fi încercat să ascundă această oroare de ochii celorlalți. Să o golească de conținut, să o șteargă din memorie.

— Să se miște odată cei de acolo! răcni un ofițer, agitându-și sabia în direcția unui grup restrâns de francezi ce așteptau încă în picioare la intrarea în debarcader.

Întorcându-se, Andrew îl recunoscu, nu fără efort, pe Randolf Stevenage. După o noapte lungă dedicată unei sarcini execrabile, vocea căpitanului semăna cu croncănitul unei ciori în zorii zilei.

— Sergent, faceți-i să se miște odată! Folosiți lăncile, dacă-i nevoie! Corabia trebuie să prindă refluxul!

— Da, să trăiți! Hei, voi, cei de-acolo, ridicați-vă lucrurile și luați-o din loc, că de nu, n-aveți decât să înotați până în Franța!

Andrew descălecă și se prăbuși pe noroiul bătătorit. Picioarele îi cedaseră pur și simplu. Când se ridică, fără ca măcar să observe că a căzut, zări în ultimul grup un chip cunoscut.

— Domnule pastor!

— Hei, tu, Harrow! Oprește-te, omule! Franțujii ăștia ...

— Domnule pastor! strigă Andrew, făcând eforturi disperate să își amintească numele bărbatului. Jean Ricard!

Un bărbat din fața grupului se întoarse și îl privi cu o față scheletică, transfigurată de durere și de groază.

— I-au ridicat pe toți! mugi acesta, recunoscându-l.

— Fetița mea! strigă Andrew, înșfăcând sutana lui Jean Ricard pentru a-l împiedica pe acesta să se prăbușească sau să înainteze. Unde este Elspeth?

— Oițele mele! rosti preotul cu glasul gâtuit. Copiii mei.

— *Copilul* meu, suspină Andrew. Unde este Elspeth?

Jean Ricard privea în gol, cuprins de teroare.

— Pe câțiva dintre noi, ne-au ținut prizonieri în fort. Ne-au lăsat să ieșim doar când a început îmbarcarea pe ultima corabie.

— Dar fetița mea, domnule pastor, fetița mea unde este?

Jean Ricard își ridică anevoie brațul și arătă spre apele pustii.

— Acolo. Cu toate oițele mele. Cu toți copiii mei. Dispăruți pentru totdeauna.

Mâinile îi amorțiră brusc și Andrew fu nevoit să dea drumul sutanei. Clătinându-se de groază, făcu câțiva pași înapoi și se izbi de un soldat. S-ar fi prăbușit dacă acesta nu l-ar fi prins. Îi luă mult timp să se întoarcă și să recunoască însemnele de pe uniforma soldatului.

— Sergent, încotro a pornit cealaltă corabie? bâigui el.

— Care, domnule? Că au plecat deja doișpe și oamenii ăștia au să li se alăture acușica.

— N-are importanță numărul! Încotro au luat-o, te întreb!

Sergentul se holbă la el, consternat.

— Domnule, am ordin să ...

— Sergent! Du grupul acesta pe debarcader, că de nu ai să li te alături! răcni un ofițer din regimentul lui Stevenage, smucind cu furie hățurile calului și făcând animalul ostenit să fornăie și să se cabreze în fața lui Andrew, obligându-l pe acesta să se retragă câțiva pași. Iar tu, băiete, stai cuminte!

Andrew se apropie din nou.

— Sergent ...

Vorba îi fu tăiată de mârâitul răgușit al lui Stevenage.

— Soția mea știe tot adevărul despre cârdășia ta și a prețioasei tale Catherine cu inamicul!

— Îți comand ...

— Foarte curând nu ai să mai comanzi nimănui pe fața pământului! Ordinele *mele* vin din partea generalului Whetlock, iar ale domniei sale de la guvernatorul Lawrence în persoană. Le-am spus mereu că nu ești o persoană de încredere!

Totuși, pe fața lui nu se citea nicio satisfacție, doar urmele nopții de coșmar prin care trecuse și care avea să îl marcheze pe veci.

— Sergent, du grupul pe debarcader! strigă el, smucind încă o dată cu sălbăticie hățurile calului.

Andrew înconjură calul sergentului și îi apucă strâns scara șeii.

— Încotro au luat-o celelalte vase?

— Ați lipsit toată noaptea, domnule? Fiecare corabie are o altă destinație. Boston, Washington, Louisiana, toate comunitățile franceze de pe coasta de răsărit care au să-i accepte pe acadieni. Mai mult de o treime dintre ei se întorc în Franța și fiecare navă are să acosteze în alt port. Adevărul fie spus, nimeni nu se dă peste cap să îi primească.

— Poftim? făcu Andrew dând drumul scării.

— Pe nicio navă nu se cunoaşte destinaţia celorlalte corăbii. S-a procedat înadins aşa.

Vocea bărbatului deveni mai aspră.

— Doar aşa putem fi siguri că n-au să se adune să ne atace, continuă el.

— Nu, nu poate fi adevărat, gemu Andrew, simţind că i se înmoaie genunchii şi că îl lasă puterile.

— Hei, tu, cel de acolo! Opreşte-te sau trag! strigă sergentul peste capul lui Andrew.

Pastorul ignoră avertizarea şi se prăbuşi în noroi, lângă Andrew.

— Tu trebuie să fii omul nostru de legătură! îi şopti el pe un ton imperios.

Sergentul sări de pe şaua armăsarului său ostenit şi se chinui să înainteze prin noroi.

— Hei, tu, treci jos, pe debarcader! strigă el.

Jean Ricard îl scutură pe Andrew cu toată puterea ce îi mai rămăsese.

— Este singura cale de a şti unde am fost trimişi şi cum putem să ne reunim!

Sergentul îl trase pe preot cu brutalitate, forţându-l să se ridice în picioare.

— Ajunge! De nu cobori pe debarcader cu toţi ceilalţi, ai să faci cunoştinţă cu vârful lăncii mele!

Andrew se ridică şi el în picioare şi păşi lângă preot.

— Om de legătură? gâfâi el în urechea lui Jean Ricard.

— Permite-ne să îţi scriem. Te rog. Te implor! Voi da de ştire tuturor celor pe care îi găsesc, tuturor celor ce sunt de găsit, iar ei vor da, la rândul lor, vorba mai departe. Ştiu că asta îţi pune cariera în pericol, dar te implor ...

— Nu mai am nicio carieră. Începând cu dimineaţa aceasta nu mai fac parte din armata britanică.

Pastorul primi vestea dând din cap. Nu mai era nimic de spus. Absolut nimic.

— Ne vei ajuta?

— Da.

Ajunseră la capătul debarcaderului. Andrew îi întinse mâna pentru a-l ajuta să urce în barcă, după care continuă să îl țină strâns.

— Elspeth este cu Louise și Henri. Dacă te ...

— De ajuns, domnule! spuse sergentul, împingându-l brutal înapoi. În regulă, s-a îmbarcat tot grupul!

— Le spun. Desigur că am să le spun, spuse pastorul în timp ce barca se îndepărta. Am auzit vorbindu-se că vasul ăsta ar merge la Charleston. Este un port din sud. Îl cunoști?

— Doar după nume, răspunse Andrew, continuând să-și țină mâna întinsă, ca și cum coborârea ei ar fi tăiat ultimul fir care îl ținea în legătură cu fiica sa. Charleston!

— Spune-le tuturor celor ce au să ia legătura cu tine ...

Aici preotul se opri, strivit la rândul său de greutatea pierderii suferite.

— Spune-le să se roage. Să nu uite să se roage pentru noi toți!

Andrew mai stătu acolo, nemișcat, mult timp după ce soldații părăsiseră debarcaderul. Urmări încărcarea ultimelor ambarcațiuni. Fuseseră trase la pupa navei, și încărcătura, amarată în spatele etamboului. Urmări cum se desfășoară pânzele și se ridică ancora, iar apoi cum se îndepărtează corabia, ieșind din golful Cobequid și îndreptându-se spre mai marele golf Fundy și la sud de acesta.

Atunci începu să plouă.

Capitolul 30

Ostenită, Catherine își duse mâna streașină la ochi, încercând să se ferească de strălucirea orbitoare a soarelui de după-amiază. Era o zi de sfârșit de vară umedă și înăbușitor de caldă. Ploile ce căzuseră în mai multe reprize cu o zi înainte umpluseră aerul de umiditate și transformaseră pământul roșu într-o mlaștină adâncă, din care ieșeau aburi fierbinți, înălțându-se spre cer și încetinind și mai tare munca anevoioasă a căruțașilor. Căldura, călătoria lungă, zgâlțâielile și efortul de a feri fetița de zdruncinăturile cele mai grozave ale căruței o făcură să se simtă ametită. Catârii înaintau greoi, hurducăind căruța prin noroaie și hârtoape.

Când ajunseră în vârful unui deal, Catherine se aplecă înainte, sperând să zărească un peisaj cunoscut. Sau ceva care să indice faptul că reveniseră pe meleagurile lor. Călătoria spre casă părea să dureze mai mult decât cea către Halifax. Abia aștepta să ajungă acasă. În căsuța ei răcoroasă. La adăpost de căldura clocotitoare a soarelui ce îi făcea hainele groase să i se lipească de corp.

Își ridică privirea spre catârii care se opinteau să tragă căruța. Pe spinări, le șiroiau pârâiașe de nădușeală, iar harnașamentele le spuziseră pielea de răni. I se făcu milă de ei. Și de ea însăși.

Apoi văzu o tufă mare de cucută, primul indiciu că se afla aproape de casă. Își îndreptă spatele cât putu de bine și scrută cu privirea povârnișul ce se întindea mai jos.

Sub un luminiș, zări poarta unei ferme franceze. Louise îi vorbise despre familia care locuia acolo. Femeia murise vara trecută în timpul nașterii. Fusese bolnavă de febră, și când i-a venit sorocul, a adus pruncul pe lume, dar nu a mai avut puterea să supraviețuiască. Mama Louisei avusese grijă de noul-născut timp de câteva săptămâni, până când tatăl acestuia reuși să se înțeleagă cu niște rude pentru îngrijirea lui.

Catherine se lăsă pe spate, oftând mulțumită. Mai era puțin și ajungea acasă. Nu rămâneau de parcurs decât câteva mile. Fără îndoială că atât mai putea să reziste.

Se foi pe banchetă, încercând să găsească o poziție mai comodă. Fetița dormea liniștită. Măcar ea să se odihnească. Catherine se aplecă, trase păturica la o parte și o privi. Copila avea fața roșie și asudată, dar dormea adânc și răsuflarea nu îi mai era sacadată și stinsă, ci liniștită și viguroasă. Se părea că medicamentul prescris dădea rezultate. Catherine zâmbi în sinea ei, cu gândul la Louise. Avea să fie atât de încântată. Rugăciunile lor fuseseră într-adevăr ascultate.

Fusese o călătorie anevoioasă, dar meritase efortul. Ba mai mult, nu i se pusese nicio întrebare neplăcută. Era recunoscătoare pentru asta. Ce păcat că micuța și încântătoarea Antoinette s-ar putea să nu-și revină niciodată complet! Dar acum, important era că avea să supraviețuiască. Dacă Louise îi va asigura o creștere bună și liniștită. Ceea ce era, de fapt, neîndoielnic. Louise are să facă tot posibilul ca fetiței să îi meargă bine, era sigură de asta.

Îi aruncă pe furiș o privire tatălui său, ce era așezat lângă ea. John Price rămăsese cufundat în munca sa pe tot parcursul drumului. Nici chiar acum nu părea să îi observe decât arareori prezența, deși erau așezați unul lângă altul.

Gândul la fetița ei sănătoasă îi aduse din nou zâmbetul pe buze. Micuța ei Elspeth. Cât de dor îi era de ea! Și de Andrew. Curând, foarte curând, vor fi din nou împreună, toți trei, în căsuța lor.

Catherine înlocui păturile fetiței, sperând că lâna o va ocroti pe cea mică de razele necruțătoare ale soarelui, apoi își schimbă poziția, umbrind bebelușul cu trupul ei.

Când lăsară în urmă șirurile de copaci, Catherine își îndreptă din nou privirea spre poarta fermei. Se gândi la copiii orfani de mamă ce trăiau în acea casă. Nădăjduia ca bărbatul să-și fi găsit între timp o nouă nevastă, o mamă pentru cei mici, care obișnuiau să stea ciorchine în prag și pe la ferestre, urmărind pe oricine trecea pe acolo. Acum Catherine nu reuși să distingă nicio mișcare pe câmp. Casa, știa ea, se ridica în spatele unui crâng de ulmi, plantați în urmă cu patru generații și care între timp crescuseră înalți și viguroși, ferind-o de vânturile năprasnice din timpul iernii. Totuși, nici acolo nu era niciun semn de viață.

Căruța trecu peste o rădăcină de copac ieșită în afară, zgâlțâindu-i trupul ostenit și amorțit. Catherine acoperi instinctiv corpul Antoinettei, dar în pofida efortului ei, fetița tresări. De teamă să nu se pună pe plâns, femeia începu să o legene.

Ieșiră din zona împădurită. Când își ridică din nou privirea, Catherine observă cu stupoare că dispăruseră toate clădirile din gospodărie. În locul unde ar fi trebuit să fie casa și acareturile, nu mai rămăsese decât un morman de cenușă și câteva cioturi de lemne carbonizate ce nu arseseră în întregime și ieșeau acum în evidență ca niște dinți înnegriți într-o gură știrbă.

Catherine păli. *Toți acei copii.* „O, Dumnezeule, nădăjduiesc să nu se fi aflat nimeni în casă", murmură ea.

Gospodăria arsese până în temelii. Catherine întoarse capul spre tatăl său, privindu-l îngrozită. Văzu că și acesta studia rezultatele acelui incendiu devastator.

— Ce incendiu îngrozitor! bîigui ea, simțindu-și dintr-odată gura uscată. A pârjolit totul. Este ... este înfiorător.

John Price se mulțumi să dea din cap.

— O fi pornit totul de la o lovitură de trăsnet ... în timpul furtunii de ieri? ... Dumneata ce crezi, tată?

Se întâmplau asemenea accidente, dar foarte rar. De obicei incendiul pornea de la un copac înalt ce era lovit de trăsnet, dar în cazul acesta, copacii fuseseră plantați la o distanță considerabilă de casă și,

deşi fuseseră afectaţi de fum, niciunul dintre ei nu părea să fi fost despicat sau atins de foc.

— Eu nu cred asta, răspunse tatăl său, tărăgănând cuvintele.

— Să fie oare vorba de neglijenţă? Dar sunt sigură că ...

Să fi fost unul dintre copii? Dar copiii acadieni erau învăţaţi de mici cât de periculos este jocul cu focul.

— Eu tind să cred că a fost o acţiune intenţionată de incendiere, spuse tatăl său cu dezinvoltură.

Cuvintele lui o făcură să se cutremure.

— Intenţionată? Dar indienii nu au trecut pe aici de ani de zile.

Tatăl său clătină din cap.

În acel moment, Catherine înţelese. Nu ştia cum, dar dintr-odată realiză ceea ce se întâmplase. Un fior de gheaţă îi străbătu întregul corp şi începu să tremure, în ciuda arşiţei de afară. Armata. Armata *britanică* făcuse asta. Dar de ce?

Îşi întoarse privirea spre tatăl său. Ce va crede atunci când îşi va da seama care-i adevărul?

John Price se ridicase şi stătea acum cu picioarele depărtate pentru a-şi menţine echilibrul, observând cu răceală scena din faţa lui. Nu era nici urmă de groază în privirea lui. Sau de stupoare. În schimb, îl văzu dând aproape imperceptibil din cap, ca şi cum ar fi aprobat cele văzute.

Într-o clipă, Catherine înţelese totul, deşi îi era greu să admită că aşa ceva putea să fie adevărat.

— Dumneata ştiai de asta? şopti ea îngrozită.

În sinea ei, se ruga ca el să tăgăduiască. Îşi dorea din tot sufletul ca tatăl său să nu fi avut nicio legătură cu această tragedie.

Dar John Price nu neagă nimic. Ba chiar i se aprinse o scânteie de satisfacţie în ochi, ca atunci când se întorcea acasă cu un somon măricel de pus în frigare sau cu un berbecuţ cu carne fragedă de fript în tigaie.

— Ştiam că are să se întâmple la un moment dat, răspunse el în cele din urmă, dând din cap afirmativ.

Pe Catherine, o trecu un fior de spaimă. Își strânse brațele în jurul Antoinettei.

— Au să ... au să fie și altele?

John Price se întoarse cu spatele la rămășițele carbonizate și o privi.

— Altele? Nu. Bănuiesc că totul s-a terminat.

— Totul s-a terminat?

Ce voia să spună cu asta? Ce putea să însemne asta? „Totul s-a terminat" suna a fapt împlinit.

— Vrei să spui că totul s-a terminat pentru acest fermier francez ... Dar de ce a fost ales el? Reprezenta, cumva, o amenințare?

— Nu mai mult decât oricare dintre ceilalți, zise el, apoi privi în urmă, spre locul unde fusese înainte grajdul.

Rămășițele încă mai fumegau ușor. Catherine simți în nări mirosul înțepător și înăbușitor de care toți coloniștii se temeau ca de ciumă. Tatăl ei clătină din cap, cu un dispreț vădit față de femei și întrebările lor.

— Știam că ai să fii tulburată. Acesta este motivul pentru care am fost de acord să mă însoțești în călătorie.

— Vrei să spui ... că asta nu e totul? Au fost și alte victime? bâigui ea.

— Catherine, zău așa, voi femeile pur și simplu nu înțelegeți ce înseamnă un conflict. Precizie militară. Demersurile necesare pentru ca tot ceea ce ne aparține de drept să rămână în posesiunea Coroanei.

Elspeth. Trebuia să ajungă la fetița ei. Și la Louise. Oare o anunțase cineva despre pericol? Îi venea să sară din căruța hodorogită și să o ia înot prin noroaiele adânci. Dar ar fi fost o nechibzuință. Antoinette se mișcă, amintindu-i că trebuie să fie răspunzătoare și pentru ea. O strânse în brațe până când cea mică scoase un scâncet în semn de protest.

— De ce? izbucni Catherine pe o voce imperioasă și înnebunită. Ce conflict era între noi?

John Price o privi cu vădită nemulțumire, dar pe fața lui se citea acum osteneala. Umerii lui, de obicei din cale-afară de drepți, erau acum ușor lăsați. Bărbatul se așeză din nou pe banchetă.

— Mai trebuie să întrebi? rosti el cu o voce obosită. Toată situația era precară. Nu aveam cum să știm în ce ape ne scăldăm. Care ne sunt aliați, și care, dușmani. Nu voiau să se supună, asta a fost problema. Nu că s-ar fi răzvrătit vreodată în mod deschis. O, nu, erau prea șireți să o facă. Francezii au vrut să pretindă că sunt neutri.

— Bine, dar ...

— Da. Dar la o adică, de le-ar fi ajuns cuțitul la os, e clar de partea cui erau cu adevărat. Când te întâlneai cu un franțuz pe drum, nu știai dacă să te aștepți la o înclinare înfumurată a capului sau la un cuțit înfipt în beregată.

— N-am auzit ca cineva, în afară de soldații britanici, să fi atacat oamenii cu cuțitul sau alte asemenea nebunii.

Tulburarea îi înăsprise vocea. Nu îi mai vorbise niciodată tatălui ei pe un asemenea ton.

— Nebunii, ai? Poate că pur și simplu nu au avut curajul să o facă, spuse John Price cu o nouă licărire în ochi. Pesemne că aveau de gând să lase pe seama indienilor și a soldaților sarcina de a ne slăbi încet-încet rândurile, pentru ca apoi să se năpustească asupra noastră ca niște ulii și să ne măcelărească.

— Trăim în pace cu sătenii francezi de ani de zile! ripostă Catherine, indignată de acuzația nedreaptă. Și nimeni nu a dovedit vreodată că francezii ar fi stat în spatele atacurilor indienilor.

Un nou val de spaimă îi străbătu ființa, făcând-o să-și îngroape degetele în șalul din lână al Antoinettei. Trebuia să ajungă la Louise.

— Cu ce au greșit?

— Uite ce e, draga mea ...

Observându-i pumnii încleștați, tatăl său adoptă un ton mai blând.

— Știu că, din cauza inimii tale sensibile, îți este greu să înțelegi faptele săvârșite de către bărbați în vreme de război.

— Dar nu este niciun război! Nu aici! Andrew a spus întotdeauna că războiul ...

— A, da. Andrew. Pare-mi-se că nu ți-ai dat seama în ce situație dificilă ți-ai pus bărbatul. Întreaga sa carieră militară a fost pusă în pericol din cauza acestei afecțiuni absurde pe care o are față de Minas.

Pe Catherine o cuprinse o nouă spaimă.

— Despre ce Dumnezeu vorbești?

— N-ar trebui să te fâțâi atâta, împrietenindu-te cu inamicul, Catherine. Așa ceva este pur și simplu de neacceptat în vremuri ca acestea.

— Împrietenindu-mă ...

— Căpitanul Stevenage a răspândit printre oamenii generalului Whetlock niște zvonuri ce par a fi adevărate. Soția lui i-a confirmat spusele, zicând că ai fost văzută în compania unei oarecare franțuzoaice. A afirmat chiar că ai mers în satul francujilor.

Catherine simți că i se aprind obrajii, dar nu din cauza soarelui dogoritor, ci a mâniei ce clocotea în ea.

— Și ce legătură are asta cu Andrew?

— Stevenage a dat de înțeles – de fapt, a fost cât se poate de explicit, dacă stau bine să mă gândesc – că ar exista motive care să-l împiedice pe Andrew de la îndeplinirea sarcinilor ce îi revin în calitate de ofițer englez. De aceea nu i s-au adus la cunoștință noile planuri. Până și eu am aflat detaliile manevrei doar când am ajuns în Halifax. Andrew ar fi putut să înțeleagă ce se petrecea dacă nu ar fi fost atât de hotărât să nu bage în seamă ceea ce era clar pentru toată lumea.

— Dar este absurd! Andrew nu a făcut niciodată nimic ce să îndreptățească pe orișicine să creadă că ar comite un act de trădare! Aceasta este cea mai ... cea mai jignitoare acuzație pe care am auzit-o vreodată! Andrew, să nu își îndeplinească sarcinile ce îi revin în calitate de ofițer?! Ce insultă odioasă!

— Mă tem că protestele nu mai ajută la nimic. Repet, nu am fost pus la curent cu toate detaliile, întrucât flăcăul îmi este ginere. Și

trebuie să recunosc că, într-un asemenea moment, simt într-adevăr o anume ...

— Taci! Taci în clipa asta! Nu vreau să mai aud niciun cuvânt!

— Liniștește-te, nu are niciun rost să te înfierbânți și mai tare. Are să te ia cu leșin, de nu ai grijă.

Catherine se lăsă pe spătarul de lemn, înnebunită de spaimă și de mânie. Când va înceta Priscilla Stevenage să le facă zile negre? Catherine se forță să-și adune gândurile. Trebuia să se concentreze pe situația prezentă.

— Spui că ... începu ea, încercând să își ascundă tremurul din voce, spui că raidurile se opresc aici?

— Dar nu sunt raiduri, îi răspunse răstit tatăl său. A fost o manevră militară atent planificată, de expulzare a acadienilor. Fără a-i vătăma. Bănuiesc că incendierea a fost necesară dintr-un motiv sau altul. Nu făcea parte din planul inițial, dar ...

— De expulzare a acadienilor?! izbucni Catherine îngrozită. Unde să fie expulzați?

— Ici și colo, răspunse John Price impacientat. În diferite colonii. Nu în masă. Ar fi prea periculos. Câțiva ici, câțiva colo.

— Dar este strigător la cer! Cum de le-a putut trece prin cap un asemenea lucru? Aceasta este *patria* lor.

— Ei bine, nu mai este, răspunse tatăl și privirea îi deveni dintr-odată rece. Ai fi preferat să îi fi trecut prin sabie?

— Nu, desigur că nu!

— Pentru că la asta s-ar fi ajuns dacă nu procedam așa, mârâi el. Unii dintre ofițerii din conducere chiar au insistat să o facem, dar nu, noi nu suntem asemenea brute!

— Dar ce au făcut să merite așa ...

— Ce au făcut?! Nu vorbi prostii, fetițo. Sunt francezi! Sunt dușmanii noștri din născare! Sau crezi cumva că am uitat, chiar și preț de o clipă, faptul că un foc tras dintr-un tun francez m-a lăsat olog, fără rang și fără carieră, legat de o călimară, în loc de o sabie? Crezi oare că nu am motiv să îmi amintesc zi și noapte, cu trupul

pulsând de durere, cine sunt dușmanii mei? Îi cunosc pe francezi. Îi cunosc dinainte să te naști tu. Nu s-au schimbat odată cu trecerea timpului și nu au să se schimbe niciodată.

Catherine nu îl mai asculta. Se gândea la ceea ce spusese mai devreme. Francezii urmau să fie expulzați. Cu toții. Privi înnebunită în jurul ei. Să le spună că vrea să coboare? Ar putea să ajungă mai repede pe jos decât cu căruța? Se afundă din nou pe banchetă, realizând deznădăjduită că nicio femeie n-ar putea străbate acele noroaie roșii. Cizmele și poalele fustelor din lână i s-ar îmbiba cu nămol și ar trage-o în jos. Nu, nicio femeie nu putea să facă asta, darămite una cu un bebeluș adormit în brațe.

— Expulzarea aceasta, începu ea cu vocea stinsă, când va avea loc?

John Price întoarse capul înspre ea.

— Tu chiar nu ai auzit nimic din tot ce-am spus? A avut deja loc. S-a terminat. Britanicii au preluat comanda întregii Acadii. Toată regiunea se află acum, în sfârșit, sub guvernarea Coroanei.

Se holba la el, fără a-i mai putea urmări cuvintele.

— S-a terminat?

— S-a terminat, confirmă el cu o uriașă satisfacție în glas. De aceea am acceptat bucuros să mă însoțești până la Halifax. Drumul a fost lung și înșelător, și călătoria anevoioasă, dar a picat la țanc. În orice altă situație nu te-aș fi încurajat să pornești într-un asemenea periplu, dar am vrut ca tu și nepoata mea să fiți în siguranță, departe de aici, în caz că lucrurile s-ar fi înrăutățit. Cererea ta nici că putea să vină într-un moment mai bun. Eu ...

Dar Catherine nu îl mai asculta. „O, Doamne, Dumnezeule!"

Gândurile răvășite îi zburau întruna la Andrew. Chiar dacă la început acesta nu știuse de plan, precis că până acum reușise să facă ceva. Andrew. Trecuseră împreună prin atâtea necazuri, iar el fusese întotdeauna cel care-i dăduse putere. El era acolo și precis că făcuse ceva pentru a o salva pe Elspeth și pentru a o proteja pe Louise. Orice. Andrew era ofițer. Chiar dacă prigoana se extinsese, abătându-se și asupra altora, Andrew precis că reușise ceva.

Era doar o scânteie de speranță, dar Catherine se agăța de ea cu toată puterea. Precis, precis că situația nu era atât de neagră precum părea. Precis că Andrew ... precis că scumpa ei Elspeth ...

Catherine își înfășură brațele în jurul bebelușului adormit, strângându-l la piept, împreună cu acel ultim licăr de speranță. „O, Doamne ... copilașul meu!"

Își îngropă fața în pătura groasă a Antoinettei și începu să verse lacrimi fierbinți.

Capitolul 31

Două zile la rând, corabia fusese lovită de vânt, ploaie și talazuri, după care furtuna se potolise. Prizonierii erau ținuți sub cerul liber, pe puntea vasului. Henri părea să fie singurul om de la bord care nu suferea din cauza condițiilor aspre. Pescuise pe vreme mai urâtă, o liniștise el pe Louise când aceasta îl întrebase dacă urmau să moară. Vorbele lui nu o consolaseră foarte mult. Ei îi era rău și avea inima sfâșiată.

În cea de-a treia zi, atunci când se trezi, corabia se legăna ușor, și Louise reuși să se ridice în picioare și să pășească încet până la parapet. Marea albastră, brăzdată de crestele albe ale valurilor, se întindea cât vedeai cu ochii, unindu-se la orizont cu bolta la fel de albastră a cerului. Simți că i se umplu ochii de lacrimi. Habar nu avea unde se aflau, dar știa că sunt departe de casă și că se îndepărtau din ce în ce mai mult cu fiecare clipă.

Până în cea de-a cincea zi, se instală o rutină zilnică. Oamenii din jurul ei se împărțeau în două categorii: cei care găseau tăria interioară necesară pentru a supraviețui și cei ce renunțaseră la luptă și se stingeau încet-încet. Spre marea ei mirare, aerul de mare părea să îi priască tatălui său, care începea să se întremeze. Nu la fel stăteau însă lucrurile cu mama sa. Aceasta suferea asemenea unei plante dezrădăcinate, ce nu mai putea prinde viață nicăieri

altundeva. De fiecare dată când se uita în ochii ei, Louise vedea un suflet pustiit.

Suferința mamei sale și îngrijirea fetiței o ținură departe de umbrele întunericului. Nu își putea permite să se lase zdrobită de durerea covârșitoare a pierderii suferite. Deși își dorea. Deși rănile din sufletul ei păreau că nu au să se vindece niciodată.

Micuța Elspeth nu știa nimic din toate acestea și adora tot ce avea legătură cu marea. Legănatul ușor al vasului era de ajuns pentru ca ea să adoarmă gângurind fericită, și pătura întinsă pe punte i se părea cel mai confortabil pat din lume. Era încântată de fiecare pescăruș ce plana deasupra punții în căutarea unei gustări, de fiecare fascicul de raze ce se strecura printre pânzele imense ale vasului, de fiecare fâlfâit al velaturii de deasupra ei, de fiecare zgomot de parâmă, de pașii grei ai mateloților. De orice. Elspeth o copleșea pe Louise cu fericirea ei și cu atenția de care avea nevoie. Louise o alăpta, o pregătea pentru culcare, îi schimba hăinuțele și o iubea, iar această iubire începea, încet, dar sigur, să îi vindece sufletul.

Alături de iubirea pentru Henri. Bărbatul era o adevărată stâncă, echilibrat, blând și, la nevoie, ferm. De-a lungul primelor două zile ce păruseră o eternitate, fusese prezent peste tot, mișcându-se printre cei mai suferinzi, cărându-i în spate ca să-și revină de la aerul tare de mare, ajutându-i să se aplece peste balustradă atunci când vărsau, improvizând acoperișuri de pânză care să-i ferească de ploaie și de vânt.

Când vremea se îmbunase, Henri luase în primire rațiile de mâncare, distribuindu-le cu țârâita și ajutându-i pe cei bătrâni și plăpânzi să se curețe de firimituri după luarea mesei. Îi ajutase pe toți în momentele cele mai grele. Nu rămăsese nimeni fără ajutorul lui, acordat într-un fel sau altul. Când soarele ieșise triumfător de după nori, făcând să sclipească toată întinderea azurie a mării, Henri le dăruise chiar și câteva zâmbete și cuvinte de încurajare celor pe care soarta îi lovise cel mai crunt, deși Louise vedea cât de mult suferea și el, la rândul său.

Corabia naviga mai departe, spre sud. În cea de-a șasea noapte, vântul mirosea altfel. Venea dintr-un ținut încă nevăzut, ce se ascundea dincolo de orizont. Louise dormea iepurește, ca de obicei, mereu atentă la copilașul culcat lângă ea. Totuși, de această dată fu trezită de un zgomot neobișnuit. Un sunet pe care nu-l mai auzise până atunci. Fără a face zgomot, se întoarse pe cealaltă parte și se ridică în capul oaselor, privindu-și bărbatul. La lumina lunii, văzu că umerii lui robuști se scuturau de plâns și el suspina, tremurând din tot corpul. Plângea ca un bărbat, ca unul care nu cunoscuse niciodată luxul unui plâns în văzul lumii. I se zguduia tot corpul de spasmele necontrolate ale unei suferințe insuportabile.

Auzindu-și soțul, Louise începu să plângă și ea, de durerea amândurora. Își lipi obrazul de spatele lui și își lăsă inima rănită să se topească și să curgă alături de a lui.

Henri se întoarse spre ea și o luă în brațe. De această dată, el era cel ce avea nevoie de consolare. Dar ea nu mai avea nimic de oferit. În sufletul ei, nu mai rămăsese loc decât pentru o durere adâncă.

Adormiră plângând, încleștați unul în brațele celuilalt, și au rămas așa toată noaptea.

Louise fu deșteptată de mângâierea primelor raze ale dimineții. Rămase nemișcată, nedorind să-și trezească soțul. Simțea puterea brațelor încleștate în jurul ei. Îi adulmecă mirosul. Privindu-i fața, observă că îi apăruseră niște cute noi, adânci, semn că începea să cedeze nervos, să renunțe la speranță. Trebuia să facă ceva. Pe chipul lui Henri rămăseseră încă niște urme ale durerii de peste noapte. Avea nevoie de sprijin. Trebuia să îl ajute. De nu o făcea, toată puterea, bunătatea și toate celelalte calități ale acestui om minunat riscau să se piardă pentru totdeauna.

O parte din ea voia să renunțe, să cedeze disperării, mâniei și amărăciunii. Să se stingă încet. Ia-ne pe toți!, voia Louise să-I strige Dumnezeului care lăsase să i se întâmple așa ceva. Ia totul! Nu-mi pasă.

Cele două părți ale minții sale se luptară una cu cealaltă pe tot parcursul dimineții. Luă fetița și merse să își salute părinții. Abia

atunci, când privi în ochii goi ai mamei sale, înțelese cu adevărat. Erau persoane care aveau nevoie de ajutorul ei. Iar ea nu le putea ajuta decât dacă reușea să nu lase ura să-i ia sufletul în stăpânire. Chiar dacă nu va putea să se ajute pe sine, poate că îi va putea ajuta pe ceilalți.

Oftă.

— Nu ai vrea să vii să stai puțin cu mine? o întrebă ea pe maică-sa, cu vocea încă răgușită de la plâns. Am putea citi Biblia împreună.

Mama ei nu părea să-i înțeleagă cuvintele. Pieptul rochiei îi era mânjit cu resturile unui mic dejun sărăcăcios.

— Poftim?

— Trebuie să găsim puterea de a înfrunta ceea ce ne rezervă viitorul.

Marie se străduí să se concentreze asupra celor spuse de fiica sa.

— Biblia? Ai adus Cartea cu tine?

— Dumnezeu ne poate da puterea de a rezista, spuse Louise, aprobând din cap. Acum avem nevoie de El mai mult ca niciodată.

În acel moment, Henri li se alătură.

— Tocmai am vorbit cu secundul corabiei. Mi-a spus că suntem trimiși în colonia franceză din Louisiana.

Jacques Belleveau își curăță firimiturile de pe piept, dădu pe gât o dușcă bună de apă, după care interveni în discuție.

— Fratele tatălui meu și copiii lui trăiesc în Louisiana, zise el. Și bănuiesc că, de pe acum, și copiii copiilor lui.

— Și eu am auzit la fel, spuse Henri.

Ochii negri îi erau încă umflați de plâns, dar vocea îi suna altfel. I se distingea în glas o primă nuanță, firavă ce-i drept, de optimism.

— Pe vremea când eram copil, tata obișnuia să ne vorbească de colonia asta. Spunea că acolo nu e iarnă niciodată. Mamei nu i-a plăcut niciodată iarna.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre asta, spuse Louise.

— Nici nu m-am gândit la asta de ani de zile. Mi-am amintit doar acum, când l-am auzit pe secund rostind numele Louisiana. Știu că

există o mare metropolă franceză în Louisiana. Se cheamă Orléans, de nu mă înșel.

Marie Belleveau se foi și gesticulă impacientată, ca și cum nimic din ce se spusese nu ar fi avut vreo însemnătate. Cu o singură excepție. Se adresă fiicei sale.

— *Biblia*, spuse ea cu o voce ascuțită. Cum de tocmai tu vii să-mi vorbești despre Dumnezeu?

— Știi, interveni Henri în șoaptă, în dimineața asta m-am trezit cu dorința arzătoare de a ne ruga împreună.

— Să ne *rugăm*? sări Marie, întorcându-se spre ginerele său și săgetându-l cu o privire plină de venin. Cum de mai poți să scoți pe gură acest cuvânt, după tot ce ne-a făcut Dumnezeu?

— Nu Dumnezeu ne-a făcut asta! ripostă Henri, așezându-se lângă soția sa. Ci oamenii, iar lor li se va cere socoteală. Am citit paginile Cărții, acasă, șezând alături de soția mea. Nu Dumnezeu ne-a făcut asta. În adâncul inimii, sunt sigur de asta, mamă Marie.

— Avem nevoie de puterea Lui, murmură Louise, ținând pruncul cu un braț și apucând cu mâna liberă mâna bărbatului său. Acum mai mult ca niciodată.

— Și copilul tău? întrebă Marie, dar înverșunarea din glasul ei se stinsese. Ce are să se aleagă de micuța Antoinette?

Louise simți că i se redeschide rana din inimă, amenințând să o doboare. De această dată, Henri împrăștie umbrele ce începuseră să se înnădească din nou în jurul ei. Bărbatul îi strânse mâna cu putere.

— Poate că asta a fost voia Domnului. Poate că Dumnezeu știa că micuța noastră nu ar fi rezistat acestei călătorii.

Deși era clar că simte aceeași durere ca și ea, vocea lui era fermă și calmă.

Louise se întoarse spre el, uimită de vorbele lui. Era ca și cum Henri ar fi dat glas șoaptelor ce răsunau blând în inima ei, rostite de voci cărora refuzase să le dea ascultare în aceste momente dramatice din viața ei.

— Cred, începu Henri, după care se opri și trase suspinând aer în piept, cred că Dumnezeu este cu noi și așteaptă să ne îndreptăm către El pentru tărie și hrană sufletească. Chiar și acum, când suntem înconjurați de necunoscut și de jale.

Louise i se adresă mamei sale, fără să-și dezlipească însă privirea de la soțul său.

— Dacă aceasta este voia lui Dumnezeu, suntem răspunzători pentru acest prunc.

Henri se întoarse cu tot corpul spre ea. Nu mai era bărbatul voinic și pus pe șotii, care le întâmpina pe toate cu un zâmbet și o vorbă de duh, ci un om nou, blând și înțelept.

— Și suntem răspunzători unul pentru celălalt, adăugă el.

Dimineața următoare, de îndată ce se trezi, Louise știu ce are de făcut. Chiar înainte de a deschide ochii și de a vedea soarele, norii, marea și lumina zilei.

Schimbă scutecul micuței și o alăptă, la fel cum făcea în fiecare dimineață de când porniseră în această călătorie întunecată. Totuși, astăzi totul era diferit, iar această schimbare, deși nu ar fi putut să spună în ce consta ea exact, era extrem de semnificativă. Nu conta taina din spatele înnoirii, ci faptul că aceasta avusese loc, hrănindu-i sufletul ca o mană cerească.

O voce îi spunea că schimbarea era un dar de la Dumnezeu. Louise primise acest dar în timpul nopții pentru că fusese dispusă să-și deschidă inima în fața familiei sale și a Celui de Sus.

Întorcând spatele amărăciunii, urii și disperării, se întorsese cu fața spre Dumnezeu, care o aștepta cu brațele deschise.

În jurul ei, nimic nu era altfel decât până atunci. Oriîncotro privea, vedea aceiași ochi goi, lipsiți de expresie și de viață. Schimbarea, acest dar divin, avusese loc înlăuntrul ei, și aceasta o făcu să vadă totul cu alți ochi. Era drept că durerea din inimă îi creștea pe măsură ce se îndepărtau tot mai mult de draga sa Antoinette, însă darul primit de la Dumnezeu, micuț cum era, ascundea un mesaj. Renașterea speranței. Iar speranța, laolaltă cu darul în sine o

asigurară că Dumnezeu este cu ea. Chiar și aici. Chiar și în aceste momente.

Astfel gândea Louise atunci când o surprinse Henri fredonând un cântecel în timp ce alăpta copilul pe teugă. Cânta atât de încet și de blând, încât notele, purtate de vânt, se pierdeau în zgomotele valurilor și croncănitul pescărușilor. Totuși, Henri trebuie să le fi auzit, deoarece privirea îi era plină de uimire atunci când se așeză lângă ea.

— Ce se întâmplă? întrebă el cu blândețe.

— Bună dimineața, iubirea mea. Copila pare să se simtă bine în dimineața aceasta, continuă ea, coborându-și privirea spre bebeluș. Dar căldura este deja înăbușitoare.

— Cântai. Te-am auzit cu urechile mele, zise el, mângâindu-i obrazul cu degetul său bătătorit de muncă. Și zâmbești.

— Da.

Henri părea să fi rămas fără cuvinte. Se uită la soția sa, la cea mică, iar apoi urmări cu privirea mânuța care strângea un deget al Louisei.

— Crezi că ai putea să mă înveți și pe mine să cânt și ... să zâmbesc din nou? întrebă el, privind în continuare fețișoara copilei.

Ea clătină încet din cap. Îl iubea atât de mult. Și nu exista durere care să poată șterge această iubire, nu atâta vreme cât avea credință în Dumnezeu.

— Nu, nu pot, șopti ea.

Henri primi răspunsul dând resemnat din cap.

— Simt ca și cum mi-aș fi părăsit fetița acolo, pe coasta golfului Cobequid.

— Eu nu pot să ți-o aduc înapoi, iubitul meu.

Louise așteptă ca Henri să-și ridice privirea.

— Dar Dumnezeu poate, continuă ea.

— Dumnezeu, murmură el.

— Da.

— Ți-a vorbit azi-noapte.

Nu era o întrebare. Louise aprobă aproape imperceptibil.

— Ai să vorbești mai încolo cu locotenentul despre provizii? întrebă ea.

— Da. Ca în fiecare zi.

Era la bord un tânăr ofițer englez care vorbea limba franceză și care-i destăinuise lui Henri că-și făcuse studiile la Paris. Dintre toți englezii, el arătase cea mai mare compasiune față de ei și se oferise să joace rolul de mediator între prizonieri și paznici.

— Cere-i, te rog, o pană și niște hârtie!

Henri făcu ochii mari.

— Vrei să scrii o scrisoare!?

— Da.

— Nu e o idee rea, Louise. Nu e rea deloc.

— Vreau să scriu un jurnal al micuței noastre, spuse Louise, bucuroasă că soțul ei nu se împotrivește.

Henri aruncă o privire în direcția ofițerilor adunați pe covertă.

— Poate ar putea să le ascundă în echipamentul său și să ni le dea când ajungem pe uscat.

În vocea lui se distingea puterea care îl caracterizase odinioară. Ochii Louisei se umplură de lacrimi.

— Am să-i scriu lui Catherine despre fetița ei. Am să încerc să o ajut să-și vadă copilul cu ochii minții, spuse ea.

— Trebuie să găsim o cale de a lua legătura cu ai noștri, spuse Henri, înfierbântându-se pe măsură ce planul i se înfiripa în minte.

— Am să-i dau de înțeles că o iubesc și o îngrijesc pe micuța ei ca și cum ar fi copilul meu.

I se sugrumă vocea și trebui să respire adânc pentru a-și potoli bătăile inimii.

— Am să-i scriu lui Catherine și am s-o liniștesc cum pot mai bine.

— Vom lua legătura cu toți acadienii.

Henri nu i se mai adresa doar ei, ci și viitorului. Privind dincolo de momentul prezent, în ochi îi apăru o nouă scânteie, iar în glas, o nouă putere.

— Poate că a mai rămas cineva în Minas, un om de legătură. Cineva care ...

Se opri, iar ochii i se lărgiră din nou.

— Catherine, îi termină Louise gândul.

Simți că îi sare inima din piept când realiză că există un firicel, cât de mic, de speranță că nu va pierde legătura cu micuța Antoinette, rămasă acolo, departe.

— Desigur. Catherine se va învoi să fie persoana noastră de legătură. Sunt sigură de asta.

— Ea și Andrew. Sunt convins că și el va voi să ne ajute, spuse Henri, luând mâna soției sale. Louise, mi-ai redat speranța!

— Nu eu, dragul meu, răspunse ea, începând să lăcrimeze când văzu zâmbetul de pe chipul lui. Nu eu, ci Dumnezeu.

Capitolul 32

— Seara bună, domnule.

— Poftim? O, da, da, făcu John Price.

Deși de ani buni se întâlnea zi de zi cu soldatul înalt care tocmai îl salutase, acum pur și simplu nu știa de unde să-l ia. O, desigur. Acum își amintea.

— Seara bună și dumitale, domnule sergent-major, îl salută el, la rândul său.

Omul luă poziție de drepți și îl salută milităreşte, neputându-și ascunde o grimasă. John Price știa că acesta îi purtase un respect deosebit ginerelui său. Așa cum o făcuseră mulți dintre oștenii garnizoanei, cărora zilele acestea părea că tot le ninge și le plouă.

— Urâtă noapte, zise sergentul-major.

— Chiar așa.

Pe cer nu era niciun nor, dar niciunul dintre ei nu vorbea despre vreme.

— Urâtă de tot, repetă John Price, după care părăsi fortul și porni spre casă, târșâindu-și picioarele pe poteca prăfuită.

Era o noapte urâtă, într-adevăr. În ziua aceea sosise înlocuitorul lui Andrew Harrow, aducând cu el un ordin scris prin care activitatea acestuia în cadrul regimentului era sistată în mod oficial. Urâtă noapte.

Bătrânul mergea gârbovit și apăsat de gânduri. Nu doar pentru că ginerele său, un tânăr la care ținea ca la propriul copil, părăsise regimentul, lăsând oamenii cu mâhnire în suflete. De fapt, acesta nici măcar nu era motivul principal.

Totul pălea în comparație cu vestea devastatoare cu privire la nepoata sa, o rană deschisă chiar și acum, după trei săptămâni de tortură sufletească. O căutaseră pe Elspeth peste tot, atât cât se putuse în condițiile acelea, când erau în război cu francezii. Aceste căutări, oricât de nebătătoare la ochi ar fi fost, dăunaseră și mai mult reputației militare a lui Andrew Harrow.

Nimeni nu știa pe care corabie fuseseră îmbarcați locuitorii satului Minas. Vasele care plecaseră din golful Cobequid aveau destinații diferite. Boston, Baltimore, Washington, Chesapeake, Charleston, New Orleans, Dieppe, Bayonne, Bordeaux, La Rochelle. Ba chiar și o colonie de pe coasta Africii de Vest. John Price își petrecuse nopțile scriind scrisori către notarii din toate orașele americane și pregătindu-se sufletește să contacteze pe cale oficială coloniile și porturile franceze. Nu se putea face nimic înainte de încheierea ostilităților, dar din puținele răspunsuri pe care le primise până acum înțelesese că, de fapt, nici mai târziu nu se va putea face mare lucru. Oamenii fuseseră îmbarcați atât de iute, încât nu a existat timpul necesar pentru a se consemna destinația fiecărei familii. Francezii acadieni fuseseră cu adevărat împrăștiați în cele patru colțuri ale lumii. Și nepoțica lui se afla acolo undeva, pierdută împreună cu ei.

Totuși, nici chiar golul lăsat în suflet de pierderea nepoatei sale nu era principalul motiv al durerii lui John Price.

Catherine nu putuse să îi explice de ce a plâns atât de amarnic în ziua în care s-au întors în Edward. El îi cerea explicații pe un ton din ce în ce mai iritat, dar ea nu îi răspundea decât prin suspine și sughițuri. Era convins că grija pentru o seamă de săteni francezi nu avea cum să o zdruncine într-atât, lăsând-o cu inima sfărâmată. Nu era cu putință. Cât timp căruța traversase satul, ea continuase să plângă,

iar el să strige la ea. Auzind larma, Andrew ieșise în pragul casei. Arăta ca un om terminat. John Price nu îl mai văzuse niciodată așa.

Pe chipul tânărului, se citea o durere mult prea adâncă pentru a putea fi pusă pe seama demiterii sale din cadrul regimentului. În fond și la urma urmei, era un bărbat puternic, aflat în floarea vârstei. Nu, alta trebuie să fi fost cauza. Andrew stătea în picioare, cu o mână încleștată pe tocul ușii, epuizat, plin de noroi din cap până în picioare, cu părul ud și murdar lipit de față. Iar ochii ... John Price se cutremurase când îi privise pentru prima dată ochii.

Catherine îi aruncase o privire soțului său și apoi urlase ca un animal înjunghiat. *Nu!*

— Elspeth ... a început Andrew, după care a încercat să facă un pas înainte și aproape s-a prăvălit în noroi lângă căruță. Elspeth e ...

— *Nu!* a țipat Catherine, îndesând copilul în brațele lui John Price și sărind din căruță, în brațele sleite de puteri ale soțului său. Vai, nu, nu, spune-mi că nu e adevărat!

Privirea lui John Price coborî spre copilul care se trezise și începuse să plângă, apoi se mută din nou asupra celor doi tineri ce stăteau încleștați și plângeau în hohote, nefiind în stare nici să vorbească. Cu groază crescândă, privi din nou copilul, înțelegând adevărul pe care fiica sa nu avusese curajul să i-l spună. Această ființă micuță și ușoară, cu fețișoara delicată și trăsături ascuțite, pe care o ținea în brațe, nu era nepoata lui.

Totuși, nici chiar această amintire nu era principalul motiv al tulburării lui John Price.

Cu trei zile în urmă, într-o seară, mânat de singurătate și de dorul familiei, pornise pe jos spre casa fiicei sale. În ciuda mâniei furibunde și a potopului de ocări cu care se pogorâse asupra lor când i-au destăinuit cum schimbaseră bebelușii între ei, când le-a bătut la ușă, îl primiseră cu căldură și seninătate.

Da, suferiseră mult și încă mai sufereau. Da, durerea le rămăsese întipărită în priviri, în voci și în inimi. Și totuși ... Și totuși, l-au

primit atunci cu o plăcere nedisimulată. Îl iertaseră. El venise pregătit să înfrunte o ceartă, o ruptură, pe care, orgolios cum era, ar fi suportat-o cu încăpățânare și cu fruntea sus. Venise pregătit pentru orice. Mai puțin pentru asta.

Catherine îi oferise o cană cu cidru, îl poftise să șadă lângă foc, apoi se așezase la loc lângă soțul ei. În pătuțul de la picioarele lor, dormea, fragilă și frumoasă în lumina flăcărilor din cămin, micuța Antoinette. Preț de câteva minute, vorbiseră de una, de alta, apoi Catherine ridică Biblia și o așeză din nou pe genunchi.

— Tată, pe noi te rog să ne scuzi. În fiecare seară, asfințitul este momentul pe care îl consacrăm lui Dumnezeu.

— Și rugăciunii, adăugă Andrew cu liniște în glas.

John Price se holbă uluit întâi la unul, apoi la celălalt.

— Voi? Să vă rugați? Acum?

Fiecare cuvânt era o întrebare în sine.

— Este tot ce ne-a mai rămas, spuse Catherine, după care se răzgândi și clătină din cap. Nu, nu asta voiam să spun. Dar avem nevoie de rugăciune acum ... mai mult ca niciodată.

John Price văzu atunci cum corpul fiicei sale fu străbătut de un tremur și fața ei fu transfigurată de efortul căutării cuvintelor potrivite. Andrew o privea la rândul său, trist, dar senin, părând dispus să aștepte o veșnicie.

Într-un sfârșit, Catherine glăsui.

— Țesem împreună fragmentele vieții și iubirii noastre. Putem să facem asta doar cu ajutorul lui Dumnezeu. Cu ajutorul puterii Sale. Călăuziți de lumina și de iubirea Sa.

Andrew se întinse și îi luă mâna. Nu spuse nimic, dar ochii lui o priveau cu atâta căldură și blândețe, încât John Price simți atunci nevoia să le întoarcă spatele. Inima îi ardea de rușine.

Amintirea felului cum se purtase îl durea și acum și avea să-l doară de-a lungul tuturor nopților solitare și reci ce-i mai rămâneau de trăit.

— Bună seara, domnule. Pot să vă însoțesc?

— A, Andrew! Desigur, desigur.

John Price se opri, așteptând ca tânărul să-l ajungă din urmă. Andrew ducea în fiecare mână câte o găleată plină cu lapte și mergea cu băgare de seamă, de teamă să nu-l împroaște.

— Pot să te ajut?

— Nu, mulțumesc. Cu două mă țin în echilibru. Cum vă simțiți în seara asta?

John se holbă la el.

— Nici bine n-au trecut trei zile de când ai fost demis într-un mod cu totul dezonorant din cadrul regimentului, și tu mă întrebi *pe mine* cum mă simt?

Andrew dădu din umeri, atât cât îi permitea încărcătura grea pe care o ducea în mâini.

— Oricum aveam de gând să plec. Mă bătea gândul ăsta de luni de zile, dar nu știam când și cum s-o fac. În plus ...

— Ei bine?

Andrew șovăi.

— Nu sunt sigur că doriți să auziți asta.

— Nu mi-am dorit să aud nimic din ce-am auzit zilele astea, răspunse John, întunecându-se.

— Nu, bănuiesc că nu.

Andrew lăsă cu grijă căldările de lemn pe pământ.

— În ziua ... hm ... în ziua ...

Dezastrului, continuă John Price în sinea lui. *În ziua dezastrului la care am contribuit și eu*. Fiecare cuvânt era ca un pumnal înfipt în inimă.

— Spune mai departe! atât putu rosti cu voce tare.

— Generalul Whetlock m-a trimis să ridic oamenii dintr-un sat francez. M-a avertizat că dacă refuz să mă conformez, am să fiu trimis în lanțuri înapoi în Anglia, unde am să fiu judecat sub acuzația de nesupunere față de un ordin direct în vreme de război, și trimis apoi la spânzurătoare.

John Price își simți dintr-odată gâtlejul uscat și tot ce putu să scoată pe gură fu un geamăt.

— Da, chiar așa. În timp ce îmi conduceam oamenii de-a lungul drumului spre Annapolis Royal, în ciuda avertizării primite din partea generalului, mi-am dat seama că nu puteam să fac așa ceva. Nici de dragul lui Catherine, nici de dragul fetiței mele și nici măcar pentru a-mi salva viața. Ar fi existat victime. Trebuia să se întâmple. Întotdeauna există persoane care opun rezistență. Și, domnule, permiteți-mi să vă spun că ar fi fost de înțeles să opună rezistență. Dar cum aș fi putut să-i ucid pentru că își apără căminele și familiile? Tot ceea ce învățasem citind Biblia împreună cu Catherine se opunea unei asemenea crime. Mi-au apărut în minte chipurile francezilor pe care îi văzusem în sat și mă întrebam câți dintre ei vor fi lăsați în urmă de către armata britanică pentru a fi înmormântați dimineața următoare. Câte soții vor rămâne cu inimile zdrobite. Câți copii vor rămâne orfani. Nu puteam să iau parte la așa ceva. Era greșit.

John Price deschise gura pentru a face o obiecție, dar nu fu în stare să rostească niciun cuvânt. Abia avu vlagă să tragă aer în piept. Simțea că se sufocă, deși Andrew nu folosise un ton acuzator, iar acum privirea îi era pierdută undeva departe. Totuși, cuvintele rostite atât de calm erau adevărate. *Era greșit.*

— Mi-am strunit calul, hotărât să mă predau aghiotantului. Acesta era, oricum, motivul pentru care generalul Whetlock îi ordonase să mă însoțească. Apoi, din desișul din fața noastră a apărut un alt ofițer, al cărui nume nu pot să mi-l amintesc pentru nimic în lume. Tocmai ridicase sătenii de care ar fi trebuit să ne ocupăm noi.

Atunci Andrew se întoarse cu fața spre socrul său. În ochii lui, se citea o durere adâncă. Dar și un calm profund și de neclintit.

— De ce, dintre atâția oameni ce sufereau, tocmai eu am avut parte de această intervenție divină, nu am de unde să știu. Dar sunt ferm convins că a fost mâna lui Dumnezeu. Catherine crede același

lucru și această convingere ne-a ajutat să îndurăm durerea acestor zile, să începem să ne vindecăm sufletele și să ne pregătim pentru ceea ce ne rezervă viitorul.

Din copacul de lângă drum se înălță cântecul unei păsări, iar din cel alăturat i se răspunse prin ciripituri, urmate de alte triluri, venite de această dată din copacul ce străjuia cărarea spre casa soților Harrow. Cântecele păsărilor, blajine și liniștitoare ca niște clopoței cerești, marcau sfârșitul unei alte zile. John Price își drese vocea.

— Ce veți face acum? întrebă el.

— Ne vom ruga, răspunse Andrew cu un zâmbet trist. Ne vom ruga pentru călăuzirea lui Dumnezeu, pentru Elspeth, oriunde s-ar afla ea, pentru tărie sufletească. Ne rugăm atât de mult zilele acestea, încât abia de ne mai rămâne timp pentru altceva.

Privirea îi alunecă spre căsuța ce se ascundea după colț.

— Ceea ce, adevărul fie spus, nu e un lucru rău, adăugă el.

John Price nu știu ce să răspundă.

Privirea lui Andrew rămase ațintită în direcția casei sale.

— M-am gândit că aș putea să devin pastor, gândi el cu voce tare. Dar întâi trebuie să mă asigur că soția mea îmi împărtășește părerea. La urma urmei, prin intermediul ei am găsit o voce cu care îi pot vorbi lui Dumnezeu și prin care Dumnezeu îmi poate vorbi mie.

John Price privi în pământ, doborât de rușine. *A fost greșit.*

Andrew îi atinse umărul cu blândețe. Blândețe ce îl făcu pe bătrân să se căiască și mai amarnic.

— Vino acasă cu mine, tată. Catherine are să fie bucuroasă să te vadă.

Tată. Era prima dată când Andrew îi spunea așa. I se încețoșară ochii. Apoi încuviință din cap – nu avea puterea să rostească nici măcar un cuvânt.

Andrew ridică gălețile și porniră împreună spre casă.

Catherine îi aștepta în prag, cu copilul în brațe. Copil ce nu fusese născut de ea, dar care era totuși al ei. Își întâmpină tatăl zâmbind. John Price se gândi că existau o mie de motive pentru care nu merita

acel zâmbet. Catherine avea obrajii supți și privirea tristă, dar cu toate acestea zâmbea.

— Bună seara, tată. Bine ai venit.

Tânăra rostise cuvintele pe un ton calm, dar în mintea lui, John Price auzi toate acuzațiile pe care simțea că le merită. În ochi îi ardeau lacrimi ce amenințau să se reverse. Lăsă din nou capul în jos, neavând curajul să-l privească în ochi pe niciunul dintre ei.

— Am venit să ...

Se opri gâfâind și trase vârtos aer în piept, pentru a prinde curaj.

— Am venit să vă cer iertare.

Își dădu seama că acesta era adevăratul scop pentru care venise abia când rosti cuvintele, dar odată ce începuse, trebuia să spună tot ce avea pe suflet.

— Tot ce s-a întâmplat a fost greșit. Îmi pare rău. Dacă aș mai putea, mi-aș da și viața ca să schimb rolul pe care l-am jucat.

Oftă adânc, părând sleit de puteri.

— Dar nu pot. Îmi pare rău, murmură el cu ochii în pământ.

— Și nouă ne pare rău, spuse Catherine.

În vocea ei nu se simțea nicio urmă de reproș sau de ranchiună, ci doar o durere fără margini.

— Dar este un fapt împlinit. Și, cu ajutorul lui Dumnezeu, trebuie să găsim puterea de a merge înainte.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, repetă Andrew. Dumnezeu ne îndeamnă să dăm dovadă de milă în fiecare zi, prin iertare și iubire de semeni. Căutăm mila Lui pentru a le-o dărui și altora.

— Milă, murmură John Price cuvântul cu care nu era obișnuit, ca și cum ar fi cerut milă și pentru sine însuși.

— Poftește înăuntru, tată! îi spuse Catherine pășind în casă și făcându-i loc să treacă. Mă bucur să te văd.

Capitolul 33

Deşi Catherine se temuse că nu va mai fi niciodată primăvară, anotimpul noilor începuturi sosi şi anul acesta. Copacul de lângă fereastră dădea la iveală frunzişoare verzi şi delicate, iar afară se auzeau ciripiturile măcăleandrului către perechea sa, ce trebăluia deja de zor la construirea cuibului, mugetul vacii bălţate în timp ce îşi lingea viţelul abia fătat, cu picioarele subţiri şi lungi încă nesigure, şi răpăitul uşor al ploii pe acoperişul trainic al căsuţei lor. Chiar şi Catherine se văzu nevoită să recunoască: venise primăvara.

Deşi nu a fost nici lungă, nici grea din punctul de vedere al vremii, iarna aceasta fusese una istovitoare pentru Catherine. Stătuse închisă în casă aproape tot timpul, şi asta nu doar pentru că fusese nevoită, ci mai ales pentru că nu-şi dorise să iasă. Nu se simţea în largul ei în sat. În plus, deşi starea Antoinettei se ameliorase considerabil, fetiţa era încă plăpândă şi prea mică pentru vârsta ei. Presupunând că sănătatea ei va fi mereu fragilă, Catherine redusese pe cât posibil contactul micuţei cu persoane ce ar fi putut să-i transmită vreo maladie. Totuşi, cea mică era fericită. Fericită şi aparent mulţumită. Îl adora pe Andrew. De îndată ce îi auzea zgomotul paşilor pe aleea pietruită, Antoinette începea să strige după el, ţopăind pe covoraşul din faţa căminului.

Nu puteau să îi spună Elspeth – durerea ar fi fost prea ascuțită de fiecare dată când ar fi pronunțat numele – și nu puteau să o strige nici Antoinette – un nume francez ar fi dat de bănuit într-o așezare engleză – așa că au ales să-i zică Anne, care era de altfel cel de-al doilea nume al lui Elspeth.

— Poate că într-o bună zi își va recăpăta numele întreg, spusese Catherine, sperând în sinea ei ca aceasta să însemne să o fi recăpătat până atunci pe micuța sa Elspeth.

Antoinette era un copil ușor de îndrăgit, iar în absența fetiței sale, Catherine îi dărui toată iubirea și devotamentul tăcut al unei mame, rugându-se zi și noapte ca Louise să facă la fel cu mult iubita sa Elspeth.

Totuși, nici chiar inima îndurerată a lui Catherine nu putuse face timpul să stea în loc, iar acum era din nou primăvară. Trecură zilele de naștere ale celor două fetițe, atât a celei pe care o pierduseră, cât și a celei pe care o dobândiseră.

— În curând pajiștea are să fie din nou înflorită, îi spuse într-o dimineață Catherine celei mici, punând aluatul la dospit. A trecut multă vreme de când n-am mai fost acolo. Mi-e dor de pajiște. Și de Louise.

Femeia clipi, reținându-și lacrimile. Câte lucruri își putea permite să îi povestească acestui copil despre mămica pe care o pierduse? Foarte puține, fu concluzia la care ajunse. Deși tânjea să-i dezvăluie în șoaptă secrete și amănunte despre mama pe care fetița putea să nu aibă vreodată privilegiul de a o cunoaște. Tânjea să-i povestească micuței Anne despre Elspeth, care ar fi putut să fie, sau mai bine zis, care ar fi fost cu siguranță prietena și tovarășa ei, dacă situația ar fi fost alta.

Dar era prea periculos. Chiar și acum. Catherine nu îndrăznea să sufle nicio vorbă despre trecutul fetiței. Încă mai umblau zvonuri despre francezi refugiați prin păduri, vânați de patrulele de supraveghere, zăriți de fermierii de la marginea satului jefuind cămări cu zarzavaturi și cotețe de păsări pentru a-și potoli foamea. Unii coloniști erau încă plini de aversiune. Se mai vorbea încă despre ce

a zis, sau ce a făcut, sau ce a amenințat că va face cutare sau cutare francez. Se vorbea și despre aducerea unor noi colonişti supuşi Coroanei. Aceştia ar fi urmat să preia fermele abandonate, să reconstruiască digurile şubrede şi să cultive pământul ce amenința să revină la starea sa naturală, acoperit de păduri. Catherine se întreba cine sunt aceşti oameni. Vor şti ei, oare, că pământul pe care îl cultivă a fost udat cu lacrimi?

Anne o trase de fustă, şi Catherine alungă aceste gânduri.

— Ma-ma-ma, gânguri fetița.

Catherine se aplecă şi o luă în braţe.

— În sfârşit. Era timpul să începi să spui şi „ma-ma-ma" – spuse ea, sărutându-i buclele negre – căci „ta-ta-ta" ai tot zis.

— Ta-ta, făcu cea mică.

— Da ... Ta-ta-ta. Mai e mult timp până se întoarce acasă, spuse Catherine, privind spre ceas.

Era doar ora zece. Andrew nu urma să vină decât după prânz.

— Ştii, e o zi frumoasă, spuse ea, adresându-i-se din nou fetiței. Puțin aer curat ne-ar prinde bine amândurora. Nici nu mai ştiu de când n-am mai ieşit din curtea casei. Hai să facem o plimbare, ce zici?

Odată ce îi veni această idee, Catherine se grăbi să o pună în practică. O aşeză pe Anne la loc pe covoraşul de lângă pătuț şi înşfăcă nişte şaluri.

În curând urcau deja poteca de pe deal. Catherine trase atunci cu nesaț în piept aerul proaspăt de primăvară, întoarse capul să asculte cântecul unei pitulici, îi arătă râzând celei mici o broscuță ce sărea țop-țop, ferindu-se din calea lor.

Anne urmărea totul cu maximă atenție, întorcând căpşorul ba într-o parte, ba în alta, ca şi cum nu ar fi vrut să piardă nimic din spectacolul naturii.

Deşi fetița din brațele ei era firavă, Catherine începu să gâfâie pe ultima parte a drumului. O lăsă pe Anne pe un pat de muşchi sub şirul ei preferat de brazi şi îşi împinse boneta pe spate.

— Uf! exclamă ea. Eşti mai grea decât aş fi crezut.

Era semn bun. Copila lua în greutate în mod constant.

— Acum mama o să-şi tragă puţin sufletul şi apoi pornim mai departe, da?

Micuţa Anne îi prinse fusta în mânuţă şi îi răspunse printr-un gângurit, ridicând ochii spre ea.

Catherine nu avu răbdare să mai aştepte. Simţea chemarea pajiştii. De îndată ce-şi recăpătă suflul, luă din nou fetiţa în braţe şi porni pe ultima parte a drumului ce o ducea spre locul pe care ajunsese să îl iubească din toată inima.

Pentru o clipă, avu impresia dulce-amară că o vede pe Louise şezând pe buşteanul lor preferat, cu ochii strălucind şi cu pletele lungi şi negre unduindu-se în vânt, făcându-i voioasă semn cu mâna.

Dar Louise nu era acolo. Pe pajişte, nu era nicio mişcare. Doar câteva păsări ce zburau ţâşnind de la o tufă la alta, umplând dealul cu cântecul lor de primăvară, iar de undeva se iţi coada stufoasă a unei veverițe roşii, indignate că fusese deranjată de la o treabă de mare importanţă. O adiere uşoară îndoia capetele floricelelor de primăvară, ce păreau că îi urează astfel bun-venit acasă, pe pajiştea liniştită unde îi era locul.

— O! suspină Catherine. Nici nu mi-am dat seama ce dor mi-a fost de locul ăsta.

O lăsă jos pe micuţa Antoinette, ţinând-o de mânuţe să nu cadă. Privirea îi zbură spre locul în care obişnuiau să îşi lase răvaşe. Părea să fi trecut o veşnicie de atunci. Părea să se fi întâmplat într-o altă viaţă. Câte s-au schimbat de atunci! Câte s-au schimbat!

Acum nu avea să găsească niciun mesaj acolo. Louise nu mai era aici. Deşi pastorul îl implorase pe Andrew să fie omul lor de legătură, nu primiseră nicio veste de la niciunul dintre acadienii expulzaţi. Unde erau aceştia? Erau în siguranţă? Era în siguranţă mult iubita ei Elspeth? Ce bine ar fi dacă ...

Dar nu, erau speranţe deşarte. În lunile ce trecuseră, Andrew îi repetase lucrul acesta de nenumărate ori, iar ea învăţase în sfârşit să îşi pună frâu imaginaţiei. Aproape complet.

Totuși azi, aflându-se aici, pe pajiște, acele gânduri reveniră și mai în forță.

Se așeză pe buștean și ridică fetița pe genunchi.

— Aici obișnuiam să mă întâlnesc cu ma ..., cu prietena mea cea mai bună, începu ea. Amândouă iubeam locul acesta. Florile. Păsările. Și afinele. Tu nu le-ai gustat încă, dar au să-ți placă la nebunie, ai să vezi. Sunt dulci și zemoase. Dacă nu ești atentă, ți se scurge zeama pe bărbie.

Îi reveni în minte imaginea Louisei cu buzele pătate de afine și amintirea o făcu să chicotească ușor printre lacrimi.

— Ne vom întoarce aici. Vom veni mai des, acum că s-a încălzit afară. Sunt sigură că, dintre toate locurile, ea ar alege să se întoarcă aici. Cine știe ... poate într-o bună zi vom găsi un răvaș în scorbura aceasta.

Chiar și gândul unei asemenea posibilități o făcu să tresară. Nu putea să nu încerce. O lăsă pe Anne din brațe și întinse mâna dedesubt, în scorbura în care obișnuiau să ascundă bilețelele. Își vârî mâna cât putu de adânc și pipăi fiecare centimentru al cavității, dar nu găsi nimic.

— Dar nu astăzi, spuse ea cu vocea gâtuită de emoție.

Se întoarse la fetiță. Aceasta se juca cu un con de brad.

— Anne, vezi floarea aceasta? *Fleur*. Și vietatea aceea albastră ce a trecut ca o săgeată pe sus? Era o pasăre. *Oiseau*. Poți să repeți după mine? *Oiseau*. Și uite, vezi ce se pitește acolo în iarbă? Un iepuraș. *Lapin*. Trebuie să înveți cuvintele. Nu am să fiu cel mai bun dascăl, dar am să te învăț tot ce știu. Acesta are să fie secretul nostru. Dacă ma ..., dacă prietena mea se va întoarce într-o bună zi, va dori să stea de vorbă cu tine. Și pentru asta, trebuie să îi vorbești graiul.

Bolta cerească se înălța atât de sus deasupra pajiștii, încât cei câțiva norișori răsfirați pe ici, pe colo, păreau să nu facă parte din lumea pământeană, ci din rai. Păsările zburau de colo colo, ciripindu-și cântecele primăvăratice de iubire. Timide, florile își plecau cu modestie capetele în fața vântului. Catherine se simți mai aproape de Louise.

Și mai aproape de Dumnezeu.

— Doamne, începu ea să se roage fără a-și da seama, ai grijă de Louise, oriunde s-ar afla. O, Doamne, fii alături de fetița mea. Și chiar de nu i se poate vorbi despre mine, fă să simtă iubirea mea undeva în adâncul sufletului. Te rog, Doamne, ai grijă de fetița mea.

Și ai grijă de cea care îi ține loc de mamă. Dă-i Louisei sănătate, putere și credință în Tine. Nu lăsa durerea să o doboare. Ține-o dulce, blândă și doritoare de creștere spirituală!

Mă rog ca ea să o învețe pe Elspeth despre Tine, Doamne. Pentru ca Elspeth să învețe să aibă credință. O credință care să-i dea statornicie. Fă-o să rămână statornică în credința ei!

Își coborî din nou privirea asupra fetiței. Aceasta cerceta cu asiduitate conul pe care îl ținea în mânuțe.

— Și ajută-mă, Doamne, și pe mine. Știi că am ajuns să o iubesc pe micuța Anne. O iubesc foarte mult. Mă rog ca Louise să știe asta. Să simtă că așa e. Să fie sigură că fetița ei este iubită și ocrotită.

I se puse un nod în gât. Se opri și înghiți în sec. Trebuia să găsească puterea de a termina rugăciunea.

— Și, Doamne, cu voia Ta, mă rog să vină ziua în care ... în care fiecare din aceste două mame cu inimile zdrobite să fie reunită cu odorul ei. Te rog, Doamne! Așa să fie.

Anne întinse mânuțele spre ea. Catherine se opri, se aplecă și o ridică în brațele ei ocrotitoare. Fetița ținea încă în mâini conul, dar când privi în ochii celei ce o strângea atât de tare la piept, îl aruncă imediat cât colo și atinse lacrima ce se prelingea pe obrazul femeii. Lacrima de pe obrazul mamei sale.

Nota autorilor

Documentându-ne pentru scrierea acestei serii de romane, am fost profund mișcați de soarta cruntă pe care au avut-o francezii acadieni, a căror singură vină a constat, după câte se pare, în faptul că proveneau dintr-o anumită țară și că doreau să rămână neutri într-un conflict în care era implicată aceasta. Am ajuns să înțelegem, totodată, situația dificilă în care se aflau acei soldați britanici ce considerau că sarcina pe care o aveau de îndeplinit era una ingrată, îndoielnică din punct de vedere moral.

Probabil că noi, ca indivizi, nu putem să punem capăt războaielor, dar fiecare dintre noi poate să facă un prim pas spre pace, punând capăt conflictelor din căminul său, din biserica sa, din comunitatea în care trăiește. Să învățăm să trăim în pace.

Ferice de cei împăciuitori,
căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!

MATEI 5:9

O întâlnire întâmplătoare, care le va schimba viețile pentru totdeauna

În anul 1753, frontierele dintre francezii și englezii din Acadia sunt clar trasate. Și atunci, pe o pajiște plină cu flori sălbatice, se întâlnesc din întâmplare Catherine Price și Louise Belleveau ... În jurul acestei prietenii neobișnuite Oke și Bunn țes o poveste captivantă și înduioșătoare despre devotament, despărțire și regăsire, despre legături mai puternice decât legăturile de sânge și despre credința în Dumnezeu, ce învinge orice suferință.

Alte cărți apărute la editura Casa Cărții:

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Căminul mult visat, de Lynn Austin
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Zei și regi (vol. 1)
Cântecul izbăvirii (vol. 2)
Tăria brațului Său (vol. 3)
Credința părinților mei (vol. 4)
Printre zei (vol. 5)
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn și Janette Oke (3 volume)
Soția centurionului, vol. 1
Flacăra ascunsă, vol. 2
Drumul spre Damasc, vol. 3
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Lumina din întuneric, vol. 1
Stâlpul de foc, vol. 2
O lumină pe cărarea mea, vol. 3
Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Locul femeii, de Lynn Austin
Seria *Moștenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
Omul ceresc - Remarcabila poveste a vieții fratelui Yun din China, Fratele Yun și Paul Hattaway
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:
Ben-Hur, de Lewis Wallace
Cămașa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas
Cetatea blestemată, de John R. Carling
Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe
Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea își dorește, de Lynn Austin

În curs de apariție:

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke și T. Davis Bunn (volumele 2-5)
Scorpionul roșu, de Rami Kivisalo și Marko Joensuu